

Giới thiệu Búp Bê Tượng Công (Người Rối Tượng Công)

Thể loại: Cổ đại, huyền huyền, HE, 1vs1,nam chính biến thái, 3S

Editor: TrinhTranNgoc

Vai chính: Hoàn Ý Như x Ngọc Vô Hà

Nghệ nhân chỉ dựa vào nam tử trong giấc mộng xuân mà điều khắc ra một người rối sống động. Nhưng nàng không ngờ lại điều khắc ra ma cả rỗng không chế lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tượng Công (Người Rối Tượng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Con rối sư

Khói trắng mỏng nhẹ lượn lờ cùng với tường trắng ngói đen so le không đồng đều đem toàn bộ đầu đường thành trần bịt kín một màu đen vắng đục.

Một tiểu tử tóc trái đào phe phẩy cái trống bỏi đi theo sau mẫu thân, nói nói cười cười, sau khi nhìn thấy quán ven đường ở đầu cầu đột nhiên ngây ngốc đứng nhìn không chịu rời đi, từng cặp mắt tròn xoe thiếu chút nữa muốn rơi xuống đất.

Chỉ thấy trên quầy hàng bằng vải bông thô ráp bày những con rối được chạm trổ tỉ mỉ, chỉ nhìn lướt qua giống người thật như đúc.

Chủ quầy hàng là một người vóc dáng tinh tế, áo choàng phong trần cũ nát che khuất khuôn mặt, từ đầu đến cuối không nhúc nhích vẫn ngồi nguyên tại chỗ, so với những con rối bày ở trước mặt dường như càng giống con rối hơn.

Đúng lúc này, một con rối trong đó mặc trang phục Miêu tộc dựng thân lên, ngây thơ chất phác mà hướng phía nam hải ôm ấp, chân gối nhỏ nhấc lên, nhảy lên trống đồng Miêu Cương bên kia.

Nam đồng vỗ tay cười to, tràn đầy kích động nói: "Oa, con rối sống, con rối sống..."

Mẫu thân ở bên cạnh nhéo lỗ tai của hắn, đem hắn kéo sang một bên quát lên: "Tiểu tử này không muốn sống nữa hả, thứ này là tà vật, chạm vào sẽ chết người đó, cùng lão nương đi khỏi đây mau."

Chủ quầy mở áo choàng, lộ ra khuôn mặt thanh lệ của thiếu nữ, chăm chú đậm mặc nhìn mẫu tử hai người rời đi.

Nhìn nàng chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, con người màu hồ phách như giếng cổ không gợn sóng, phẳng phất như lắng đọng lại trăm nghìn sắc thái của thế gian.

Người qua đường xung quang tránh đi giống như tránh ôn dịch, cố ý cách thiếu nữ càng xa càng tốt.

Nàng phát ra một tiếng cảm thán, đem chỉ bạc trong tay áo to rộng thu về, mà con rối được nàng dùng chỉ bạc điều khiển cũng suy sụp trong nháy mắt, lao đảo rơi trên bông vải.

Những con rối nàng bán đều là được chính tay nàng sáng tạo, tinh tế điều khắc, cư nhiên bị người ta coi là vật mang lại điềm xấu, thật là khiến nàng hụt hẫng.

Thiếu nữ họ Hoàn, tên là Ý Như, lưu lạc đã hơn nửa năm, tất nhiên biết các địa phương ở Chu Hạ Quốc có phong tục bất đồng, có nơi coi con rối như thần để tế bái, cũng có nơi coi như vật mang lại điềm xấu tránh còn không kịp.

Xem ra trấn nhỏ này cũng không phải nơi nên ở lâu.

Hoàn Ý Như đang cúi đầu sửa lại vật phẩm, một đôi giày bó màu đen đập lên mặt vải bông, ngăn cản nàng thu hồi vải bông.

"Những con rối này, đại gia ta mua hết."

Hoàn Ý Như nghe tiếng ngẩng đầu lên, thấy vài hắc y nam tử cường tráng đứng trước quầy hàng, ánh mắt khinh miệt mà liếc xéo nàng.

Nam nhân dẫn đầu ước chừng bốn mươi tuổi, dung mạo anh vĩ, chiều cao tám thước, làn da ngăm đen giống như đồng cổ, bên phải mặt có một đạo ngân hoa, hai má còn có râu màu xanh lá.

"Không bán." Hoàn Ý Như lạnh lùng mà ném xuống hai chữ, cũng mặc kệ vài bông dưới chân, nhặt lên bao vải liền xoay người đi.

Người dẫn đầu nhăn mi, lạnh lùng nói: "Chỉ cần bán cho ta, người có thể tùy ý ra giá."

Thấy bước chân của Hoàn Ý Như cứng lại, người dẫn đầu khẽ cười một tiếng: "Nói đi, bao nhiêu ngân lượng người sẽ bán?"

"Nếu bán cho tiểu hải tử vừa rồi ta chỉ cần một đồng tiền, nhưng nếu là người..." Hoàn Ý Như nói chậm rãi, đột nhiên chuyển ý, "Đưa ta một vạn hoàng kim, ta cũng không bán."

Vừa nhìn đã biết bọn họ còn có ý đồ kín đáo khác, sao Hoàn Ý Như có thể đem con rối bán đi được.

Người dẫn đầu thấy nàng lui sâu vào giữa hẻm, chỉ thị thủ hạ phía sau: "Thật là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Mau, đem nữ nhân kia bắt lại đây cho ta."

Sau khi ba gã hắc y nhân tiến vào ngõ nhỏ, lại không thấy tung tích Hoàn Ý Như, gãi gãi đầu hoang mang nói: "Mới một hồi đã không thấy tăm hơi, chạy đâu mất rồi..."

"Ta ở đây." Một bóng người nhỏ gầy từ trên xà nhà nhảy xuống, rút ra chỉ bạc trong tay áo, phóng lên không trung đem hắc y nhân quần lại gắt gao, chỉ cần hơi hơi dùng lực là có thể đem cổ bọn họ tước xuống.

Người dẫn đầu theo sau tới, nhìn thấy thủ hạ bị một nữ nhân chế trụ, giận đến mức gân xanh trên trán giật giật: "Tiểu tiện nhân, người thật to gan."

Hoàn Ý Như nhường mày không nói, lực đạo trong tay đột nhiên tăng lên một chút, cổ hắc y nhân đã có thêm một đường máu.

Ba người bị chế trụ chỗ yếu hại, đau đến mức kêu ầm lên: "Lão đại, cứu ta."

Người dẫn đầu lắc đầu nói: "Người lấy ba người này uy hiếp ta cũng vô dụng, mạng của bọn họ cũng không đáng tiền. Người ngay cả vạn lượng hoàng kim cũng không muốn, vậy ta nói cho người Mặc Huyền ngọc ở chỗ nào thì sao?"

Thần sắc Hoàn Ý Như khẽ biến đổi, trầm giọng hỏi: "Tại sao người biết Mặc Huyền ngọc?"

Người dẫn đầu ngoắc ngoắc ngón tay chỉ phía sau, ám chỉ một hắc y nhân khác trộm tiếp cận, một bên vẫn nói chuyện cùng Hoàn Ý Như: "Người lại đây chút, ta liền nói cho người."

Hoàn Ý Như sao có thể tin tưởng hẳn, nhưng khó tránh khỏi bị phân tán lực chú ý, ngày lúc này một cổ bột phấn trắng đột nhiên bay vào không trung, làm nàng sặc đến mức ho khan vài tiếng.

Đến khi phản ứng lại đây là mê dược, đã quá muộn.

Nàng đầu vầng mắt hoa mà ngã xuống đất, bên tai quanh quẩn tiếng cười nhạo của nam nhân.

...

Trăng sáng sao thưa, cốc đề nam chi, gió thổi qua Hương Mãn Lâu.

Vài bóng người khiêng một bao tải lớn, lên lút mà đi vào cửa sau, sau khi bước vào khuê phòng ở lầu cao, đem dây thừng buộc bao tải cời bỏ.

Trong bao tải, thiếu nữ không biết hôn mê bao lâu, một chậu nước lạnh leo xối xuống làm nàng tỉnh lại, sau đó mới dần dần mà ngồi dậy.

Trong khuê phòng, sau màn lụa sa mỏng theo gió lay động, một thân ảnh mạn diệu yếu diệu lười biếng mà nằm ở trên giường mỹ nhân tinh xảo, cách màn lụa mỏng khuôn mặt có chút mơ hồ nhưng vẫn có thể nhận ra là một mỹ nhân, bàn tay trắng nõn nhấc lên, tiếp nhận con rối được hắc y nhân đưa đến.

Phụ nhân cười khanh khách nói: "Con rối nhỏ này là người làm?"

Nàng ta đem con rối đùa nghịch đến chỉ chỉ rung động làm Hoàn Ý Như cực kỳ không vui.

Hoàn Ý Như trả lời: "Vạn vật đều có linh, phụ nhân không cảm thấy nó đang nhìn người sao?"

Phụ nhân vừa nghe Hoàn Ý Như nói, cũng không biết có phải ảo giác hay không, thể nhưng cảm thấy con rối đang u oán mà nhìn chằm chằm chính mình, sợ tới mức tay run lên đem con rối ném trên mặt đất.

Hoàn Ý Như ngồi xồm xuống nhặt lên con rối, thương tiếc mà phui đi tro bụi trên người nó.

Phụ nhân còn sợ hãi trong lòng, tức giận thờ hồn hển, chỉ vào Hoàn Ý Như nói: "Thật to gan, người cư nhiên dám làm ta sợ, tát nha đầu này hai cái bạt tai cho ta."

Người dẫn đầu vọt tới trước mặt Hoàn Ý Như, nâng tay lên, đang muốn xuống tay, Hoàn Ý Như đột nhiên nói: "Người mắt công bắt ta đến đây khẳng định là có ý đồ đi, làm như vậy chính là đạo đãi khách sao?"

Phụ nhân ngẫm lại thấy cũng đúng, mắng người dẫn đầu: "Cầu nô tài, mau lui xuống."

Người dẫn đầu nghe theo phân phó của chủ tử, kết quả còn bị mắng một trận, nhất thời bị đè nén.

"Nếu đã biết ta có ý đồ, vậy ta đây liền nói thẳng không cố kỵ." Phụ nhân lấy từ trong hộp gấm ra một bức họa bằng da dê cuộn tròn, mặt hướng về phía Hoàn Ý Như nói, "Làm cho ta một con rối có thân thể như con người, giống như đức nam tử trong bức họa này."

Trên tấm da dê là một bức tranh thủy mặc, miêu tả một thân ảnh dưới ánh trăng, người nọ cầm một chiếc dù giấy, đạp trên núi tuyết trắng xóa, mờ mịt như quý lại như tiên, chỉ là vài nét bút ít ỏi khiến cho khuôn mặt một mảnh mơ hồ.

Hoàn Ý Như hơi kinh ngạc, trong bức họa căn bản không thấy rõ mặt của nam nhân kia, hay là phụ nhân này cố ý muốn làm nàng khó xử.

Phụ nhân còn chưa đợi nàng xem rõ ràng, đã đem bức họa cuộn lại, coi như trân bảo mà cất đi.

Hoàn Ý Như lắc đầu nói: "Chỉ cho ta xem một bức họa, sao có thể tạo ra được con rối người muốn, hơn nữa tại sao ta lại phải giúp người?"

Phụ nhân móc từ trong cổ áo thấp trước ngực một cây hắc ngọc điêu trụ, hướng Hoàn Ý Như quơ quơ: "Hắc ngọc này, người không muốn sao?"

Hoàn Ý Như lộ vẻ mặt kinh ngạc: "Mặc Huyền ngọc, như thế nào người lại có nó?"

"Người làm tốt con rối cho ta, ta sẽ trả Mặc Huyền ngọc lại cho người." Mỹ phụ nhân khó lường mà cười cười, không kiên nhẫn mà vẩy vẩy tay với hắc y nhân, "Mang nha đầu này xuống dưới, ngày mai liền bắt đầu bắt tay điều khiển con rối."

Hoàn Ý Như vẫn còn muốn tiếp tục hỏi, lại bị hắc y nhân mạnh mẽ túm ra khỏi phòng.

Phòng được an bài cho Hoàn Ý Như ở gác mái của ngọc lâu, cửa sổ trong ngoài đều bị khóa chết. Đầu giường bày biện lư hương đồng đỏ tinh xảo tuyệt luân, so với trang hoàng cũ nát trong phòng không hợp nhau.

Khói nhẹ trong lư hương từ từ lan tỏa, một vòng lại một vòng, hóa thành mùi thơm ngào ngạt quanh quẩn trong phòng.

Khi làm con rối Hoàn Ý Như phải chọn loại gỗ phù hợp nên đối với các chủng loại gỗ cũng có chút nghiên cứu, cảm thấy mùi hương này có chút cổ quái, lại không rõ nguyên do.

Nàng lẳng lặng mà ngửi mùi đàn hương, dần dần có cảm giác suy sụp, nghĩ lại hôm nay cũng đủ mệt mỏi, cời ra áo ngoài liền lên giường đi ngủ.

Khi đi vào giấc ngủ lại cực kỳ không yên ổn, trong lúc nửa mộng nửa tỉnh, hoảng hốt nghe được tiếng bước chân quý dị, chậm chậm từ xa đến gần.

Đầu giường có một đoàn sương đen di động, vô thanh vô tức mà hướng phía cuối giường bay tới.

Hồng quang trong lư hương lấp lánh nhấp nháy, làm cho hai mắt của nàng mê ly. Hơi thở bay nhàn nhạt mùi đàn hương, nổi lên một chút ẩm ướt, giống như bị ngâm qua nước.

Khi đoàn sương đen kia đột nhiên nặng trĩu đè ép lại đây, tay chân phảng phất như bị gông xiềng rất nặng, khiến nàng cả người không thể nhúc nhích.

Hoàn Ý Như giống như cá thiếu nước, cái miệng nhỏ khó khăn hít thở, lúc đóng lúc mở.

Đây là mộng, đây là ác mộng, nàng gắt gao nhắm chặt hai mắt, tự niệm nói với chính mình.

Địa phương chưa bao giờ bị người ngoài động vào bị bàn tay vô hình tùy ý chơi đùa, dẫn đến một cỗ nhiệt lưu từ trong bụng, rớt khắp toàn thân.

Cảm giác ngứa ngáy cổ quái này đối với thiếu nữ rất là xa lạ, khiến nàng hồn nhiên vô thức mà mở ra mí mắt, ký ức sau đó liền trở nên mê loạn.

Trăng sáng xuyên thấu qua tầng tầng mây đen, ngân quang rải nhẹ qua cửa sổ, sương đen phác họa ngưng kết lại thành hình, hiện ra đường cong thân thể cùng tứ chi, hiển nhiên là thân hình nam tử cao gầy cân đối.

"A..." Nàng nghe được chính mình phát ra tiếng kêu sợ hãi, giống như Phật miếu Phạn chung, sương đen lay động áp chế trên người.

Sương mù tan đi, đem tất cả dây dưa vừa rồi quy về yên lặng.

Hoàn Ý Như thử nâng lên cánh tay, vui sướng mà phát hiện có thể nhúc nhích, chạy thật nhanh thấp lên ngọn lửa trên bàn.

Ánh nền ở trong phòng hơi hơi đóng đưa, soi không ra bất luận cái gì cổ quái, áo lót cũng chỉnh tề mặc ở trên người.

Phảng phất mới vừa rồi, chỉ là một hồi mộng xuân.....

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Điều khắc con rối

Ngày hôm sau, trời còn tờ mờ sáng, Hoàn ý Như bị hắc y nhân thúc giục đi vào một phòng xa xôi trong viện.

Gian một phòng này nói lớn không lớn, nhưng ánh sáng sạch sẽ thông suốt, đúng là một nơi thích hợp để làm con rối.

Trong phòng bày một rương gỗ lớn, đều là những nguyên liệu cần thiết để tạo ra con rối, mỗi cái đều là bảo vật thế gian khó kiếm.

Gỗ Thích Ca, theo truyền thuyết chính là do Thích Ca Mâu Ni tạo ra. Tính chất mềm mại lại kiên cường dẻo dai, so với thân thể người không hề có nhiều sự khác biệt, là nguyên liệu khó tìm để chế tác con rối.

Bạch ngọc Lam Điền, chọn trong ngọc Lam Điền quý giá tinh quý, có thể dùng để làm tròn trắng trong đôi mắt con rối.

Hắc châu của giao nhân, trong khoảnh khắc giao nhân ở đáy biển cực kỳ bi thương sẽ chảy ra huyết lệ đọng lại thành trân châu, dùng để khảm đồng tử của con rối vô cùng thích hợp.

Tơ vô cực, tơ tằm màu đen do thiên tâm ở nam linh phun ra, giống như tóc đen mềm mại của con người.

Còn có kim cương ngọc để chế tạo khung xương, ti kim lũ để chế tạo gân mạch, nước hoa anh túc tạo màu môi..

Hoàn Ý Như xem qua một lượt, trong lòng cảm thán không thôi.

Cái rương nhìn bình thường như thế nhưng bên trong lại chứa cần khôn, bảo vật hi hữu đến mức vạn lượng vàng đều khó mua được, phu nhân kia rốt cuộc có thân phận gì, cư nhiên có thể tìm được những vật trân quý như vậy.

Đối với người làm rối mà nói, những nguyên liệu trong một phòng nhỏ này có thể nói là nhân gian cực lạc.

Hoàn Ý Như do dự cầm lên khối gỗ Thích Ca, thật lâu sau đều không có động tác.

Gỗ Thích Ca là vật quý hi hữu trên thế gian, cho dù nàng có là người làm con rối có tài nghệ tinh vi đến đâu cũng khó tránh khỏi khản trương mà hạ đao sai chỗ, hơn nữa trong lúc này nàng cũng không biết điều khắc thành hình người như thế nào.

Hoàn Ý Như ngửa đầu dựa vào trên ghế dài, chán nản mà hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên ngửi được mùi hương cực kỳ nhẹ.

Nàng tò mò tìm quanh một phòng một vòng, tìm thấy một lư hương đang bay ra khói nhẹ ở trong góc. Bên trong đang đốt gỗ đàn, giống như cùng loại với mùi hương nàng ngửi thấy ở gác mái.

Hay là mỗi phòng trong toàn bộ phủ trạch đều đốt loại đàn hương kỳ dị này?

Nguyên do trong đó thật là khiến người ta khó hiểu.

Người vào phiêu hương thăm vào ruột gan, nàng không khỏi nhớ đến cảnh trong mơ tối hôm qua, đám sương đen kia ngưng kết thành hình thể nam tử.

Linh cảm trong đầu kích động như nước lũ, nhảy nẩy bùng nổ đến không thể vẫn hồi, tay nàng cầm đao khắc gỗ bắt đầu công việc.

Bởi vì gỗ Thích Ca tính chất mềm mại, nàng hạ đao cần hết sức chuyên chú, một chút vô ý liền sắp thành lại bại, nhưng sau khi nàng thật vất vả làm ra một thân hình người xong, phát

hiện ra một chút tỷ vết đều phải vứt bỏ.

Liên tiếp mấy ngày nắng đều ở trong một phòng, không ngủ không nghỉ mà gấp gấp chế tạo con rối, trông mắt đều tràn đầy tơ máu.

Người hầu đem việc này bẩm báo cho phu nhân, phu nhân còn cười nói nàng rất thức thời, mà không biết Hoàn Ý Như đối với việc điều khắc con rối vô cùng cố chấp.

Hoàn Ý Như hủy mất mấy chục thanh gỗ Thích Ca mới làm ra hình người vừa lòng, nhưng vẫn còn vấn đề là gương mặt của con rối.

Nên khắc bộ mặt như thế nào mới xứng với đáng người hoàn mỹ này.

Hoàn Ý Như lại một lần nữa gặp khó khăn.

Phảng phất giống như số mệnh an bài, ác mộng đêm đó cũng không kết thúc, hợp với mấy đêm sau đây đưa nàng.

Sương đen hóa thành hình thể cao gầy cân đối, tỷ lệ hoàn mỹ không chệch vào đâu được, nhất cử nhất động phát ra sự dẻo dai cường đại, đường cong cơ bắp dưới bụng thọc vào rút ra có tiết tấu, lay động tạo ra độ cong duyên dáng.

Dị vật trong cơ thể vừa to lại dài, cường ngạnh mà làm hoa huy*t căng ra, miệng huyết gian nan mà đem vật đó phun ra nuốt vào, cánh hoa bị cọ xát đến sưng đỏ, nhìn vô cùng thê thảm. Hoa hồ bị xâm phạm chảy ra một nước, bôi trơn cọ xát chỗ giao hợp.

Khoái cảm trong lúc thao luyện tăng tăng tích lũy, giống như dòng suối nhỏ kéo dài, một chút tụ thành hải xuyên. Lúc này nhục còn đắm vào cổ tử cung, cuối cùng nhấc lên mệnh môn sóng triều, hoa hồ run run một trận, phun ra chất lỏng cao trào, đem chân bị xối ướt một mảng lớn.

Gió nhẹ dạt ánh trăng thổi mở rèm cửa sổ, tinh tế chảy xuôi trên đám sương đen, phác họa ra hình dáng khuôn mặt, đường cong sườn mặt ngấm mình tắm dưới ngân quang, có thể so với trăng non trên không trung. Yên khí bao quanh sương đen chậm rãi tỏa ra, khuôn mặt càng trở nên rõ ràng.

Tóc dài tựa như vậy mực là tả buồng xoàng, pháp phòng bay múa trong không trung. Phi mi như tán tựa xa đại (?), mắt phượng hẹp dài lưu động ánh sáng, đặt mình trong bóng đêm mê ly phảng phất như thần minh giáng thế, liên như vậy điên đảo chứng sinh, bề nghệ thiên hạ.

Không khí xung quanh dường như đông lại, hô hấp của Hoàn Ý Như cứng lại, ngốc lãng mà nhìn người đối diện.

Hắn hơi hơi hạ thân người, môi mòng dán vào cái miệng nhỏ của nàng, phun ra âm điệu thanh lãnh: "Ngủ đi..."

Hoàn Ý Như giống như bị mệnh lệnh, hai tròng mắt tan rã chậm rãi khép lại, rơi vào vô biên hỗn loạn...

Ngày hôm sau, bị linh cảm kích thích, nàng nắm lấy dao khắc gỗ cỡ nhỏ nhất, tinh tế tạo hình trên mặt con rối.

Thậm chí khi Hoàn Ý Như ghé vào bàn nhỏ trong một phòng ngủ gắt, sương đen hóa thành nam tử cũng sẽ ẩn vào cảnh trong mơ, làm nàng quý sát ở trên bàn gỗ, hai chân bị kéo ra thành góc độ lớn nhất, nắm lấy eo nhỏ ra vào cơ thể của nàng.

Chờ sau khi Hoàn Ý Như tỉnh lại, vẫn là khôi phục trạng thái trước khi ngủ, giữa hai chân lại ướt đẫm một mảng lớn.

Mặt con rối rốt cuộc cũng điều khắc xong, tinh xảo tuyệt luân đến mức siêu phẩm thoát tục.

Đồng tử là hắc châu của giao nhân, bao quanh là tròng mắt Lam Điền hương ngọc, môi nhiễm nước anh túc đỏ thắm, sợi tóc từ oanh hồn thảo, còn có hàm răng được khảm từ cảm thạch trắng, Hoàn Ý Như cũng không dám nhìn thẳng khuôn mặt của hắn.

Vô luận từ hình thể đến diện mạo đều giống nam nhân trong mộng như đúc.

Hoàn Ý Như ngồi xổm xuống trước mặt con rối, tinh tế mà đánh giá, cảm thấy hắn cùng người sống không có gì khác biệt, phảng phất chỉ là đang ngủ, nhẹ nhàng gọi một tiếng là sẽ tỉnh lại.

Nàng theo bản năng duỗi tay đụng vào môi của nó, ngón tay giống như bị chập, tự nhiên truyền đến đau đớn xuyên tim. Nàng cuống quýt rút ngón tay về, thấy trên môi mòng của con rối dính lên vết máu, chậm rãi chảy vào trong miệng, biến mất không còn một mảnh.

"Đều nhiều ngày như vậy đã làm xong chưa? Đừng có vọng tưởng ướt át bản thủ." Hắc y nhân mạnh mẽ đập cửa, không kiên nhẫn thúc giục nói.

Hoàn Ý Như cho con rối mặc vào một kiện bạch sam, hô to với hắc y nhân: "Đã làm tốt."

Hắc y nhân đột nhiên đẩy ra cửa phòng, thấy một tuyệt thế nam tử nằm trên ghế dựa, kinh ngạc cảm thán nói: "Này...Đây là người sống đi, người cư nhiên có thể làm tốt như vậy."

Hoàn Ý Như khẽ cười một tiếng, không tỏ ý kiến.

Hắc y nhân gọi những người khác mang đến cái rương bằng gỗ đỏ, lạnh lùng nói với Hoàn Ý Như: "Đến khi phu nhân vừa lòng mới được, người trước tiên cứ thành thật ở đây đi."

Hoàn Ý Như thấy bọn họ đem con rối bỏ vào trong rương, dù sao cũng là tác phẩm hoàn mỹ nhất, khó tránh khỏi có điểm tiếc nuối.

Cũng không biết có phải ảo giác của nàng hay không, nàng thấy đầu con rối lệch về một bên, con người đen híp lại, giống như liếc mắt nhìn nàng một cái...

...

Chỗ sâu trong quỳnh lâu ngọc vũ là khuê phòng hồng loan ẩm trường. Gương đồng khắc hoa vàng nhạt chiếu ra dung nhan diễm lệ của thiếu phụ, chỉ là khóe mắt hẹp dài khó tránh có vài nếp nhăn nhàn nhạt.

Phu nhân buồn bực mà để gương đồng lại trên bàn, phiền muộn than nhẹ tuổi xuân đã qua.

Đời này nàng muốn cái gì cũng có, chỉ là giống nhau không cách nào có được, là chấp nhất cả đời, như thế nào cam tâm già đi.

Đúng lúc này, người dẫn đầu gõ cửa nói: "Phu nhân, con rối người muốn đã tới."

Phu nhân nói tiến vào, chờ sau khi bọn họ đặt cái rương ở phòng sau liền đuổi bọn họ ra ngoài.

Phu nhân kích động mà mờ nắp rương, phảng phất bên trong chính là trân bảo vô giá, thời khắc nhìn thấy con rối, giống như điên cuồng, ngửa đầu vừa khóc lại vừa cười.

"Không thể tưởng tượng, thật sự giống nhau như đúc. Thật tốt quá, thật tốt quá, ta rốt cuộc có thể có được người, ha ha ha..."

Phu nhân xoa xoa nước mắt, chăm chú nhìn không chớp mắt con rối, tay run nhè nhẹ nâng lên, muốn đụng vào khuôn mặt tựa như ngủ say của con rối.

Bà ta sâu kín mà tự lẩm bẩm nói: "Ta đợi nhiều năm như vậy, vì có được người, muốn ta làm gì cũng đều nguyện ý."

Còn chưa kịp làm gì, đồng tử phu nhân chợt co rút lại, cánh tay đột nhiên bị lực lượng vô hình bẻ gãy.

Đôi mắt của con rối nằm trong rương gỗ đỏ chậm rãi mở ra, cánh môi tràn ra nét cười thanh thản, nét mặt kia giống như phía cuối biển cả, chiếu rọi kiêu nguyệt tam quang, làm cho người ta không tự chủ hoảng hốt.

Đạm môi của hán mấp máy, phát ra âm sắc như cầm sắt, réo rất tới cực điểm.

"Vậy người có bằng lòng đem hồn phách cho ta?"

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Câu hồn

Hoàn Ý Như đã sớm đoán được sau khi làm xong người rối những người đó khả năng sẽ đem nàng hủy thi diệt tích. Mấy ngày nay nàng đã quan sát đường xá xung quanh, chờ sau khi hắc y nhân trông coi nàng mang theo con rối rời đi, nàng dùng dao khắc gỗ cắt tấm ván gỗ Khai Phong, từ cửa sổ trộm nhảy ra ngoài.

Không bao lâu sau, hắc y nhân vọt vào một phòng, thấy trong phòng không một bóng người, kinh ngạc mà tìm kiếm nàng khắp mọi nơi.

Lúc này Hoàn Ý Như cũng chưa chạy xa, tránh ở sau núi đá ở hoa viên, nghe tiếng bước chân ồn ào từ bên ngoài truyền đến.

"Tìm khắp mọi nơi xem, chỗ này lớn như vậy, ta không tin nàng ta có thể chạy ra ngoài nhanh như vậy."

"Nha đầu thú chạy đi đâu, chờ bắt được nàng liền tiền dâm hậu sát."

Hoàn Ý Như khẩn trương nắm chặt chỉ bạc trong tay, nội tâm tự nhủ nếu mà bị bắt, chi dù có chết cũng không thể chết trong tay bọn họ.

"A, tìm được người..." Thanh âm trầm thấp réo rất hài hước, mờ hồ trong gió đêm thê lương, nghe tới lại có vài phần cổ quái quen thuộc.

Trái tim Hoàn Ý Như đập chậm nửa nhịp, vừa muốn quay đầu lại nhìn, bà vai bị nắm lấy, hai mắt nhắm lại hôn mê bất tỉnh, một đôi tay đem nàng ôm chặt vào trong lòng..

Tầng tầng tổ sa bị gió nhẹ thổi qua, thân ảnh di động lưỡng đạo dây dưa đến chết, một tiếng rên rỉ uyển chuyển êm tai, nhiều loạn đêm tối nguyên bản trầm tĩnh.

Dường như nàng nằm trên đệm chăn mềm mại, bị nhốt dưới thân hình giống như một khối hàn ngọc. Hai chân mảnh khảnh đặt tại bà vai dày rộng, dị vật xò xuyên qua mộng trắng nõn, mị thị nắn cảm bị công kích hoàn toàn.

"A a..... Không được..... Tiến quá nhanh....." Hoàn Ý kêu lên mềm như bông, hoa huy*t chảy ra hương thơm mật hoa, bị làm cho sáng đến lầy lội không chịu nổi.

"Thích ta đối với người như vậy sao?" Trong bóng đêm dưới tay không thấy năm ngón, chỉ có thân thể tiếp xúc mang lại xúc cảm rõ ràng đến thế.

"Thực thoải mái, rất thích." Hoàn Ý Như căng ra mí mắt mệt mỏi, tan rã chăm chú nhìn hán, "Đây cũng là mộng đi, ngày mai người lại không thấy nữa."

Tay nàng bị nắm lấy, lưỡi nam nhân liếm láp chỉ tay của nàng, đột nhiên cắn một nhát trên da thịt trắng nõn, một viên huyết châu nhỏ giọt trong miệng của hán.

Hán cười đuôi lông mày nhếch lên, con ngươi sáng gần như yêu dị, lại tựa như ngọc thạch bị đánh nát: "Ngủ đi, ta vẫn luôn ở đây..."

Khi Hoàn Ý Như tỉnh lại phát hiện mình nằm ở trong ngọc lâu, nhưng đã thay đổi sang một khuê phòng rộng lớn thoải mái. Trên giường có đạo vết máu cổ quái, dưới thân lại sạch sẽ, nàng tỉnh lại nhưng không biết nguyên do tại sao.

Hắc y nhân gõ cửa phòng, thái độ rõ ràng tốt hơn rất nhiều, đối với Hoàn Ý Như cung cung kính kính nói: "Cô nương, người đã tỉnh, chủ tử đặc biệt phái ta đến đây, phân phó cô nương làm bốn con rối."

Hoàn Ý Như nhíu mày nói: "Lại là làm con rối? Lần này có yêu cầu gì?"

"Hắc hắc, không có yêu cầu gì, cô nương tùy ý làm là được."

Hoàn Ý như chú ý xung hô của hán đối với nữ phụ nhân thay đổi, cũng không biết trong đó rốt cuộc có cái gì huyền diệu.....

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Quân cờ

Nếu không có yêu cầu đặc thù, Hoàn Ý Như liền tùy ý tạo ra bốn con rối, đều là nam tử thành niên đáng người thon dài.

Mấy hắc y nhân đến lấy người rối cùng đưa Hoàn Ý Như đi cùng, nói đây là mệnh lệnh của chủ tử.

Hoàn Ý Như đi theo đến tiểu đình giữa hồ, thấy một bóng người yếu điệu như ẩn như hiện. Đầu đội nón sa che kín khuôn mặt, mặc một bộ đạ y to rộng, bị gió thổi bay phấp phới.

Trước mặt hắc bầy quân cờ trắng đen, ông tay áo dài như mây nâng lên, tựa như đang suy nghĩ, cử chỉ phiêu nhiên tán dật.

Hắc y nhân lại lui lại mấy bước: "Chủ tử, con rối sư* đến."

(*con rối sư: người làm con rối)

Chủ tử của bọn họ không phải là mỹ phụ nhân sao, như thế nào lại đổi thành nam tử trẻ tuổi.

Người hầu ở một bên nâng chung trà lên, châm trà cho đạ y nam tử, vô tình làm bắn ra vài giọt nước trà, rơi trên vạt áo của hắn, sợ tới mức tròn mắt há hốc mồm: "Chủ tử, nó...nó tài đáng chết..."

Đạ y nam tử trầm mặc không lên tiếng, trong nháy mắt đem quần đen ném lại trên bàn cờ, người hầu đột nhiên thu hồi thần sắc hoảng sợ, khuôn mặt đại ra mà cảm trường kiếm bên hông, hướng cánh tay của chính mình chém tới một nhát.

Cánh tay bị chém cụt bị vút vào giữa hồ nước, bắn lên một trận âm thanh bọt nước, cá trong hồ cần kéo cánh tay xuống đáy hồ.

Người hầu làm lơ cánh tay bị tàn phế, dùng cái tay hoàn hảo khác, không chút biểu tình tiếp tục châm trà.

Hoàn Ý Như đánh một cái rùng mình, đạ y nam tử này có bệnh sạch sẽ nặng như vậy, cư nhiên chỉ vì một vết bẩn mà tàn nhẫn như thế.

Hoàn Ý Như vốn chỉ định đứng ở bên cạnh không cần ai chú ý, không nghĩ rằng đạ y nam tử lại quay đầu nhìn về phía nàng.

"Còn không mau bồi chủ tử chơi cờ." Không cần đạ y nam tử mở miệng, hắc y nhân đã hiểu ý tứ của hắn, không kiên nhẫn thúc giục Hoàn Ý Như.

Ngón tay của đạ y nam tử dính điểm nước trà, viết từng chữ miêu tả trên bàn đá bóng loáng: "Người biết chơi cờ không?"

Hóa ra là một người câm...

Hoàn Ý Như gật đầu nói: "Biết một ít."

Kỳ thật Hoàn Ý Như phi thường tinh thông cờ vây, ngay cả sư phụ cũng là bại tướng dưới tay nàng, thường xuyên không cam lòng tìm nàng so tài, nếu thua liền vô lại không nhận. Đáng tiếc hiện giờ người đi nhà trống, người vô lại kia không biết đi đến nơi nào.

Đạ y nam tử tiếp tục viết: "Muốn quân đen hay quân trắng?"

Hoàn Ý Như nói: "Quân trắng đi, ta quen dùng."

Đạ y nam tử nhường nàng đi trước, Hoàn Ý Như có tiện nghi tội gì không chiếm.

Khi đầu ván thứ nhất, Hoàn Ý Như mới đầu còn bỏ xa hắn, không nghĩ lúc sau hắn lại đánh thắng. Nàng còn tưởng rằng chỉ là may mắn, nhưng mấy ván kế tiếp kết cục vẫn như vậy.

Cuối cùng Hoàn Ý Như rốt cuộc hiểu ra người này chính là cố ý đùa giỡn chính mình. Càng làm nàng cảm thấy kỳ quái chính là hắn không ngừng che lấp khuôn mặt, ngón tay đều bị tay áo che lại. Chỉ có thể nhìn thấy cần cổ thon dài trắng nõn như ấu trùng thiên ngư.

Hai người chơi cờ thẳng đến hoàng hôn, Hoàn Ý Như đã đói bụng đến khó chịu, lại ngượng ngùng không nói ra.

Đạ y nam tử ngừng đầu nhìn về phía nàng, không tiếng động vẫy vẫy tay áo với người hầu.

Người hầu bưng điểm tâm đến, đạ y nam tử cầm lấy một khối đưa tới bên miệng nàng.

Hoàn Ý Như do dự hé miệng, ngậm lấy điểm tâm tinh tế nhắm nuốt. Tay hắn vẫn nắm một mặt điểm tâm, cho đến khi nàng ăn toàn bộ vào trong miệng, còn lau phần ở bên môi nàng, thật lâu sau mới thu hồi cánh tay.

Hoàn Ý Như ăn xong sống lưng run lên, vừa rồi tay hắn còn chạm vào nước miếng của mình, loại người có thói sạch sẽ như hắn có thể chịu được sao?

Nhưng đạ y nam tử cũng không có gì bất thường, viết lên trên bàn đá: "Trò về nghỉ ngơi đi."

Hoàn Ý Như giống như tù nhân được giải thoát, trong nháy mắt ngực đang căng chặt lại thả lỏng, bước chân bần rùn đi ra khỏi đình hóng gió.

Khi đi đến phía cuối hành lang, Hoàn Ý Như như bị ma xui quỷ khiến quay đầu lại. Thân ảnh đạ sắc ngồi xa xa chìm vào giữa một mảnh sương chiều hồng nhạt, nhìn theo phương hướng nàng rời đi, cách một tầng lụa trắng dày nặng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt bức người của hắn.

Hoàn Ý Như gạt mình một cái, nhanh chóng bước ra khỏi hành lang, hướng phòng ngủ chạy tới.

Màn đêm buông xuống, Hoàn Ý Như vẫn gặp giấc mộng như cũ, nhưng điểm khác biệt chính là trong mộng cư nhiên nàng có thể cử động.

Một đôi cánh tay từ đằng sau vòng đến ôm lấy nàng, hô hấp ấm áp vang ở bên tai, có thể cảm giác hô hấp của hắn làm lồng ngực hơi chấn động, phảng phất đem tim của nàng đụng phải đi ra ngoài.

Hắn thấp giọng cười, thanh âm khàn khàn đến mê người: "Ta thích bốn con rối người làm."

Hoàn Ý Như nghiêng mặt nhìn về phía hắn, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

"Nhưng mà ta thích nhất vẫn là khối này." Hắn cầm lấy tay nàng, kéo xuống thâm nhập giữa hai chân, chạm vào dị vật thô cứng...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rời Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngọc Vô Hà (H)

Nàng từng cùng vật này thân mật tiếp xúc mấy lần, đây cũng là lần đầu cảm giác nó cứng rắn thô dài, gân mạch phía trên cũng hơi hơi nhẩy lên, tựa như con thú đang ngủ đông chờ đợi con mồi nhỏ yếu.

Lúc ban đầu Hoàn Ý Như ném thử tình dục khó tránh khỏi có chút e lệ không chịu nổi, bỗng chốc rút tay về, trên mặt một mảnh đỏ rực.

Hắn cực kỳ thích dáng vẻ này của nàng, khẽ cười một tiếng, nắm lấy vòng eo mảnh khảnh, môi mỏng dán lên gò má phỉếm hồng. Nụ hôn so với gió còn mềm nhẹ hơn, mang theo lay động ngứa ngáy giống như cỏ dại, chậm rãi dịch đến cổ của nàng.

Hắn mạnh mẽ mà đẩy ra áo lót của nàng, bàn tay thường thức thân thể ngây ngô. Vú nàng còn chưa trưởng thành, giống hai tiểu màn thầu no đủ, chạm vào một chút liền hơi hơi đau đốn, càng đừng nói là bị hắn mạnh mẽ vuốt ve, thậm chí đừng rằng khẽ cắn đầu vú*.

"A...Nhẹ một chút..." Hoàn Ý Như khó nhịn mà kêu đau.

Hắn tùy ý mà duỗi tay về phía u cổ dưới thân nàng, ngón tay khiêu khích hai mảnh thịt hồng nhạt, thâm nhập vào khe thịt mà trườn lộng. Cũng đồng thời cúi xuống hôn nàng, đầu tiên là cặp môi thơm màu anh đào, lại hôn chóp mũi nhỏ, hôn lên mi mắt khép lại của nàng..

Hai chân trắng nõn bị hắn bắt mở ra, còn th*т chìm sâu vào tiểu huyết mềm mại của nàng, miệng huyết nháy mắt bị căng đến cực đại.

Đường cong pháp phồng ở trên người nàng, mới đầu còn ôn nhu nhẹ nhàng chậm chạp, không một hồi liền trở nên thô bạo, mỗi lần đều đâm vào chỗ sâu nhất, hỗn độn mà thô bạo.

Cả phòng mờ mịt hương vị tình dục, cảnh xuân di động trên giường, đầu vú* nho nhỏ lay động theo tần suất ngày càng nhanh giống như thủ du lung lay sắp đổ. Chỗ lông tơ đen giữa hai chân bị côn th*т đỏ thắm ra ra vào vào, kéo ra chất lỏng sền sệt dính vào chỗ giao hợp.

Hoàn Ý Như bị đùa bỡn đến rên rĩ không ngừng, nhìn nam nhân đang đè trên người mình, thanh âm trầm trầm hỏi: "Vì sao ta cảm thấy đây không phải mộng, người rời cuộc là ai?"

Đầu đang chôn ở nhũ thịt của nàng ngẩng lên, con ngươi trong trẻo lung linh rực rỡ: "Chờ lần sau gặp mặt nói cho người....."

.....

Ban ngày, Hoàn Ý Như lại bị gọi đến tiểu đình giữa hồ, tiếp đón nàng đôi thành bốn bạch y nhân che mặt, hắc y nhân một cái cũng không thấy bóng dáng

Đạm y nam từ ngồi ngay ngắn ở đình hóng gió, phân loại quân cờ trắng đen, nghe được tiếng bước chân cũng không ngẩng đầu lên.

Hoàn Ý Như ngồi vào đối diện hắn, ho nhẹ một tiếng: "Công tử, ta tới rồi, tiếp theo chúng ta đánh cờ sao?"

Đạm y nam từ ngẩng đầu lên nhìn nàng, gió nhẹ lướt qua một góc lụa trắng, tựa như phù dung sớm nở tối tàn, lộ ra cằm lưu tuyến rõ ràng.

Đột nhiên trong lúc đó, hắn nâng lên tay áo, cầm lấy tay của nàng, cho dù nàng có ý đồ muốn tránh thoát, hắn cũng gắt gao bắt lấy không bỏ.

Chờ Hoàn Ý Như không gãy dựa, đạm y nam từ mới viết lên bàn tay nàng, ngón tay như ngọc để ở lòng bàn tay viết từng nét bút.

Lòng bàn tay bị chạm vào dâng lên một tia ngứa ngáy, Hoàn Ý Như bị nhiễu loạn tâm tư, không cảm giác được hắn viết chữ gì.

"Có thể viết lại một lần hay không?" Hoàn Ý Như ghen ngào mà nói.

Đạm y nam từ đột nhiên đem nàng kéo lại càng gần, cơ hồ dán trên ngực hắn.

Hoàn Ý Như đã gặp qua hắn tàn nhẫn, kỳ thật có điểm sợ hắn, hiện giờ bị hắn giống như ôm ở trong ngực, tầm mắt liền không biết đặt ở đâu.

Đạm y nam từ đầu ngón tay di động, mỗi chữ viết xong liền vuốt nhẹ lòng bàn tay một chút, tiếp tục viết xuống một chữ khác.

"Ngọc Vô Hà?" Hoàn Ý Như lẩm bẩm nói.

Đạm y nam từ hơi hơi gật đầu, cách một tầng lụa trắng, trong sáng đến cười ra tiếng.

Hắn nói ra tên của mình là muốn nàng thay đổi xưng hô sao.

Hoàn Ý Như không muốn cùng nam tử xa lạ thân cận, đối với hắn khách sáo mà cười cười, bất động thanh sắc mà lui về phía sau, rời khỏi người hắn: "Ngọc công tử, ta biết tên của người."

Hơi thở xung quanh bất chợt trở nên lạnh lẽo, Ngọc Vô Hà phát tay áo một cái, đột nhiên chụp lấy bàn tay nàng, đem quân cờ đen trắng thu vào hộp gỗ.

Hoàn Ý Như không rõ nguyên do, quân cờ vừa rồi chính hắn lấy ra, như thế nào đột nhiên không chơi nữa?

Người hầu bạch y bên cạnh chỉ vào bờ bên kia, ý bảo Hoàn Ý Như rời khỏi nơi này.

Hoàn Ý Như đành phải xấu hổ nhìn trên mặt đất, nghiêng đầu nhìn về phía tiểu đình giữa hồ, thế nhưng không có một bóng người. Đình này chỉ có một hành lang để lên bờ, Ngọc Vô Hà cùng bốn người hầu chẳng lẽ là bay đi?

Trên đường Hoàn Ý Như trở về phòng ngủ, thấy mấy nô lệ cường tráng kéo một chiếc xe đẩy tay, đi đến chỗ vườn hoa. Xe đẩy tay bị che một miếng vải đen to, phồng lên hình dáng nhấp nhô.

Hoàn Ý Như hỏi một người trong đó: "Các người kéo đồ vật gì vậy?"

Nô lệ lau mồ hôi, nịnh nọt mà cười nói: "Bầm cổ nưong, là phân bón trồng hoa."

Hoàn Ý Như gật gật đầu, để bọn họ rời đi.

Lúc này bánh xe của xe đẩy tay vướng phải viên gạch, nghiêng về một bên, miếng vải đen vô ý nhắc lên hơn một nửa.

Phảng phất từ đầu đến chân bị rớt một chậu nước đá, Hoàn Ý Như cảm giác mỗi sợi lông tơ đều dựng lên, hít thở không thông mà nhìn chăm chăm vào cái gọi là phân bón hoa kia.

Chỉ thấy dưới một góc vải đen lộ ra gương mặt người không còn chút máu, rõ ràng là khuôn mặt của thủ lĩnh hắc y nhân..

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thao Thiết (hồi H)

Không bao lâu sau, người hầu che mặt mang tới mệnh lệnh mới, tạo ra một khối mảnh thú Thao Thiết, cái này đối với Hoàn Ý Như mà nói, chính là một cái đại công trình.

May mắn một phòng đủ lớn, nguyên liệu gì cần cũng đều có, có thể để nàng tự do phát huy, vài ngày ngủ ở trong một phòng, cửa trước không ra cửa sau không tới.

Ánh nến mờ nhạt lay động, chiếu lên một bên khuôn mặt. Nàng mềm yếu mà dựa vào trên ghế bập bênh, nhìn chăm chăm vào bán thành phẩm cao một trượng, trong đầu lại thoáng hiện lên một khối từ thi.

Nàng tốt xấu gì cũng lưu lạc một đoạn thời gian, cảnh tượng máu tanh thấy nhiều cũng không thể trách, nhưng vẫn là lần đầu thấy lấy thi thể làm phân bón hoa. Nhưng hắc y nhân đó không phải là thủ hạ của hần sao, vì sao muốn đuổi tận giết tuyệt, có thể thấy được Ngọc Vô Hà cổ quái đến khó có thể nắm bắt.

Càng suy nghĩ càng sốt tóc gáy, đã nhiều ngày ngủ không yên ổn, nam tử kia cũng không lại xuất hiện trong mộng của nàng.

Nàng dần dần có chút mệt mỏi, trong khoảnh khắc khép mắt lại, bắc đèn đã gãy hơn phân nửa, ánh sáng trong nháy máy suy yếu đi rất nhiều.

Ngay sau đó bóng tối xâm nhập lại, nặng nề đè trên người Hoàn Ý Như, vài sợi tóc dài phát động trên sườn mặt của nàng, làm cho nàng hơi ngửa ngáy.

Ánh đèn mỏng manh đem một bóng dáng thon dài in bóng thật dài lên vách tường phía sau. Hình dáng người nọ trong tối tăm mờ hồ không rõ, đôi mắt lại như dạ minh châu, có thể so với sao trắng trên trời.

Hắn thâm thúy nhìn nàng, đầy mắt tựa như tức giận, khóa chặt khuôn mặt của nàng, tỏa ra nồng đậm dục vọng chiếm hữu.

"Ta còn chưa ngủ đâu, sao ngươi lại xuất hiện?" Hoàn Ý Như ngạc nhiên nói.

"Mấy ngày không tìm ngươi, ngược lại ngươi rất cao hứng." Hắn ôm vòng eo của nàng, hơi hạ thấp người, dán vào cánh môi nàng nói nhỏ, "Muốn xác định có phải là mộng hay không? Vậy cần thử xem, có đau hay không?"

"A..." Hắn thật sự hung hăng cắn niềng nàng, Hoàn Ý Như kêu ra tiếng nhưng môi không cảm thấy một chút đau đớn nào.

Hắn nhân thể hôn sâu lấy nàng, lưỡi dài xâm nhập khớp hàm, làm nổi lên sóng to gió lớn. Nàng cứng người không dám nhúc nhích, mềm như bông mà rũ xuống, hóa thành một bãi xuân thủy, tùy hắn đoạt lấy.

Thật lâu sau hắn rút cuộc buông tha cánh môi sưng đỏ của nàng, ánh mắt quét về phía gỗ khắc Thao Thiết, câu môi cười: "Không tồi, ta thực vừa lòng."

Hoàn Ý Như bị hôn đến đầu óc choáng váng, không nghe rõ lời nói của hắn, chỉ chốc lát bị hắn ôm đến trước khối gỗ đang khắc đang dở.

"Đôi mắt còn chưa về." Hắn nhặt bút lông trên bàn, dính chút mực họa trên tròng mắt trắng một vòng, một đôi đồng tử màu đen giống như vẽ rỗng điểm mắt, "Ý Như, ngươi xem thế nào?"

Hoàn Ý Như nghe tiếng giương mắt nhìn lại, thấy sau khi Thao Thiết được vẽ thêm mắt càng trở nên hung thần ác sát, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phác lại đây.

"Ngươi sao lại biết tên của ta?" Hoàn Ý Như hoang mang hỏi, nàng còn chưa bao giờ tiết lộ tên ở trước mặt người khác.

Ngón tay ngọc của hắn miêu tả sườn mặt của nàng, âm thanh trầm thấp ái muội: "Ngươi có cái gì mà ta không biết."

Cũng đúng, hắn là người nàng sáng tạo ra trong mộng, biết tên nàng cũng không kỳ quái, nhưng nàng lại không biết gì về hắn.

"Vậy ngươi tên là gì?"

"Không phải đã nói với ngươi rồi sao?"

"Đâu có, a...Ngươi làm cái gì?"

Trong lúc nói xiêm y đã bị xé rách, hắn đứng thẳng bẻ lên cái móng của nàng, cường thế mà tách ra hai chân nàng, kẹp chặt ở vòng eo của mình.

"Làm cái gì? Ta muốn làm ngươi." Hắn lời ít ý nhiều nói, cố tình làm bật lại cười đến mê hoặc chúng sinh, nàng hoàn toàn không thể chống cự.

Hắn giống như ác mộng vô biên, ăn mòn thân hình thuần khiết của nàng, đem nàng kéo vào vực sâu tăm tối.

Thân thể phát ra tiếng vang là lướt rung động, đêm tối yên tĩnh hoàn toàn bị phá vỡ. Vách tường màu trắng phản chiếu hai bóng dáng dây dưa quấn quít, chặt chẽ đến không thể tách rời, giống như trong ta có người, trong người có ta...

Mảnh đất tam giác phương thảo mọc thành cụm, bị dị vật làm cản xâm phạm. Trong hoa huy* t cấm dị vật thô dài, đè ép, phun ra, nuốt vào, cọ xát.

Mặt hoa dọc theo đuôi trắng nổi trợt xuống, nhỏ giọt trên nhام thạch bản màu nâu, hình thành một cái thủy ấn thâm sắc.

Mỗi một lần xâm nhập đều đâm đến chỗ sâu nhất trong cơ thể. côn th* t giống như điểm tựa duy nhất, duy trì thân thể mềm mại của nàng, cũng phóng thích dục vọng bị trêu chọc của nàng.

Tóc đen hỗn độn rối tung trên vai, mồ hôi thơm đầm đìa, sắc mặt phỉếm hồng, thờ ra tiếng rên rỉ tựa như đau khổ tựa như sung sướng.

Thân thể trắng ngần bị va chạm điên cuồng, nàng không thể không ôm cổ hắn, giống như hắn là cứu rỗi duy nhất của nàng, nàng như dây đàng gất gao quấn quanh...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rời Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Say rượu

Sau khi Hoàn Ý Như tỉnh lại thấy mình vẫn nằm trên ghế bập bênh, xiêm y hoàn chỉnh không loạn như cũ, lúc nàng nhìn về phía Thao Thiết, cặp hắc đồng thám người kia cũng đồng dạng lạnh lùng nhìn về phía nàng.

Hoặc là nam tử trong mộng thực sự có thật hoặc là trông mắt kia là do nàng vô ý vẽ lên.

Đêm qua một phen mây mưa, là mộng hay là thật, nàng hồn nhiên phân không rõ...

Chiều hôm buông xuống là lúc Ngọc Vô Hà mệnh lệnh cho người hầu che mặt, đem Hoàn Ý Như mang đến hậu hoa viên.

Nàng bước lên đường mòn ruột dê khúc chiết, liếc mắt một cái nhìn lại phồn hoa tựa cảnh, không biết dễ sản sinh ra hương thơm như vậy dưới bùn đất đã lấy đi bao nhiêu hài cốt.

Một nữ nô phủ phục trên thảm cỏ xanh, cả người bao vây đến chật chội, tay nhỏ cỏ dại hỗn loạn. Hai mắt nàng ta dại ra vô thần, hình dáng mặt bên dính đầy bùn hôi, thể nhưng làm Hoàn Ý Như lại có một tia cảm giác quen thuộc.

Giữa vườn hoa có một tòa tiểu trúc, xóc lên màn trúc màu xanh lá, nhìn thấy bàn gỗ bày đồ ăn cùng bầu rượu. Ngọc Vô Hà thẳng tắp ngồi một bên, như một bức tranh thủy mặc chỉ lan ngọc thụ.

Tối nay hắn mặc một bộ tuyết bào phía trên thêu trúc điệp, vật áo có hoa văn ám bạc, nhất cử nhất động giống như sao băng rơi xuống đất. Dáng người phong thần trác tuyệt như thế, thật là làm người ta tò mò khuôn mặt dưới nón sa.

Ngọc Vô Hà vỗ nhẹ vị trí bên cạnh người hắn, ý bảo nàng ngồi xuống.

Hoàn Ý Như đối với sự khó nắm bắt của hắn rất đề chừng, không muốn có giao tình sâu sắc, chỉ có thể bắt đắ đi mà ngồi xuống.

Thấy Ngọc Vô Hà rót rượu cho nàng, Hoàn Ý Như vội ngăn cản: "Ngọc công tử, ta không uống rượu."

Cũng không phải nàng không uống được rượu, mà là chán ghét từ trong xương cốt.

Sự phụ nàng mỗi mười lăm hàng tháng đều uống đến say mềm. Khi đó nàng còn nhỏ tuổi, chỉ có thể ngồi một bên ở xa xa, nhìn sự phụ uống rượu nổi điên, đôi mắt trắng tròn dùng thơ văn để giải tỏa nỗi buồn.

Ngọc Vô Hà viết từng nét trên tay nàng: "Đây là rượu hoa đào, uống một chút không say được."

Hoàn Ý Như miễn cưỡng nếm một chút, quả nhiên mùi rượu rất nhẹ, trộn lẫn vị ngọt của hoa đào, hương thơm ngào ngạt, uống vào cực thoải mái, không kim được mà uống nhiều mấy ngum.

Còn giúp tăng thêm can đảm, nàng liền đem lời nói ra: Ngọc công tử, nếu bắt ta tới chỉ để làm con rối, ta cũng đã làm tốt, giờ là lúc nên để ta rời đi."

Ngọc Vô Hà tạm dừng một lát, gất gao túm chặt tay nàng, đầu ngón tay viết mạnh lên lòng bàn tay làm nàng hơi đau, chỉ đơn giản viết hai chữ: "Lưu lại."

Hoàn Ý Như ý đồ thuyết phục hắn: "Thủ hạ của Ngọc công tử đều là người tài giỏi, ta chỉ là một nữ tử trừ biết làm con rối căn bản không có đất dụng võ."

Ngọc Vô Hà lại gần sát nàng, ngón tay ngọc viết ra từ ngữ ái muội: "Chi cần người..."

Trái tim Hoàn Ý Như đột nhiên co rút lại, nói không rõ là tim đập nhanh hay vẫn là sợ hãi.

"Ta có chút không thoải mái, đi về trước."

"Uống xong này ly lại đi."

Ngọc Vô Hà rót cho nàng chén rượu, ngón tay cố ý vô tình chạm qua rượu.

Nếu chỉ cần uống một chén, nàng cũng không do dự, đứng lên ngựa đầu uống một ngum để trở về.

"Ngọc công tử, cáo từ." Hoàn Ý Như đi nhanh bước ra khỏi tiểu trúc, lần này Ngọc Vô Hà lại không ngăn cản nàng.

Nhưng nàng chưa đi được mấy bước, chân liền mềm nhũn khuỵu xuống, giống như con điều hỗn độn trong gió, lưng lay sắp đổ, bị người ôn nhu mà kéo lên.

"Ta làm sao vậy?" Hoàn Ý Như vuốt cái trán nóng bỏng, trong miệng lẩm bẩm nói thầm.

"Người say rồi." Hắn ở bên tai nàng nói nhỏ, hơi thở hai người đan chéo vào nhau, triền triền miên miên dày đặc không thể phân biệt.

Nàng mơ hồ đến mức không phát hiện hắn ngày càng gần nàng, giống tiểu miêu nằm trong khuỷu tay của hắn: "Nói bậy...Ta...Ta không có say."

Nàng hí hóp mắt lại xem khăn che mặt của hắn bay lên, một tay đưa qua kéo một cái, hắn quay đầu đi tránh thoát nàng đánh lén.

Khi còn nhỏ thường ngồi trong lòng ngực sư phụ, bị hắn huân đến một thân mùi rượu, liền thở phì phì mà cào nách sư phụ. Hắn ngửa đến mức tránh trái tránh phải, lại luyến tiếc đánh nàng, dí mạnh lên cái mũi nhỏ của nàng: "Người cái nha đầu chết tiệt kia!"

Hiện giờ nàng say đến mơ hồ, cũng cào cào nách hắn, lại không thấy một chút phản ứng, hoang mang nhú mày nói: "Sư phụ, người thế nào lại không ngửa?"

"Ta không phải sư phụ người." Lời nói của hắn lạnh lẽo, tay che trên mí mắt của nàng, đem nón sa ném ở giữa không trung, thật lâu sau mới buông ra ngón tay, "Nhìn một cái xem ta là ai?"

Nàng chớp chớp con ngươi bịt kín hơi nước miễn cưỡng thấy rõ khuôn mặt người nọ.

Di, sư phụ sao lại biến thành nam nhân trong mộng.

"Không cho phép nhắc đến nam nhân khác..." Mà hắn đang tản ra hơi thở quý mị, hạ người xuống gần vành tai như trên châu của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Triền miên (H)

Hắn đem vành tai lọt mà của nàng cuốn vào trong miệng, răng đột nhiên cắn một cái, không nhẹ không nặng, khiến cho nàng cảm thấy hơi đau giống như bị kim đâm.

"A, người làm gì vậy?" Nàng nấc một cái đầy mùi rượu, khó nhịn mà xô đẩy hắn.

Một tay hắn bắt lấy hai tay lộn xộn của nàng, tùy ý đem nàng xoa thành cục bột, từng ngum từng ngum như tắm ăn lên phần bụng nàng, nhắm nháp hương vị mềm mại độc hữu của thiếu nữ.

Da thịt như tuyết bị cắn đến phỉm hồng, từ vành tai nhỏ đáng yêu đến gò má mềm mại, đều để lại dấu răng thật nhỏ.

"Không...Không cần...Cần ta...Đau quá..." Nàng phát ra tiếng ni non đứt quãng, hóa thành một bãi xuân thủy dưới thân hắn.

"Không đau thì làm sao người nhớ rõ được." Sóng mắt hắn lưu chuyển như nước hồ sâu, cười đến quý quyết khó lường, "Không ngừng cắn người, ta còn muốn ăn người."

Hoàn Ý Như say đến đầu óc hăm hồ như hải tử nói thầm: "Ta lại không phải là bánh bao, tại sao muốn ăn ta?"

Hắn vạt áo rộng mở đối mặt với Hoàn Ý Như, cầm tay nàng duỗi đi vào: "Vậy đổi thành người ăn ta được không?"

Dưới ánh trăng, hắn xiêm y nửa kín nửa hở, da thịt so với ngọc còn ónh nhuận hơn vài phần, dọc theo xương quai xanh uốn lượn mà xuống, cảnh xuân bên trong đều phơi bày.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve ngực hắn, tự mình lẩm bẩm: "Thân thể này giống con rối ta làm."

"Con rối kia không phải dựa theo ta mà làm ra sao?"

Nàng say khướt mà cười: "Cũng đúng..."

Hắn công phu thoát quần áo thập phần lợi hại, chỉ một lát đã đem nàng lột sạch, ôm nàng đến phía sau bình phong.

"Lần này người ở mặt trên." Hắn ôm vòng eo Hoàn Ý Như, làm cho nàng ngồi vào bắp đùi của mình, bẻ ra hai chân trắng nõn, còn th*т dữ tợn kẹp ở khe thịt của nàng.

Ngực đầy rộng của hắn dán vào nàng, hai người dính lấy nhau không thể phân biệt. Mềm mại cùng cứng rắn cọ sát lẫn nhau, chọc đến hai chân nàng run rẩy không ngừng.

"Còn chưa tiến vào người đã chịu không nổi." Hắn đỡ cánh hông tròn trịa của nàng, còn th*т cọ sát vài cái, chìm vào tiểu huyết.

Gió làm vén lên một góc màn trúc, phóng ánh trăng trộm tiến vào. Trong nhà tràn đầy xuân hương xa hoa lãng phí, xước yếu điệu ước (?), hai thân ánh lay động giao triền.

Bên tai vang lên tiếng thân thể va chạm, từng đợt làm lay động lòng người. Nàng thoáng cúi đầu, vừa nhìn liền thấy cánh sắc đậm nữ nhất.

Nhũ thịt tuyết trắng đang đưa trên dưới, hai viên thù du trên mặt hồng hào ướt át. Âm hộ thiếu nữ kiều nộn, cánh hoa sừng đỏ bị kéo ra, gian nan mà phun ra nuốt vào còn th*т thâm sắc.

Động tác của hắn đột nhiên nhanh lên, làm nàng tràn ra tiếng rên rỉ rách nát, lại bị hắn lấp kín môi lưỡi, hôn đến nàng đỏ bừng mặt.

Hai mảnh hoa để đầy đặn run run, phun ra mật hoa trong suốt dính nhớp, làm ướt chiếu dưới thân.

"Nước thật nhiều..." Hắn chế nhạo mà cười khê, ngón tay tham nhập vào chỗ hai người giao hợp, tựa như triu mến lại tựa như đùa bỡn mà khây lộng, hạ thân làm càng nhanh càng tàn nhẫn, mật hoa bị cọ sát thành bọt nước, chỗ tư mật lấy lợi bất kham.

Sau khi mưa tạnh mây tan, hắn đem Hoàn Ý Như một đến nằm liệt một chỗ bẽ lên, ôn nhu mà đặt nàng lên giường.

Lần này không rửa sạch dấu vết trên người nàng, hấn lấy cánh tay gối đầu chăm chú nhìn khuôn mặt nàng ngủ yên, hạ người mút hôn một chút đôi môi sưng đỏ, như bạch hạc giương cánh phi thân, bạch quang chợt lóe, biến mất trong đêm tối.

Ngày hôm sau, khi Hoàn Ý Như tỉnh dậy thấy trên thân thể trần trụi tràn đầy vết đỏ loang lổ, đột nhiên ý thức được tất cả không phải là nằm mơ.

Cư nhiên thật sự thất thân, nhưng nàng ngay cả mặt đối phương cũng chưa gặp qua.

Hoàn Ý Như bóp chặt lồng bàn tay, ổn định lại tâm thần đang hỗn loạn, nghĩ xem muốn rời đi nơi này phải làm thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Mộc điều

Kỳ thật Hoàn Ý Như vẫn luôn chuẩn bị trốn đi, nhưng từ lần trước bị bắt trở về trong phủ thủ vệ càng thêm nghiêm ngặt, đi nhiều một bước đều có ám vệ đi sát phía sau.

Nàng giống như bị nhốt ở trong bốn bức tường phong kín, trừ phi có đôi cánh giống như chim tước, mới có cơ hội thoát ra khỏi nhà giam.

Nhưng mà nếu thật có một đôi cánh, có thể nàng sẽ bay ra ngoài..

Trong lúc nàng điều khắc Thao Thiết có trộm chế tạo một mộc điều, nàng đã quan sát hướng gió nhiều ngày, quyết định sẽ hành động vào đêm trăng tròn.

Đêm trước khi đi, nàng ở trong mộc phòng, gắn vào chân mộc điều một cái giá, làm thế này có thể chống đỡ thân thể một người.

Sau khi làm không ít lần thí nghiệm, xác định mộc điều sẽ không làm nàng rơi xuống, nàng cuối cùng có thể nghỉ một chút, dựa vào trên mộc điều ngủ gật.

Ngủ đến dần đông, khuôn mặt tinh tế của nàng bị ôn nhu khẽ vuốt, mặt mày tinh xảo được tinh tế phác họa. Ngón tay kia lạnh tựa hàn băng, đông lạnh đến mức nàng mở ra mí mắt.

Chỉ thấy bóng người thon dài thẳng tắp công đuốc đèn, che đi ánh đèn mờ nhạt chung quanh nàng. Duy chỉ có cặp mắt kia sáng đến kinh người, ý vị không rõ mà nhìn chăm chăm cụ mộc điều kia.

"Người làm chính là cái gì?" Hấn cúi người xuống lật xem mộc điều, không hề phập phồng hỏi.

Hoàn Ý Như nghĩ hiện tại đang ở trong mộng, liền nói ra: "Đây là thứ giúp ta rời đi khỏi nơi này, liền chỉ chờ đêm mai khi tốc độ gió lớn nhất ta sẽ xuất phát."

"Là sao, nguyên lai người muốn chạy như vậy..." Khi hấn chạm đến đầu mộc điều, trông mắt tối tăm xẹt qua một tia hồng quang, mộc điều đột nhiên vỗ cánh.

"Thế nào đột nhiên động đây chứ?" Hoàn Ý Như nâng lên mộc điều, kiểm tra có xảy ra vấn đề hay không.

"Đại khái đụng phải cơ quan." Hấn một tay đem mộc điều ném qua một bên, nặng nề đè ở trên người nàng, môi cũng gần sát nàng.

Hấn phát ra hơi thở so với mây đen còn trầm hơn, hóa thành sóng lớn cán nuốt linh hồn nàng, bàn tay ấn ở ngực nàng: "Ta nghĩ muốn đem tìm người đào ra."

Hoàn Ý Như phảng phất như bị lạc khăn hô hấp (?), cả người cứng đờ không thể nhúc nhích, lực độ đè trên ngực nàng càng lúc càng lớn, sự âm lãnh kia cách tầng tầng quần áo nàng vẫn có thể cảm nhận được sâu trong nội tâm.

Thiếu chút nữa cho rằng hấn biến thành hành động thì hấn đột nhiên rời đi ngực của nàng, há mồm cắn cánh môi hương mềm của nàng, không lưu tình đoạt lấy. Miệng nàng bị cắn phá da, lần ra từng giọt huyết châu.

Hấn giống như Tu La thị huyết, đầu lưỡi đỏ tươi câu lên, liếm liếm tơ máu ở khóe miệng nàng, sau lại thương tiếc mà khép lại mí mắt nàng nói: "Tối nay tha cho người một lần..."

...

Thỏ ngọc mộc lên ở phương đông, khay bạc treo trên trời cao, gió đêm như mảnh thú gào thét, thổi quét tầng mây loãng.

Hoàn Ý Như đứng trên xà nhà, cầm lên mộc điều nặng nề, cân nhắc phương hướng gió.

Ánh mắt nàng bắn khoắn quan sát bốn phía, sau khi xác định xung quanh không có ai, linh hoạt mà mở ra cơ quan của mộc điều, đem nửa người thác trên giá gỗ. Chỗ chân giá có cơ quan, có thể làm nàng ổn định thân mình, lại có thể khống chế mộc điều bay lên.

Nàng theo bản năng mà chạm vào môi dưới, chỗ đó hoàn hảo không có tổn thương gì, cũng không có dấu vết trầy da.

Đau đớn đêm qua còn rõ ràng ở trước mắt, không biết rời khỏi địa phương quý dị này có còn mơ thấy nam nhân kia không..

Hai chân Hoàn Ý Như vừa giẫm nhảy lên xà nhà, mộc điều "Bang" một tiếng chuyển động cánh, ngược chiều gió chờ nàng bay lên trời.

Mộc điều bay qua phía trên ngọc lâu, quan sát dưới ánh trăng mờ ly chỉ có một mảnh đen nhánh. Nàng thu hồi ánh mắt, không hề chần chờ đang muốn kéo xuống cơ quan giúp cho mộc điều bay xa hơn, khóe mắt bỗng hiện lên một đạo âm ảnh u bạch.

Ánh trăng tràn đầy trên ngói đen của ngọc lâu, có người tựa như quý lại tựa như tiên đang ngẩng đầu chăm chú nhìn phương hướng của nàng.

Hiện giờ hấn chỉ là một cái thân ảnh xa xôi, vạt áo to rộng ở trong gió đêm thê lương bay phấp phật giống như mây mỏng đang trôi, phiêu dật mà rời xa trần thế.

Ngọc Vô Hà, hấn thế nào lại phát hiện ra nàng?

Hoàn Ý Như nhanh chóng kéo xuống cơ quan, chợt thấy Ngọc Vô Hà đem ngón tay duỗi vào trong khăn che mặt, thổi một tiếng ngán ngủ lại ra tiếng sáo réo rất.

Tần suất mộc điều giương cánh ngày càng thêm kịch liệt, bay đến càng thêm nhanh, nhưng nó lại hướng phía Ngọc Vô Hà bay đến. Mộc điều dường như có ý thức của chính mình, vô luận nằng kéo cơ quan thế nào cũng không có tác dụng.

Nàng kinh hoàng thất thố mà chặt đứt cơ quan, nửa người trên mất đi chống đỡ từ trên giả gỗ trượt xuống dưới, may mắn tay còn nắm chặt tay vịn, tuy còn chưa rơi xuống dưới nhưng đã lung lay sắp đổ.

Đúng lúc này Ngọc Vô Hà phảng phất như một trận gió thổi quét, như mây trắng trời về phía nàng, cánh tay dài vót lên vòng eo của nàng, vững vàng mà rơi xuống trên xà nhà.

Gió đêm lạnh lẽo, trong sợ hãi hỗn loạn vô biên làm nàng cả người run rẩy.

Nàng sợ hãi cũng không phải do bị Ngọc Vô Hà bắt tại trận mà là mới vừa rồi khi rơi xuống, lụa trắng trước mặt hần bị gió thổi lên, tựa như phù dung sớm nở tối tàn, lộ ra mặt bên phong hoa tuyết đại.

Gương mặt kia cả đời nàng cũng không quên được, là người trong mộng mấy lần thân cận, cũng là nàng tự tay điều khiển...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Triền đầu (H)

Không có người điều khiển, mộc điều xoay quanh bọn họ, ở giữa không trung vang lên tiếng va đập, vụn gỗ đập nát bay lung tung.

Ngọc Vô Hà một tay kéo xuống nón sa, cùng vụn gỗ cùng chìm vào trong màn đêm đen tối: "Nếu người đã thấy, thứ này cũng không cần thiết."

Hoàn Ý Như không ngừng lùi về phía sau, tràn đầy phòng bị: "Người rốt cuộc là ai?"

Ngọc Vô Hà chậm rãi hướng về phía nàng, ưu nhã như vậy lại từng bước ép sát: "Đêm qua mới hôn qua người, hôm nay liền không quen biết ta?"

Khi hần chỉ còn cách chính mình một bước, trạng thái phòng bị của Hoàn Ý Như lên mức cao nhất, dồn dập mà rút chỉ bạc từ trong tay áo ra, yên lặng phóng qua.

Ngọc Vô Hà nhắc lên vật áo, thế nhưng tay không tiếp được chỉ bạc.

Hoàn Ý Như nhắc chân hướng xương sườn hần đá vào, lại rút ra chỉ bạc công kích cổ hần.

"Khoa chân mua tay..." Ngọc Vô Hà khoe miệng ngầm ý cười hài hước, uyển chuyển nhẹ nhàng cong hạ thân, bắt lấy mắt cả chân nàng đá tới, cời ra giày thêu thương thức bàn chân nhỏ của nàng.

Gan bàn chân Hoàn Ý Như tê rần, bắp đùi bần rần xuống, hoàn toàn không đứng vững.

Trong lúc nàng trở mặt không thể tin, Ngọc Vô Hà túm chặt chỉ bạc, đem Hoàn Ý Như kéo vào trong ngực, nâng lên cảm mượt mà của nàng, môi mòng lại in lên cái miệng nhỏ khê nhếch.

"Ngô ngô..." Hoàn Ý Như bị lấp kín môi, vô lực nức nở.

Ngọc Vô Hà đem nàng đẩy ngã trên ngói đen, con người trong trời liếc nàng.

Hoàn Ý Như thờ hồn hèn, cá giận nói: "Người là người sống hay vẫn là con rối?"

Hần cời ra trường bào trắng như tuyết, bắt tay nàng đỡ trên ngực, một tắc lại một tắc đi xuống vuốt ve.

Đường cong thân thể không hề tỳ vết, đường cong cơ bắp rõ ràng trong sáng, hơn bất cứ nhân thể nam tử nào. Da thịt lộ ra bóng loáng như tơ lụa, so với ngọc tùy còn ónh nhuận hơn, mang theo mùi thơm ngào ngạt độc đáo, mỗi một chút đụng vào đều có thể làm người mê muội.

Ngọc Vô Hà cắn vành tai của nàng, ái muội nói nhỏ: "Cảm nhận được sao, ta rốt cuộc là cái gì?"

Hoàn Ý Như không còn lời gì để nói, nàng nhất thời không thể phân biệt được.

Gỗ Thích Ca dùng để chế tạo con rối không có gì khác biệt với thân thể con người. Tuy rằng đường nét thân thể hần hoàn toàn giống với con rối nàng điều khiển nhưng con rối nàng làm ra vốn chính là dựa theo bộ dáng của hần.

Ngọc Vô Hà đánh giá khuôn mặt nàng đang suy nghĩ sâu xa, cời bỏ cúc áo vật áo nàng: "Xem ra ta phải giúp người càng hiểu biết ta sâu sắc hơn."

Ánh mắt Hoàn Ý Như nhìn về phía bàn tay hần, nhìn thấy một vết cắt thực mỏng, là do vừa rồi hần tiếp được chỉ bạc bị cắt qua.

Chỉ bạc này cực mỏng cực sắc, da thịt người nhẹ nhàng chạm vào một cái liền cắt ra một đường tơ máu, mà ngón tay hần lại ngay cả một vết đỏ đều không có.

Có cái gì khủng bố hơn so với việc vật vô hồn do mình tạo ra lại đang sống sờ sờ xâm phạm chính mình?

Mặt Hoàn Ý Như trắng bệch, hoảng sợ mà ra sức tránh thoát đều bị hần nhất nhất hóa giải.

Ngọc Vô Hà dùng chỉ bạc trói chặt đôi tay của nàng, cách ống tay áo sẽ không bị thương đến da thịt, dán lên phần môi hôn nhẹ: "Vì sao lại sợ hãi, những đêm đó không phải rất vui sướng sao?"

Hoàn Ý Như nghe được tiếng vải dệt bị xé rách, hạ thể chợt lạnh, hai chân bị cưỡng chế tách ra.

Nàng suy yếu mà khép lại mí mắt, cảm giác vật hình trụ đang cọ xát ở khe thịt, căng ra cánh hoa phấn nộn, cường ngạnh mà hướng vào bên trong cấm.

Thông đạo chặt chẽ bị nhét vào dị vật thô dài, huyết thịt ướt nóng chậm rãi mấp máy, bị bắt bao vây lấy cơn th*t.

Thân thể ngây ngô của thiếu nữ đã sớm bị hấn sờ qua hiểu rõ, không thể nào khống chế tình dục, mỗi một lần trừu lộng đều dùng hết lực đạo, quen đường mà tìm ra vị trí mẫn cảm, sau đó không ngừng công kích.

Hai tay của hấn cũng không nhàn rỗi, nắm hai luồng vú, xoa bóp thành hình dạng khác nhau, còn thường cong lưng, hút đến đầu v* trở nên hồng hào điểm lệ.

Hoàn Ý Như cắn chặt răng, liều mạng ức chế chính mình phát ra tiếng rên rỉ, phía dưới đã sớm quần lính tan rã, huyết đạo phân bố ra mặt nước ướt át, làm cho cơn th*t trong cơ thể thao lộng càng thêm thông thuận.

Ngọc Vô Hà khiêng một cái chân của nàng lên vai, cơn th*t vào được càng sâu, đột nhiên hướng chỗ sâu nhất đâm một cái, khai phá cổ tử cung yếu ớt.

"A..." Hoàn Ý Như rút cuộc không thể kìm chế, thò ra tiếng rên rỉ triền miên.

Dưới thân ngồi đen rất lạnh, thân thể bị cọ xát lại rất nóng, giống như đặt mình trong chỗ băng hòa giao nhau, khó nhịn mà ngất đi...

Sau khi phát tiết xong dục vọng trên thân thể nàng, Ngọc Vô Hà mềm nhẹ mà dùng xiêm y bao lại người nàng, thật sâu thở dài một tiếng: "Chỉ cần người ngoan ngoãn, ta sẽ đối với người thực tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sinh bệnh

Nàng có phải đang ngâm mình trong nước sôi nóng bỏng hay không, vì sao ời bức khó nhịn như vậy, ngay cả nâng cánh tay lên cũng đều mệt mỏi không chịu được.

Chấn động trên người nàng bị xốc lên một góc, một bàn tay lạnh như băng vươn tới chà lau mồ hôi trên trán nàng, nửa tỉnh nửa mê không rõ ràng.

Hoàn Ý Như ánh mắt tan rã mà nhàn lại, chỉ thấy dung nhan phong hoa tuấn dị kia, nhớ lại thân mình trần truồng bị hấn cưỡng bách thể lãnh chi dạ (?), cáu giận mà quay đầu đi.

Hấn trầm mặc không lên tiếng mà quấy muốn được, chờ chén thuốc nguội liền ngâm vào trong miệng, mạnh mẽ mà bẻ cằm của nàng, miệng đối miệng rót thuốc vào.

Thuốc đắng khó uống nhập vào cổ họng, sặc đến nàng ho khan không ngừng, miệng lại bị lấp kín gắt gáp, làm cho nước thuốc không thể phun ra chút nào.

Chờ sau khi uống thuốc xong, Hoàn Ý Như cực nhanh chui vào trong chăn, trần ngực xấu hổ, giận dữ cùng ủy khuất.

Mép giường đột nhiên truyền đến tiếng cời quần áo, Hoàn Ý Như nghĩ hấn lại muốn cưỡng bách chính mình, phòng bị giống như con nhím, đem thân mình cuộn tròn thành một đoàn.

Ngọc Vô Hà chui vào trong ổ chăn cùng nàng, vuốt ve lưng nàng đang căng cứng từng chút một, nhàn nhạt mà mở miệng: "Đêm nay ta sẽ không chạm vào người."

Nghe âm thanh mỏng lạnh của hấn, huyền tâm của nàng mới trầm xuống, nhắm mắt lại làm bộ ngủ say.

Đêm dài mà cô tịch, nếu không phải có cánh tay đập trên vòng eo của nàng, nàng thậm chí còn không cảm nhận được hơi thở của hấn.

Hấn trước sau vẫn không nhúc nhích, chẳng lẽ con rối cũng sẽ ngủ?

Hoàn Ý Như không khỏi có điểm tò mò, nhẹ nhàng chậm chạp xoay người, trộm ngó người đang ngủ bên cạnh.

Người kia cùng bóng tối hòa thành một thể, hai mắt lặng im chăm chú nhìn nàng, trong trẻo đến yêu dị kỳ quái, giống như con mắt của con thú nhìn con mồi của mình, theo dõi hành động của nàng.

Hô hấp Hoàn Ý Như cứng lại, đang muốn xoay người lại bị hấn quay cuồng đè ở dưới thân, chặt chẽ ôm vòng eo của nàng.

Nàng kinh ngạc mà cứng còng người lại, nói thầm mang theo nồng đậm giọng mũi: "Người chẳng phải đã nói không chạm vào ta sao?"

"Người đã đỡ sốt một chút." Ngọc Vô Hà dùng cánh môi cọ qua cái trán của nàng, môi dán nàng gần như thế, nói ra những câu rung động lòng người, "Nhưng ta chưa nói không hôn người..."

Môi hấn hơi hạ xuống, hơi lạnh ôn tồn, nhẹ như cánh bướm đụng vào, đầu lưỡi từ ngoài thâm nhập vào khớp hàm cắn chặt của nàng.

Môi mỏng kia được dùng nước hoa anh túc bôi qua, khó trách có thể khiến người ta nghiện đến vậy.

Mà đôi mắt hấn sáng đến kinh người, là bảo ngọc trần quý được khảm mà thành, có thể câu hồn nhiếp khách.

Hoàn Ý Như trong lúc hôn hôn xuống kiều diễm như mộng, người mềm oặt xuống, giống như trở lại những đêm bị hấn xâm phạm, tuy rằng mọi cách không muốn, vẫn là bị hấn làm cho chìm đắm trong tình dục.

Ngọc Vô Hà cuối cùng cũng buông lỏng môi, đem nàng nhỏ xinh kéo vào trong lồng ngực, nằm trong khuỷu tay của hấn, mềm nhẹ mà thì thầm: "Đêm còn lạnh, ngủ đi."

Hoàn Ý Như giống như bị hạ cổ, mí mắt nặng trĩu giống như bị đá đè, phiêu phiêu hồ hồ mà rơi vào bóng đêm...

Giờ thìn ngày hôm sau Hoàn Ý Như tỉnh lại, bên cạnh đã không thấy thân ảnh của hấn, ngay cả tàn dư hơi ẩm cũng không thấy.

Sau một đêm nàng đã hoàn toàn hạ sốt, thân thể khôi phục sức lực. Nàng uyển chuyển nhẹ nhàng mà từ trên giường bò dậy, sửa lại quần áo sau đó mở cửa phòng.

Bạch y nhân che mặt vọt đến trước mặt nàng, gắt gao mà lấp kín đường đi ra ngoài, phát ra mệnh lệnh khô khan: "Cô nương, chủ tử muốn người ở trong phòng nghỉ ngơi."

Hoàn Ý Như ngoảnh mặt làm ngo, dùng sức đem hán đẩy ra, hán lại lù lù bất động, vẫn không ngừng lặp lại đoạn lời nói kia, có vẻ cực kỳ quý dị.

Suy đoán không tốt này lên trong lòng nàng, bỗng chốc Hoàn Ý Như kéo xuống khăn che mặt của hán, sau khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt, suýt chút nữa hét chói tai ra tiếng.

Này...Này không phải một trong bốn con rối nàng làm ra sao...

Hiện giờ nàng bị Ngọc Vô Hà cầm tù ở trong phòng, không được bước ra ngoài nửa bước, con rối sư ngược lại bị con rối đùa bỡn, thật là việc hoang đường vô lý nhất trên đời.

Ngọc Vô Hà giam cầm nàng cực có thể là do muốn lợi dụng nàng, chế tạo càng nhiều con rối để hán có thể sai khiến.

Hán ngay cả tâm đều không có, sao có thể có nhân tính..

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bàn đu dây (H)

Sau buổi trưa Ngọc Vô Hà mới hiện thân, hán đẩy ra cửa phòng đóng kín, ánh mắt lướt qua đồ ăn trên bàn cơm, lại dời về phía thiếu nữ ngồi ở đầu giường.

"Người một món cũng không động chính là muốn ta uy người sao?" Ngọc Vô Hà nâng lên cằm của nàng đang buông xuống, ánh mắt lạnh lùng liếc xéo nàng một cái.

"Ta cái gì cũng đều ăn không vô, người thích lẫn lộn thế nào đều có thể." Hoàn Ý Như mặt vô biểu tình trả lời, trước đó hán mấy lần đùa bỡn nàng, nàng đã sớm chán ghét cùng hán giả tạo.

"Thực hảo..." Ngọc Vô Hà lời nói vừa chuyển, ngữ khí ngược lại nhẹ nhàng, nắm chặt tay nàng túm ra ngoài cửa, "Vậy người liền tùy ta lẫn lộn."

Hoàn Ý Như ngạc nhiên nói: "Người dẫn ta đi nơi nào?"

Ngọc Vô Hà không nói chuyện, vạt áo bay lên, ôm lấy nàng đi vào một hành lang toàn hoa.

Chỗ hồ nước có núi giả, nước xanh biếc chảy theo ống trúc, hoa viên tràn đầy vạn vật sinh cơ. Tầng lớn hoa lan tràn, dật tiến hoa hành lang trúc lan, hương thơm tranh điểm. Hoa hành lang có bàn đu dây có giá từ đằng, treo trên cành khô thô trắng của cây hòe, hơi hơi lắc lư theo gió.

Khung cảnh này hoa nở đến sum xuê quý dị, mà bên trong phủ người càng ngày càng ít, Hoàn Ý Như thấy cảnh đẹp như vậy, chỉ cảm thấy sồn tóc gáy.

Tay Ngọc Vô Hà đáp ở trên trúc lan, một đóa hoa bé nhỏ duỗi nhập vào hành lang, trong im lặng khẽ chạm vào mu bàn tay hán. Hán cúi đầu chăm chú nhìn cánh hoa thiên sắc, ánh mắt nhu hòa kỳ dị: "Ta đã từng rất thích trồng hoa."

Người này thật sự quá mức thần bí, đáng người phong nhã tôn quý, cho thấy hán tuyệt không phải người bình thường. Đối với hán cực đoan chán ghét cùng tàn nhẫn lại làm người ta cảm thấy hán ngay cả người đều không phải.

Ngọc Vô Hà đem Hoàn Ý Như kéo đến trước bàn đu dây, để nàng ngồi xuống: "Ý Như, bàn đu dây này chính là tạo cho người, người thích chứ?"

Nàng tự nhiên là thích, trước kia trong sân nhà cũng có một cái bàn đu dây như vậy, đó là nơi nàng thích chơi nhất khi còn nhỏ.

Hoàn Ý Như tức khắc như bừng tỉnh từ trong mộng, người này vậy mà lại hiểu nàng. Mỗi lần đưa đến đều là đồ ăn nàng thích ăn. Hán biết tên nàng, thậm chí đối với thân thể nàng cũng thập phần hiểu biết.

Hoàn Ý Như ngẩng đầu nhìn hán, không thắng nổi tính tò mò hỏi: "Người rốt cuộc là ai?"

Ngọc Vô Hà đẩy nhẹ bàn đu dây, nhoen miệng cười: "Sau này người sẽ biết."

Lời này của hán có ý gì, lần thứ hai nàng đầu óc không rõ.

Ngọc Vô Hà cúi người xuống, gần sát tai nàng nói nhỏ: "Người không cần tò mò quá khứ của ta, ta muốn người hiểu biết ta của hiện tại."

Hoàn Ý Như gạt mình một cái, hán dùng từ giống như mệnh lệnh, không cho phép nàng chống cự.

Cánh tay thon dài của hán chụp tới, thay thế vị trí nàng ngồi trên bàn đu dây, để nàng quay lưng lại ngồi trên hai chân hán.

Váy áo quần lót ddeuf bị kéo xuống dưới, Hoàn Ý Như cả kinh muốn tránh thoát.

"Đừng sợ, lần này sẽ không lạnh." Ngọc Vô Hà ôn định vòng eo của nàng, rút ra còn thịt trong vạt áo, cọ xát qua lại ở kẽ mông của nàng, không đến vài cái thân mình nàng liền mềm xuống, ngay cả sức chống cự cũng không có.

Nàng ngấm nước mắt oán giận, không cam lòng, chỉ có thể mặc hán hôn môi, hôn cổ, cách quần áo đùa bỡn hai vú của nàng.

Ngọc Vô Hà xoay khuôn mặt nhỏ của nàng qua, môi mỏng in trên khoé mắt ướt của nàng, trong mạnh mẽ lại tràn đầy ôn nhu thương tiếc.

"A..." Cái miệng nhỏ khó nhẹn kêu ra tiếng, hạ thể chui một cây dị vật thô dài xâm lược.

Bởi vì tư thế hai người ngồi trên bàn đu dây, côn th*t đâm vào cũng không sâu, nhưng ngay sau đó hán lay động bàn đu dây một cái, đu dây vút lên, đồng thời côn th*t cũng hoàn toàn

cắm vào trong cơ thể...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tập kích ban đêm

Hành lang đầy hoa, bàn đu dây từ đằng lay động, hóa thành hoa rụng rớt bay xuống. Một đôi nam nữ ôm nhau ngồi trên bàn đu dây lay động, ai có thể nghĩ dưới xiêm y bọn họ không loạn lại là nơi tư mật gắt gao giao hợp với nhau...

Mỗi lần bàn đu dây bay lên, côn th*t lại cắm sâu vào, thẳng đến khi đâm vào cửa tử cung. Bàn đu dây nhanh chóng hạ xuống đến một đầu khác, côn th*t lại từ trong mật huyết rút ra. Khi bàn đu dây lại một lần nữa lên cao, côn th*t lại đột nhiên thâm nhập tận gốc.

Hoàn Ý Như theo trêu lộng kịch liệt, thân thể dường như muốn rời ra thành từng mảnh, giống như côn th*t kia là chống đỡ duy nhất, khảm sâu vào cơ thể mềm mại của nàng, từng cái hướng phía trong quấy loạn.

Ngọc Vô Hà cười bỏ nút thắt trước vạt áo của nàng, duỗi tay tiến vào trong áo lót màu trắng, vuốt ve hai luồng vú mềm mại trắng nõn.

Bộ ngực thiếu nữ ngây ngô không thể chịu nổi lực đạo của nam tử, đau đến mức ô ô rung động.

Mà môi hần cắn nứt cổ trắng nõn, lưỡi mềm dính nhóp ướt át liếm láp, nhẹ nhàng chậm chạp ôn nhu út, mang theo cảm giác tê ngứa khi gặm cắn, đem da thịt in lên những điểm hồng nhỏ như hoa anh đào.

Thân thể hần so với độc dược còn đáng sợ hơn, rõ ràng là không muốn bị đùa bỡn như vậy nhưng bất tri bất giác lại theo hần hăm sâu vào tình dục.

"A...Nhẹ chút...Cầu người..." Nàng không nhịn được thờ dốc rên rỉ, bị hần châm ngòi tình dục, quấy phá thành từng mảnh nhỏ.

Khi nghe thấy tiếng rên rỉ động lòng người kia, hần cường chế vận qua khuôn mặt của nàng, hôn cánh môi mấp máy. Sự cường thế cùng ôn nhu cảm nhiễm nàng, lơ đãng mà bị hấp thu linh hồn.

Đồng thời côn th*t bị kích thích chuyển động càng lúc càng nhanh, từ hoa huy*t chọc ra mật nước, không ít chất lỏng sền sệt đọng đưa rơi xuống dưới, cỏ xanh dính đầy cam lộ.

Khỏe mắt nàng vô tình thoáng nhìn qua vườn hoa, thấy có một thân ảnh màu xám cuộn lại, nàng bị nhìn trộm vừa ngỡ ngàng vừa sợ, xô đẩy nam nhân phía sau: "Có người trốn ở đằng kia..."

Ngọc Vô Hà không chút để ý mà nhìn qua: "Àn, nàng ta đang trồng hoa."

Hoàn Ý Như thấy hần bình tĩnh không thể tưởng tượng được: "Nhưng nàng ta có thể nhìn thấy chúng ta..."

"Nàng ta không có hồn phách, ngũ cảm đã mất, không nhìn thấy." Mỗi móng gợn cảm của Ngọc Vô Hà gần sát, ở ngay gần bên tai nàng thổi khí.

Bàn đu dây từ đằng ngừng lại, côn th*t còn trong cơ thể thọc vào thật mạnh rồi rút ra. Đã không có kịch liệt lay động, Hoàn Ý Như rút cuộc nhìn rõ mặt hoa nô kia, nhưng mà kia không phải là mỹ phụ nhân sao.

Một thân bản thủ, ánh mắt đại ra, xiêm y rách nát, nữ nhân này thế nào lại rơi vào kết cục như vậy.

Liên tưởng đến lời nói của hần nàng ta vô hồn, nàng càng thêm cảm thấy lạnh lẽo bức người, phía sau nam nhân vậy khốn chặt chẽ, đem nàng kéo vào vực sâu vô tận.

Ngọc Vô Hà liếc hướng sườn nhà phía tây, ánh mắt đột nhiên u ám, trầm giọng nói: "Là ai lá gan lớn như vậy?"

Hoàn Ý Như muốn hỏi phát sinh chuyện gì, đột nhiên bị hần một phen bế lên, sai bước tiến vào trong phòng.

"Ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt, không được tự tiện ra cửa, ngoan ngoãn chờ ta trở lại." Hần nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng, ở trên cái trán ướt át của nàng hạ xuống một nụ hôn, đi ra ngoài phòng đem cửa phòng đóng kín.

Hoàn Ý Như nhìn thân ảnh hần rời đi, trên gò má hơi hơi hồng hồng.

Như thế nào lại thấy giống như trượng phu ra cửa dặn dò thể tử...

Không được, nàng không thể có ảo giác kỳ quái như vậy.

Hoàn Ý Như ở trên giường nghiêng qua nghiêng lại, dần dần có chút buồn ngủ, đột nhiên nghe được trong phòng có một tiếng rắc lớn.

Nàng kinh ngạc mà ngồi dậy, trên cổ một trận lạnh băng, tầm mắt đi theo nhìn lên, liền thấy một thanh kiếm đặt ở trên cổ, bên tai truyền tới tiếng cảnh cáo chói tai.

"Không được lộn xộn, nếu không ta cắt đầu người."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hoạt thi

"Không được lộn xộn, nếu không ta cắt đầu ngươi."

Thanh âm kia ra vẻ khàn khàn già dặn vẫn là không che dấu được thanh âm thiếu niên.

Chị vào nàng mà tay cầm chuỗi kiếm còn run nhè nhẹ, tên thiếu niên này còn khản trương hơn cả nàng.

"Nhanh nói cho ta hầu gia phu nhân ở đâu?"

Hắn nói hầu gia phu nhân chẳng lẽ mà mỹ phụ nhân. Có thể xâm nhập vào phạm vi khống chế của Ngọc Vô Hà khẳng định cũng có chút năng lực, sao không nhân cơ hội này lợi dụng hắn?

Hoàn Ý Như sắc mặt đậm nhiên: "Muốn ta nói cho ngươi nàng ở đâu sao, trừ phi đáp ứng ta một điều kiện."

Thiếu niên không nghĩ tới nữ nhân này còn dám cùng mình nói điều kiện, lạnh giọng nói: "Nói xem yêu cầu của ngươi là gì, đừng nghĩ được một tác lại muốn tiến một thước."

"Điều kiện của ta rất đơn giản, nếu ngươi có cơ hội sống sót thì mang ta rời khỏi nơi này."

Miệng lưỡi Hoàn Ý Như cực kỳ chắc chắn, nàng còn có người quan trọng cần tìm, sao có thể cam nguyện yêu đương cảm luyến với Ngọc Vô Hà.

Thiếu niên nhẹ gầm lên, con ngươi đen bóng lờm nàng một cái, "Lời này của ngươi là có ý gì, là chỉ ta có thể mất mạng? Còn có ngươi không phải là người trong phủ sao, thế nào lại nghĩ chạy trốn?"

"Ngươi nói nhiều quá, nhanh chạy đi." Hoàn Ý Như dịch dịch mũi kiếm lạnh lẽo của hắn, đi xuống giường nhìn thấy lưới cửa sổ bị phá ra một cái lỗ lớn, "Ngươi là từ nơi này tiến vào, không gặp qua những người khác sao?"

Thiếu niên một thân hắc y, dùng hắc sa che mặt. Nhìn dáng người tinh tế, công phu lại thập phần lợi hại, mang theo Hoàn Ý Như nhảy ra ngoài.

"Mới vừa rồi ta gặp được một người mặc bạch y ở chỗ này, xuống tay cực tàn nhẫn lại không nói một lời, ta liền trực tiếp chém đầu hắn. Quái, thi thể hắn đâu..."

Trên mặt đường sạch sẽ, ngay cả một chút vết máu đều không có. Thiếu niên này giết chết bạch y nhân rất có thể chính là một trong bốn con rối thủ hạ của Ngọc Vô Hà.

"Phát giác cái gì, au đi cùng ta." Hoàn Ý Như kéo theo thiếu niên đang kinh ngạc, lên đi vào đường hẹp quanh co.

Theo lý mà nói hầu gia phu nhân trở thành hoa nô, hắn là ngủ ở phòng chứa củi, hai người ở phía sau hoa viên thế nhưng ngoài ý muốn nhìn thấy một bóng người ngồi cạnh bồn hoa. Hoàn Ý Như nhìn thân hình người nọ, chẳng phải chính là hầu gia phu nhân sao, đều canh ba rồi sao còn trồng hoa?

Hoàn Ý Như bĩu môi nói với thiếu niên: "Người ngươi muốn tìm không phải ở kia sao?"

Thiếu niên thấy hầu gia phu nhân đầu bù tóc rối, hồ nghi mà đi đến trước mặt nàng: "Ngươi là hầu gia phu nhân? Sao lại biến thành dáng vẻ này? Nhanh nói cho ta biết Mặc Huyền ngọc ngươi đánh cắp đang ở đâu?"

Hoàn Ý Như ánh mắt sáng lên, hắn nói đến Mặc Huyền ngọc này, vì sao nàng lại cảm thấy quen thuộc như thế.

Hầu gia phu nhân một tay cầm đèn dầu, một tay nhặt cỏ dại, ngay cả khi thiếu niên ghé sát vào tai kêu tên, nàng ta vẫn là bộ dáng đại ra.

"Ngươi nói chuyện đi chứ!" Thiếu niên nhất thời gấp gáp, túm chặt tay áo nàng ta kéo một cái, đem ống tay áo rách nát xe ra.

Thiếu niên kinh ngạc nhìn chằm chằm cổ tay sưng vù trắng bệch của nàng ta, thỉnh thoảng có một khối thi đóm đỏ tím. Trong gió tỏa ra hơi thở hư thối, phảng phất làm cho bọn họ hít thở không thông.

"Ta không phải đã nói với ngươi sao, nàng ta là người vô hồn, ngũ quan vô cảm, có kêu phá giọng cũng không cảm giác được."

Người vô hồn chính là hoạt thi, nàng thế nào không nghĩ tới...

Ngon cây quế lay động, hiện ra một đôi giấy thù hoa văn. Ánh trăng màu bạc trút xuống đem bóng người nọ kéo dài như mây bay, làm cho người ta cảm giác không thể với tới.

Hắn hướng cánh tay về phía Hoàn Ý Như, giống như đôi với hải tử ham chơi trở về nhà, mang theo tia sùng nịch, lại không dung một tia kháng cự: "Ý Như, lại đây..."

Hoàn Ý Như đối với hắn chỉ còn có sợ hãi, cắn răng lắc đầu lui về phía sau.

Thanh âm Ngọc Vô Hà ẩn sau tấm màn đen, khuôn mặt tuần dị lúc sáng lúc tối, khản trương nhìn chằm chằm nàng đôi mắt lạnh như băng: "Ta quả nhiên đối với ngươi tốt quá..."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rời Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 15: Chạy thoát

"Đem nàng bắt sống lại đây, còn nam nhân kia..." Ngọc Vô Hà hơi dừng một chút, thoáng chốc âm thanh trở nên lạnh lẽo, "Mang đi bằm thây vạn đoạn cho ta."

Bốn người rối thủ hạ từ trong bóng tối đi ra, vây quanh hai người Hoàn Ý Như.

Thiếu niên chỉ vào một người trong đó, mặt bị dọa trắng bệch: "Hắn không phải bị ta giết rồi sao, như thế nào đầu lại gắn trở về?"

Hoàn Ý Như rút ra chỉ bạc từ trong vạt áo, liếc hắn một cái: "Đừng động linh tinh, trước giữ mạng nhỏ của ngươi, sau lại nghĩ cách rời khỏi địa phương quỷ quái này."

"Xú nữ nhân, ngươi dám coi thường ta." Thiếu niên hừ nhẹ một tiếng, dễ dàng tránh thoát công kích, hắn lấy sức của một người cùng bốn người rối quyết đấu, Hoàn Ý Như ở bên cạnh

hiệp trợ.

Thiếu niên vũ lực tuy cao nhưng sức chịu đựng lại không thắng nổi những người rồi đó, đánh vào chỗ yếu hại cũng không hề phản ứng.

"Bọn họ có phải là người sống không vậy?" Thiếu niên thờ hồn hển, cánh tay hoạt động nhiều đau đến tê dại, bị buộc đến bên người hầu gia phu nhân, dưới sự giằng dứ đem giấy dầu đèn trong tay bà ta ném về phía người rồi.

Giấy dầu đèn vừa lúc rơi trên một đồng cỏ tranh, lửa ngay lập tức bén vào cỏ tranh khô ráo. Ngọn lửa thỉnh linh bùng lên làm đám người rồi ngay lập tức lui ra phía sau, giống như gặp phải mãnh hổ tránh còn không kịp.

"Bọn họ hình như rất sợ lửa." Thiếu niên vỗ tay nói.

Chính là hỏa có thể khắc mộc, bốn con rồi này đều dùng củi bình thường làm, gặp lửa liền cháy. Mà gỗ Thích Ca là nguyên liệu hiếm có, lại không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì từ lửa.

Theo lý thuyết Ngọc Vô Hà hẳn là sẽ không sợ lửa, nhưng đôi mắt hẳn ánh lên ngọn lửa, trong nháy mắt ngưng trọng lại, trông trắng mắt phiếm màu đỏ tươi nhẹ. Giống như có một đoàn sương đen mờ mờ vây quanh thân hình của hắn, nhánh cây ở dưới chân bị bẻ gãy từng cây một.

"Còn không mau chạy?" Thiếu niên nhặt lên một cây củi đang cháy, kéo Hoàn Ý Như đang trở mặt chạy đi.

Thiếu niên một bên chạy một bên dùng lửa đốt vườn hoa đem hoa viên cháy đến sương khói hỗn loạn.

Hắn vừa muốn cảm khái không ai truy đuổi, chợt thấy xà nhà nổi ba bóng dáng màu đen lơ lửng, kinh sợ mà hét to: "Hắn...Bọn họ đều đã chết..."

Hoàn Ý Như tập trung nhìn lại mới phát hiện ba thân người hắc y kia, là người chết bị treo trên xà nhà, hơn nữa quần áo của bọn họ giống thiếu niên này như đúc.

Hoàn Ý Như hỏi: "Bọn họ cùng người vào đây sao?"

"Đúng..." Thiếu niên đem khăn mặt lau sạch, khô khốc mà nghẹn ngào một tiếng: "Chúng ta bốn người phân bốn đường, ở trong phủ tìm Mặc Huyền ngọc, bọn họ thế nhưng đã chết...Liền như vậy chết rồi."

Ba người này hẳn là Ngọc Vô Hà giết chết, lại để sót một con cá lọt lưới, thiếu niên này thật là quá may mắn.

Thiếu niên trước khi ẩn vào trong phủ đã thăm dò đường đi một lần, rất nhanh đã tìm được đường ra, mang theo Hoàn Ý Như trèo tường ra phủ.

Sau phủ có một rừng cây nhỏ, lại đi năm trăm bước có một chiếc xe ngựa, vốn là nơi thiếu niên cùng đồng bọn của hắn hội họp.

Thiếu niên ở phía trước đánh xe, sầm rền gió cuốn mà rời khỏi nơi này. Hoàn Ý Như lẩn lút trong thùng xe, còn chưa thể bình phục, ngực phập phồng, khó mà tin được liền như trốn thoát.

Trong tiếng bánh xe lộc cộc, nàng dần dần có chút mệt mỏi, ghé vào trên đệm ngủ thiếp đi.

Tiền đồ tương lai vẫn không biết như thế nào nhưng so với việc ở lại bên người Ngọc Vô Hà vẫn tốt hơn nhiều. Nàng trước sau vẫn không thể tiếp thu con rồi mình chính tay tạo ra lại đưa bốn chính mình.

Lúc nhặt trăng nguyệt lạc, hàng mi dài thanh tú hơi võ, trông mắt vẫn không thể thích ứng ánh sáng, mơ hồ nhìn thấy phía trước có một bóng người, bị tia nắng ban mai đậm hồng phác họa đến thẳng tập tiền mình.

Hoàn Ý Như tưởng thiếu niên kia, mơ mơ màng màng hỏi: "Người như thế nào vào được?"

Người nọ hơi hạ thân, khẽ vuốt một bên mặt của nàng, tựa như bóng đèn thì thầm nói: "Ta vẫn luôn ở bên cạnh người..."

Một cỗ hàn khí từ đỉnh đầu bốc lên, Hoàn Ý Như bừng tỉnh khẽ kêu một tiếng, hoàn hồn lại thì trong xe đã không có người ngoài.

"Kêu la cái gì, thấy quý sao?" Thiếu niên không kiên nhẫn vén lên rèm xe, bày ra một khuôn mặt nhăn nhó.

"Vừa rồi trong xe có người khác không?" Hoàn Ý Như dứt quãng hỏi.

"Có người một cái đại người sống." Thiếu niên chu miệng khẽ cười một tiếng, "Ngủ tiếp một lát đi, đừng để khi chủ nhân ta triệu kiến người vẫn là bộ dáng thần trí không rõ."

"Gặp chủ nhân của người?" Hoàn Ý Như thấp giọng lẩm bẩm nói.

Thật vất vả chạpra hổ lửa, không thể tưởng được lạiháyvàomột cái hổ khác.....

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rồi Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Cổ nhân

Thiếu niên lên đường suốt đêm, ba ngày sau tốc độ xe mới chậm lại. Hoàn Ý Như suy đoán đã đến nơi, xóc lên màn xe thấy bên ngoài là đường phố phồn hoa, người đi đường đều mặc quần áo ung dung hoa quý, nhà cửa xung quanh tinh xảo đẹp đẽ, nơi này chẳng lẽ là đế đô Kim Lăng?

Xe ngựa đứng lúc dừng lại, thiếu niên ném cho nàng một khối hắc sa: "Bật đôi mắt lại, cùng ta ra ngoài."

Hoàn Ý Như biết đâu không lại thiếu niên, cũng không ngượng ngừng mang lên hắc sa, để thiếu niên dẫn xuống xe ngựa.

Thiếu niên sợ nàng nhận biết đường đi, cố ý đi vài vòng, một bên đe dọa nói: "Đội lắt nữa thấy chủ nhân của ta không cho phép nói bậy, nếu không ta cắt lưỡi người."

Hoàn Ý Như bị vây trong một mảnh đen tối, bị thiếu niên lôi kéo đi qua một cánh cửa, chung quanh không ít người đi lại cùng tiếng nói chuyện, ngoài ý muốn khiến nàng an tâm, chỉ vì nơi này không phải là một tòa tù trạch.

Đi thêm một đoạn đường, nàng ngửi thấy được mùi thanh trúc nhàn nhạt. Trong âm thanh hư vô mờ mịt, theo bước đi từ xa tới gần.

Giống như có gì đó lôi kéo nàng về phía trước, nàng ném tay của thiếu niên hướng phía trước chạy đến.

Gần, gần tới rồi, người nọ ở ngay phía trước, thoáng chốc mọi âm thanh đột nhiên im bật.

Nàng bỏ đi hắc sa che trước mắt, nhìn thấy ở chỗ sâu trong rừng trúc có một người nam nhân đang đứng im lặng, thân hình ngang tàng thẳng tắp cương ngạnh, tựa như rừng trúc, một bộ thanh y thêu trúc điệp, giống như hòa cùng một màu với rừng trúc xanh biếc.

Hắn lơ đãng chạm phải tầm mắt của nàng, đôi mắt giống như phát ra lửa, bề gây phiền não, rào rạt thiêu đốt, lập lòe không ngừng nhìn chăm chăm nàng: "Người thế nào lại ở đây..."

Môi đỏ của nàng mím thành một đường thẳng tắp, siết chặt nắm tay run nhè nhẹ, đột nhiên cúi xuống nhặt lên một cục đá, hung hăng ném về phía hắn, sau đó xoay người bỏ chạy.

"Xú nữ nhân, người dám ném chủ tử của ta." Thiếu niên ở phía sau gấp đến độ hô to gọi nhỏ.

Nam nhân không màng cái trán đau đớn, hướng phía nàng đuổi theo, một tay vót được vòng eo của nàng, giống như cầu xin nói: "Ý Như, đừng chạy."

Hoàn Ý Như bị hất nhốt ở trong lồng ngực, thế nào cũng đều không thoát được: "Hỗn đản, vô si, buông ta ra..."

Trong nháy mắt này nàng đem chua xót ụy khuất nửa năm qua đối với hắn hoàn toàn phát tiết ra, dùng gót chân dẫm lên mũi chân của hắn, đánh đấm bộ ngực của hắn, nam nhân từ đầu đến cuối đều không rên một tiếng.

Thật lâu sau nàng đánh một mồi, nam nhân hạ giọng lau nước mắt của nàng: "Vi sư sai rồi, đồ nhi tốt của ta, nói cho ta biết người đã đi đâu, người một thân một mình sao có thể chạy tới Kim Lăng? Ta không phải đã dặn dò Ni Châu chiếu cố người sao?"

Nàng nghiêng rặng nghiêng lợi nói: "Còn không phải vì đồ hỗn đản người sao, lúc trước đi không lưu lại câu nào, hại ta phải đi tìm người. Ni Châu có thể chiếu cố chính nàng đã là quá tốt rồi, còn có thể trông cậy nàng chiếu cố người khác sao?"

Nam nhân gạt đầu liên tục: "Cũng đúng, ta cũng biết nàng không đáng tin cậy."

Hoàn Ý Như thiếu chút nữa bị tức chết, nếu hắn biết Ni Châu không đáng tin cậy còn đem chính mình giao cho nàng chiếu cố, sư phụ quả nhiên là người không đáng tin cậy nhất.

Nàng lau khô nước mắt ở khóe mắt, đánh giá dung nhan quen thuộc trước mặt.

Sư phụ Cố Ngôn Tích đã qua ba mươi tuổi, khuôn mặt vẫn tuấn mỹ như vậy. Cằm củ ấu rõ ràng, trên đó còn có rây màu xanh nhạt, khiến cho hắn càng thành thực nội liễm.

Hoàn Ý Như nhìn râu của hắn, méo miệng nói: "Sư phụ, ta không ở bên cạnh, người lại lừa gạt rêu rêu."

Cố Ngôn Tích sờ sờ, nghiêm mặt nói: "Tiểu hài tử biết cái gì, nam nhân có thêm râu nhìn càng đẹp mắt hơn."

"Nào có, rõ ràng là nhìn vừa già vừa xấu, nếu thấy người bình an không có việc gì, ta liền một người trở về." Hoàn Ý Như ghét nhất nam nhân râu ria xồm xoàm, đầy mặt ghét bỏ mà đẩy hắn ra, chấp tay sau lưng chính mình rồi đi.

"Ý Như, người đi đâu, đừng ném lại sư phụ người." Cố Ngôn Tích gắt gao theo ở phía sau, hoàn toàn mất đi hình tượng ổn trọng.

Miệng thiếu niên há ra đến mức có thể nhét một quả trứng gà, áp ứng hỏi Cố Ngôn Tích: "Chú từ, người không sao chứ, nữ nhân này là ai..."

"A Cừu không được vô lễ, nàng là đồ nhi của ta, Hoàn Ý Như, về sau cũng là chủ tử của người." Cố Ngôn Tích trừng mắt liếc hắn một cái, lại đi theo bước chân của Hoàn Ý Như, phe phẩy cái đuôi lấy lòng nàng.

Thiếu Niên gọi là A Cừu kinh ngạc, một lần nữa đánh giá Hoàn Ý Như.

Thế giới này nhỏ như vậy, chủ tử mỗi lần uống say trong miệng đều kêu "Ý Như", hóa ra chính là xú nữ nhân này...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rồi Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Ôn chuyện

Trong tiểu lâu ở rừng trúc thanh nhã, tỷ nữ mang lên một bàn đồ ăn ngon, một canh giờ sau dần dần phẩm lạnh.

Gia hỏa mặt dày mảy dạn này, thật vất vả giữ nàng ở lại, tự mình lại không thấy bóng dáng.

Khi nàng thiếu chút nữa xốc bàn chạy lấy người thì cửa bị đẩy nhẹ mở ra. Một cơn gió mát áp vào mặt, lướt trên bộ sa mùng xanh nhạt. Búi tóc như mây, trên đó cài một cây ngọc trâm, hai sợi tóc không búi lên hết rơi hai bên gò má, hỗn độn nhưng lại không mất sự phong nhã.

Người nọ chậm chậm bước vào cửa, câu miệng cười: "Đồ nhi, đợi lâu."

Cảnh này thật là kinh người, Hoàn Ý Như bị sắc nước trà, kịch liệt ho khan ra tiếng.

Cố Ngôn Tích hoảng loạn mà bước nhỏ chạy tới, vỗ nhẹ lưng nàng: "Đang êm đẹp sao lại bị sắc."

Hoàn Ý Như bình tĩnh lại: "Còn không phải bị người dọa sao?"

"Đáng về này của ta thực khủng bố?" Cổ Ngôn Tích theo bản năng che mặt, bộ dạng tràn đầy bi thương.

Hoàn Ý Như để ý thấy hần cạo hết râu, hần là vừa tắm gội xong, tản ra mùi hương nhàn nhạt, da thịt giống như trứng gà lột, tươi mới giống như thiếu niên mười mấy tuổi.

Hay là bởi vì nàng nói hần vừa già vừa xấu nên hần mới cố ý tắm gội ăn mặc một phen?

"Sự phụ thật sự rất đẹp, chỉ là người vừa rồi rất không giống người trước kia." Hoàn Ý Như đột nhiên đứng dậy, kéo xuống cái trâm cài của hần, "Tóc người còn chưa có khô đâu, để như vậy dễ bị cảm lạnh."

Cổ Ngôn Tích bị đè nén mà vuốt đầu tóc đen, hỏi nàng vì sao lại xuất hiện trong phủ hầu gia phu nhân.

Hoàn Ý Như nhẹ nhấp khóe miệng, thật lâu sau mới nói ra nguyên do, nhưng không nói nàng chế tạo ra con rối sống, cùng với hần phát sinh một loạt quan hệ. Chỉ nói một nam nhân tên là Ngọc Vô Hà giết hầu gia phu nhân sau đó thay thế vị trí của bà ta.

Sau khi giải thích xong nàng nâng mắt hỏi: "Người rời nhà lại là làm cái gì?"

Cổ Ngôn Tích lời nói kiên định: "Ý Như, có một số việc ta không tiện nói cho người, ta tính toán sau khi mọi việc xong xuôi sẽ trở về tìm người."

Hoàn Ý Như biết hần không đề cập đến nhất định là có nguyên nhân bất đắc dĩ, cũng không muốn làm khó người khác, ra về nhẹ nhàng chỉ chỉ ngực: "Còn có khối hắc ngọc ta đeo mười bốn năm đâu, chẳng lẽ người trộm đi để đổi lộ phí?"

Cổ Ngôn Tích áp a áp ứng, bắt đầu không biết nói thế nào.

Hoàn Ý Như thờ phi phi mà phe phẩy cánh tay của hần: "Có phải ta đoán đúng rồi không, người sự phụ vô lương tâm."

"Không thể nào, là bị trộm mất. Khối ngọc đó rất quan trọng, ta vẫn luôn tìm kiếm."

Hoàn Ý Như suy nghĩ một lát, thông suốt nói: "Khối ngọc đó chính là khối ngọc người phái người tìm kiếm trong phủ hầu gia phu nhân Mặc Huyền ngọc?"

Cổ Ngôn Tích cười nói: "Đúng vậy, đồ nhi quả nhiên thông minh, người ở trong phủ lâu như vậy, không thấy qua bất kỳ khối hắc ngọc nào sao?"

Nguyên lai nàng mang theo hắc ngọc lâu như vậy, ngay cả tên cũng không biết.

Hoàn Ý Như hoang mang mà lắc đầu, đột nhiên khi chế tạo Ngọc Vô Hà có nguyên liệu là bảo ngọc màu đen. Nhưng mà đã bị vỡ thành bột phần tinh tế, hoàn toàn không nhìn ra hình dáng."

Hầu gia phu nhân đặc biệt phân phó phải đem số ngọc vụn đó toàn bộ rót vào phần đầu con rối. Nếu những miếng ngọc vụn vỡ đó là Mặc Huyền ngọc, chẳng phải sự phụ tìm thế nào cũng phải tìm trên Ngọc Vô Hà."

Ngọc Vô Hà là tồn tại đáng sợ cỡ nào, nàng so với bất kỳ ai đều rõ ràng hơn.

Cổ Ngôn Tích thấy Hoàn Ý Như thần sắc hoảng hốt, gấp đồ ăn vào trong chén cho nàng: "Có đói bụng không?"

"Ta không muốn ăn, cho ta một căn phòng, có chút mệt."

"Trong phủ có rất nhiều phòng, người tùy tiện chọn một phòng là được, nha hoàn sẽ thu thập tốt, đồ ăn lát nữa làm nóng lại một chút lại mang qua cho người."

Nàng tìm gian phòng ngủ gần nhất nằm xuống giường, nhớ lại những việc đã qua.

Mặc Huyền ngọc, Ngọc Vô Hà, sự phụ, hầu gia phu nhân, nơi này lại là đầu mối liên lụy, nhưng là sự phụ không chịu nói cho nàng.

Lúc này nàng đã trốn thoát, cũng không muốn quản những việc đó nữa, vừa muốn nghiêng người thổi tắt ngọn đèn dầu, đèn dầu trên mặt bàn lại tự động dập tắt.

Bóng đêm trong nháy mắt cản nuốt nàng, cửa phòng và cửa sổ đều đóng, không gió không ánh sáng không tiếng động.

Sau khi kinh hoàng thất thố, nàng đang muốn ngồi dậy, tay lại bị chế trụ, đó là sợi dây xích gắt gao buộc lấy nàng.

Đạp đạp đạp, là tiếng bước chân lại gần...

Tiếng bước chân ngừng lại, một áp lực đè xuống từ gót chân bò đến bộ ngực, nàng vô lực cuộn tròn, không dám động dậy một chút.

"Hần chạm qua chỗ nào trên người người?" Thân thể mềm mại của nàng bị hần tùy ý vuốt ve thô bạo từ trên xuống dưới.

Thanh âm quen thuộc kia khiến nàng run rẩy, lạnh băng làm máu của nàng như đông lại, trái tim bị bàn tay vô hình túm chặt, miệng không thể phát ra bất cứ từ nào.

Đêm đã khuya, ai sẽ đến cứu nàng...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cưỡng bách (H)

Nàng giống như là cá nằm trên thớt, bị dao nhọn mổ ra vẩy cá, lộ ra thân thể trắng nõn trong suốt.

Đôi tay kia lạnh băng vô tình, vuốt ve hai vú tròn trịa của nàng, làm cho đầu v* đứng thẳng lên. Bên tai vang lên khẩu khí, giống như trào phúng nàng mãi mãi.

Nàng tuyệt vọng mà nhắm chặt mắt, ảo tưởng chính mình là một cô tử thi, hận không thể ngay lập tức chết đi.

"Người biết không, đáng về này của người mới giống con rỗi. Không thể nhúc nhích, tùy người sờ dục." Trong bóng đêm vô tận, người nọ thấp giọng cười, mút vào đầu v* nhỏ của nàng.

Hắn mút vào lực đạo cực lớn, đau đến lỗ chân lông của nàng đều mờ ra, lại không ra một tiếng rên rĩ.

"Miêu Cương có một loại biện pháp, có thể đem người trở thành con rỗi chân chính, thân thể hoàn toàn bị khống chế, linh hồn vẫn tồn tại trong cơ thể. Con rỗi vẫn có cảm giác giống như con người, lại không có bất kỳ cái phản ứng gì, liền ngay cả khóc cũng khóc không ra, mãi mãi bị chủ nhân đùa bỡn."

Hai chân nàng bị vô tình tách ra, còn th*t thô dài cường ngạnh mà xâm nhập vào. Huyệt đạo vẫn là khô khốc căng chặt, mãnh liệt bài xích dị vật.

Trừ bó đau thì vẫn là đau, chỉ có thể giống như lời hắn nói, không thể phản ứng mà nhận lấy hắn đùa bỡn.

còn th*t ở trong hành lang trừu tượng, giống như cọc gỗ đóng từng cái một, hướng chỗ sâu nhất mà đình lộng.

"Khi nghĩ đến làm việc nam nữ, người sẽ tự động cởi sạch quần áo, tùy thời tùy chỗ, bẻ ra hai chân làm ta tiến vào người."

Lúc nói lời sắc tình này, hắn càng dùng sức đẩy còn th*t vào, nhục bích bị cọ đến tê tê đại đại. Mị thịt run run một trận, huyệt đạo phun ra một nước, bị còn th*t chọc ra.

"Mặc kệ trong lòng người không tình nguyện cỡ nào, phía dưới vẫn thích như vậy."

Ngón tay hắn gọi lên nước giữa hai chân nàng, bôi trên cánh môi của nàng, sau đó hôn thật sâu lấy miệng nàng, đầu lưỡi chui vào, ở bên trong tùy ý liếm láp.

Khi thiếu chút nữa bị hắn hôn đến tắt thở, hắn buông tha nàng, vuốt ve cánh môi sưng đỏ: "Động đi."

Giống như một đạo mệnh lệnh, Hoàn Ý Như rốt cuộc có thể động, giống như cá thiếu nước kịch liệt thở dốc, tứ chi vận vẹo suy nghĩ muốn tránh thoát, nhưng là xiềng xích vẫn gát gao vây lấy nàng.

"Đối với việc vừa rồi, người có cảm tưởng gì?" Hắn nheo lại đôi mắt trong trẻo, trừu tượng đầu vào đáy.

Chịu đựng ngôn ngữ cùng thân thể khảo vấn, phần kiên trì kia của nàng bị phá thành mảnh nhỏ, mí mắt không ngừng chớp động, phòng ngừa nước mắt từ nước mắt chảy xuống, không thể để hắn thấy một tia mềm yếu.

Nhưng là hắn vẫn nhìn thấy đáy mắt nàng chớp động nước mắt, dùng đầu ngón tay mềm nhẹ lau đi: "Ta cũng không nghĩ đối với người như vậy, nhưng là trong cơ thể ta chứa một đoàn lửa, mỗi lần thấy các người ở bên nhau, giấy tiếp theo liền đem ta thiêu hủy."

Hoàn Ý Như quay đầu đi, né tránh hắn đụng vào, dùng im lặng chống cự lại hắn.

Hắn khẽ vuốt ngực của nàng, nơi đó có trái tim đang nhảy lên, là hắn đã từng có được nhưng đã sớm mất đi.

"Thôi đi, cho dù được đến thân thể của người, lòng người đang ở nơi khác cũng lại có tác dụng gì."

Hắn phát ra tiếng thở dài thật sâu, ở trên trán nàng hạ xuống một nụ hôn thật sâu, rút ra khỏi thân thể mềm mại, mang theo bóng đêm mê ly im lặng rời đi.

Nơi xa có tiếng gà gáy vọng lại, từng đợt ánh nắng xuyên qua khe hở cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt dính đầy nước mắt của nàng.

Tứ chi từng bị xiềng xích dường như tất cả đêm qua chỉ là một tràng ác mộng.

Nàng bị ánh sáng chiếu vào làm đôi mắt đau đớn, cuộn tròn tiến vào ổ chăn, đem thân thể cuộn thành một đoàn, không muốn làm gì..

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rỗi Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Vương gia

"Tiểu trư lười, thái dương phơi mông rồi." Cổ Ngôn Tích gõ cửa phòng, bóp mũi dè thấp giọng nói.

Thật lâu sau vẫn không có động tĩnh, Cổ Ngôn Tích lo lắng mà đẩy cửa ra, thấy nàng cuộn tròn trong chăn, che đến kín mít.

Hắn nhẹ nhàng vỗ chân, ôn nhu nói: "Ý Như, có phải có chỗ nào không thoải mái không?"

Xóc lên một góc chăn, khuôn mặt nhỏ tái nhợt lộ ra, nàng cười nhợt nhạt: "Ta rất tốt, chắc là do ngày hôm qua quá mệt mỏi thôi."

Cổ Ngôn Tích phát hiện hốc mắt nàng đỏ lên, cúi xuống hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng: "Đang êm đẹp sao tự nhiên lại khóc?"

Hoàn Ý Như bừng tỉnh sau một hồi trốn tránh, ánh mắt quét qua cửa, giống như sợ có người nhìn thấy.

Trong phòng ngoại trừ hai bọn họ cũng không có ai khác, vì sao nàng lại có hành động này.

Cổ Ngôn Tích nâng mắt, không quan tâm mà bế nàng lên, đi ra hướng ngoài cửa.

Hoàn Ý Như kinh ngạc mà xô đẩy hắn: "Sur phụ, người làm cái gì..."

Cổ Ngôn Tích nắm lỗ tai của nàng, gằn từng chữ một nói: "Ăn...Com..."

Chén com này đắp thật cao, nàng bị buộc ăn xuống toàn bộ, chỉ phải cầm đũa lên, nhắm nuốt từng chút một.

Cổ Ngôn Tích buông đũa, chu miệng lên nói: "Nhìn người ăn ta cũng không muốn ăn nữa."

"Báo!" Một thị vệ lòng nóng như lửa đốt xông vào phòng ăn, hô to hướng Cổ Ngôn Tích, "Vương gia..."

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Cổ Ngôn Tích kẹp lên một hạt đậu phộng, ném đến cái miệng đang mở rộng của hắn.

Cổ họng thị vệ một trận lăn lộn, hiển nhiên là bị sặc, nửa ngày không nói nên lời.

"Vương gia phải người đến đây có việc gì quan trọng?" Cổ Ngôn Tích che Hoàn Ý Như, trộm đưa mắt ra hiệu với thị vệ.

Thị vệ cuối cùng cũng nuốt xuống viên đậu phộng, nghi hoặc hỏi Cổ Ngôn Tích: "Vương gia, người không phải là Vương gia sao, làm gì phải hạ lệnh với chính mình?"

Ngón tay Cổ Ngôn Tích chỉ vào hắn, run nhè nhẹ: "Người đồ đầu gỗ này, tức chết ta rồi."

Hoàn Ý Như chậm rãi nói: "Sư phụ, người là Vương gia?"

Phủ viện này so với của Hầu gia phu nhân còn tinh xảo xa hoa hơn, hơn nữa Cổ Ngôn Tích khí độ phi phàm, nàng cũng đoán ra thân phận của sư phụ không tầm thường.

Chỉ là một Vương gia vì cái gì lại vứt bỏ thân phận địa vị, chạy tới Miêu Cương mang về một đứa trẻ con mới sinh.

"Không phải...Ta là..." Cổ Ngôn Tích ấp úng, nói không ra nguyên nhân.

Hoàn Ý Như đậm đậm cười: "Mặc kệ thân phận của người là cái gì, ta chỉ nhớ rõ người là sư phụ ta."

Cổ Ngôn Tích chưa xót lại cảm động, nắm chặt tay nàng nói: "Ý Như, ta..."

Hoàn Ý Như dường như sợ hãi cái gì, không dấu vết rời đi tay của hắn.

Người hầu ở bên ngoài thúc giục nói: "Vương gia, Hoàng Thượng đưa tới một đám mỹ nhân muốn người tuyển Vương Phi."

"Đuổi đi, đuổi hết ra ngoài cho ta." Cổ Ngôn Tích xua tay, lại nghiêng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, giải thích, "Ta chưa từng nạp Vương Phi."

Thị vệ không biết mình sắp gặp xui xẻo, lại nói: "Vương gia, chính bởi vì người chưa từng có nữ nhân, Hoàng Thượng mới dụng tâm lương khổ như vậy, muốn tìm cho người một nữ nhân."

"Nói cách khác, nếu ta có nữ nhân, hắn sẽ không làm phiền ta nữa?" Cổ Ngôn Tích vuốt cằm, hướng Hoàn Ý Như bĩu môi, "Ai nói ta không có nữ nhân, đây còn không phải sao?"

Nguyên bản Hoàn Ý Như đang xụ mặt, trên mặt rộ cuộc hiện lên sắc thái khác biệt, kinh ngạc mà nhìn lại hắn.

Người hầu không thể tin mà đánh giá Hoàn Ý Như, trong miệng lặc cộc nói: "Không tin được, Vương gia cư nhiên có nữ nhân..."

Cổ Ngôn Tích môi gọi lên ý cười, nghiêm mặt nói: "Ta kêu người làm gì chạy nhanh đi làm đi."

Người hầu nhón chân liền chạy ra khỏi cửa, Cổ Ngôn Tích lại ở phía sau gọi hắn nói, "Ba tháng tiền công này người đừng nghĩ nhận nữa."

"A...Vương gia..." Người hầu lòng bàn chân mềm nhũn bị vấp ngạch cửa, lăn lộn trên mặt đất rồi đi.

"Hắc hắc, đồ đệ cũng là nữ nhân." Cổ Ngôn Tích thấy người hầu đi rồi, dùng khước mắt trộm nhìn Hoàn Ý Như, sợ nàng không cao hứng.

Lại thấy nàng cúi đầu cắn môi, từ đầu đến cuối không nói một tiếng.

Hôm nay đồ đệ thật không bình thường...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rời Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Khởi tử hồi sinh

Ngày hôm sau, hoàng đế truyền triệu Cổ Ngôn Tích tiến cung, còn đặc biệt phân phó mang theo tần "Vương phi", Hoàn Ý Như bắt đầu đi theo lên đường.

Dọc theo đường đi, Cổ Ngôn Tích nói hoàng đế là nhị ca của hắn, lúc trước bốn hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, cùng hắn ở chung cũng không hòa hợp, chỉ phải ủy khuất nàng già làm Vương phi, tận lực ở hoàng cung thận trọng từ lời nói đến hành động.

Hoàn Ý Như không khỏi kinh ngạc, nếu hai người quan hệ như thế, vì sao hoàng đế lại quan tâm việc hắn cưới vương phi.

Hoàng cung quỳnh hoa ngọc điện, đêm đó mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan. Hoàn Ý Như đi theo Cổ Ngôn Tích, ngồi trên chỗ ngồi của vương hầu.

Trên long y tọa bắc triều nam chính là đương kim thiên tử Sùng Võ Đế, tướng mạo hắn cùng Cổ Ngôn Tích có vài phần giống nhau, mặt mày hoàng thượng tà nịnh âm trầm, hướng phía Cổ Ngôn Tích quét mắt qua, lại đối ánh mắt về phía Hoàn Ý Như, trên dưới bắn khoăn nhìn nàng.

Ánh mắt kia giống như lọt trần quần áo của nữ nhân, không che dấu dục vọng trần trụi, khiến nàng nổi tảng tảng da gà.

Sùng Vô Đế cười nói: "Tứ hoàng đệ ngươi nhiều năm qua chưa cưới vợ, còn tưởng rằng ngươi thanh tâm quả dục, hóa ra là thích non trẻ, mỹ nhân này nhìn như chỉ có mười sáu, có thể làm nữ nhi của ngươi."

Sắc mặt Cố Ngôn Tích cũng không khác thường: "Ý Như là nữ nhân duy nhất của ta trong cuộc đời này, tuổi tác không phải chứng ngại của chúng ta."

Nói lời này xong hắn nắm chặt tay Hoàn Ý Như, nhìn về phía nàng ánh mắt ôn nhu lưu luyến.

Hoàn Ý Như thầm nghĩ hắn muốn diễn kịch cho hoàng đế xem, mỉm cười mà nhìn thẳng hắn.

"Hoàng nắm rau xanh ăn nhiều vô vị, Hoàng Thượng người nói có phải hay không?"

Nói chuyện chính là người ngồi bên cạnh Hoàng đế, nữ tử mình diễm ướt át tuyệt sắc, khoác vân bào dệt kim, phần hoàng mật ngực buông xuống, rãnh sâu của bộ ngực sữa như ẩn như hiện.

Theo như lời Cố Ngôn Tích, đây là mỹ nhân Cao Lệ quốc tiến dâng, cũng là Quý phi Hồng Nghiên Hi hiện giờ hoàng đế sủng ái nhất, trăm ngàn sủng ái dồn tại một thân.

"Ái phi nói rất đúng." Sùng Vô Đế thu hồi ánh mắt nhìn chăm chăm Hoàn Ý Như, gọi lên cầm của Hồng Nghiên Hi, một tay kia duỗi vào trong ngực nàng ta, cũng không màng người khác ở đây.

Hồng Nghiên Hi rên rỉ một tiếng, nũng nịu dựa vào khuỷu tay hắn.

Dạ dày Hoàn Ý Như nổi lên một trận ghê tởm, nghiêng đầu không muốn nhìn cảnh này.

"Tứ hoàng đệ, có sự việc hiếm lạ muốn nói cho ngươi." Sùng Vô Đế đưa bốn bộ ngực sữa của Quý Phi, ngữ điệu hưng phấn nói, "Ngươi nhưng tin tưởng vào trường sinh bất lão, khỏi từ hồi sinh?"

Cố Ngôn Tích nhăn mày lại, lắc đầu nói: "Loại sự tình này chỉ tồn tại trong truyền thuyết."

"Cũng không phải, hôm nay để ngươi thấy một người tài ba dị sĩ, đảm bảo ngươi sẽ tin những lời ta nói." Sùng Vô Đế cười ha ha, hướng thái giám vỗ vỗ tay, "Còn không mau gọi người vào đây."

"Cho mời quốc sư tiến điện..."

Thanh âm thái giám trầm trầm kêu to, quanh quẩn trong quỳnh hoa ngọc điện. Đột nhiên mọi thanh âm đều im bật, trong giây lát tiếng rung chuông mờ nhạt từ xa tới gần.

Cửa điện đột nhiên bị đẩy ra, một cổ âm phong thổi tới, dập tắt ánh nến trong điện. Một đám hắc y nhân buông đầu xuống, phiêu phiêu hốt hốt đi tới, mỗi người đều cầm theo một cái đèn lồng, u ám như ma trời chiếu sáng lên đại điện đen nhánh.

Mấy chục hắc y nhân vây quanh một bóng dáng thon dài nhanh nhẹn đi tới.

Trường bào tuyết trắng kéo trên mặt đất, tóc đen được búi lại bằng ngọc trâm, dáng người tựa như quỳnh chi ngọc thụ. U quang ờ trên người hắn, nổi lên nhàn nhạt ngân quang, mang một bộ mặt nạ màu trắng, nhìn qua còn tưởng rằng không có khuôn mặt, giống như quỷ lại tựa như thần.

Hơi thở phảng phất chung quanh bị giam cầm, Hoàn Ý Như dường như dừng lại hô hấp nhìn chăm chăm người nọ.

Là... Là hắn sao...

Sùng Vô Đế kích động nói: "Quốc sư mau làm giống như lần trước, biểu diễn khôi từ hồi sinh chi thuật."

Cách một lớp mặt nạ, hắn nhàn nhạt mở miệng, thanh âm trầm thấp như mất tiếng: "Ta cần một khối từ thi."

Sùng Vô Đế thúc giục nói: "Nhanh ra ngoài tìm cho quốc sư một cỗ thi thể."

"KHông cần phiền toái như thế, ngay trong điện này cũng có thứ Hoàng Thượng cần."

Sùng Vô Đế ha ha cười nói: "Đừng vậy, giết một người sống còn không phải có sẵn thi thể sao?"

Mọi người nghe thấy đoạn đối thoại như vậy đều sợ tới mức ra một thân mồ hôi lạnh.

Quốc sư trầm giọng nói: "Người sống này để ta tự mình chọn."

Sùng Vô Đế xua tay tỏ vẻ không sao cả: "Được được, tùy ý quốc sư ngươi."

Trong lúc mọi người ngưng thần, quốc sư nâng vạt áo như mây lên, lộ ra một ngón tay ngọc.

Mà phương hướng ngón tay kia chỉ vào, đúng là vị trí của Hoàn Ý Như...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Phê hồn

Mọi người nhìn thấy vị trí quốc sư chỉ đều nhẹ nhàng thờ ra.

Vạn hạnh vạn hạnh, người bị lựa chọn không phải bọn họ...

Cổ Ngôn Tích giận tím mặt, đang muốn đứng dậy quát lớn, đột nhiên ngón tay ngọc kia hướng lệch về phía bắc, chỉ hướng vị trí Hồng Nghiên Hi đang ngồi.

Mọi người hít sâu một ngụm khí lạnh, Hồng Nghiên Hi chính là phi tử được sủng ái nhất, Hoàng đế thể nào có thể bỏ được đưa người ra, còn không phải lại đến chọn một lần nữa.

Hồng Nghiên Hi chu đôi môi đỏ, lay động cánh tay Sùng Vô Đế: "Hoàng Thượng, quốc sư quá vô lý, đây không phải là muốn mệnh của thần thiếp sao?"

"Ái phi không cần lo lắng, phương pháp trọng sinh của quốc sư trăm đã gặp qua, yên tâm đem mệnh giao cho hần là được." Sùng Vô Đế ôn nhu ôm nàng ta, trong chốc lát liền buông tay ra, nghiêng đầu phân phó với thái giám, "Đem ái phi mang qua cho quốc sư."

"Không cần, Hoàng Thượng, thần thiếp sợ đau." Hồng Nghiên Hi đôi mắt đẹp rung rung, túm chặt vạt áo của hoàng đế, bị hần ném tay ra.

"Ái phi chớ sợ, đợi lát nữa liền hồi hồn." Hoàng đế thương tiếc mà an ủi, trơ mắt nhìn nàng ta bị kéo xuống đài.

Hai thái giám nâng một mảnh lụa trắng dài, mỗi người cầm một đầu, quấn lên cổ Hồng Nghiên Hi, đột nhiên xiết chặt sang hai bên.

Hồng Nghiên Hi không ngừng vặn vẹo thân thể, trong lúc gãy dựa búi tóc bị bung ra, khuôn mặt trắng đến đỏ tím, tròng mắt trắng trợn lên hướng về phía trước. Lúc này một thái giám đột nhiên dùng sức, đầu nàng ta bị lôi kéo lệch sang một bên.

Rắc, là tiếng xương cốt đứt gãy.

Mí mắt Hồng Nghiên Hi nhắm lại, tứ chi gục xuống, đã không còn sức sống.

Hoàng đế hạ người đến xem nàng ta, mệnh lệnh nói: "Xác định một chút cho trăm, nàng còn sống hay không."

Thái giám thăm dò hơi thở của nàng ta, lắc đầu: "Hồi Hoàng Thượng, Hồng Quý Phi đã không còn thở."

Hoàng đế hưng phấn mà vỗ tay cười to: "Quốc sư, mau thi triển trọng sinh chi thuật của người."

Mọi người đều ngừng thở, thấy quốc sư chậm rãi đi đến, tay để ở trên đỉnh đầu Hồng Nghiên Hi.

Trong đại điện âm phong phơ phát, Hồng Nghiên Hi tóc đen dài đến eo rơi tung, bay vút lên phía trước.

Cũng không biết có phải ảo giác của nàng hay không, Hoàn Ý Như giống như nhìn thấy một bó bạch quang, phiêu phiêu hốt hốt từ trong cơ thể nàng ta bay ra, được quốc sư thu vào trong vạt áo trắng.

Bạch quang kia rốt cuộc là vật gì, tại sao mọi người xung quanh đều không có phản ứng.

Hoàn Ý Như quay sang hỏi Cổ Ngôn Tích: "Sư phụ có thấy bạch quang không?"

Cổ Ngôn Tích về mặt mờ mịt: "Bạch quang ở đâu?"

Chẳng lẽ ở đây chỉ có nàng có thể nhìn thấy?

"Quốc sư, được chưa?" Hoàng đế không kiên nhẫn thúc giục.

"Đỡ nương nương lên, nàng đã tỉnh."

Đầu Hồng Nghiên Hi vẫn buông xuống, khuôn mặt bị tóc dài che khuất. Trong một khắc bàn tay thái giám hướng về phía nàng, cổ họng nàng phát ra một tiếng lộc cộc, giống như tiếng khí quản tan vỡ, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, qua khe hở của sợi tóc lộ ra một con mắt sưng đỏ.

Sùng Vô Đế thấy nàng thức tỉnh, vỗ tay nói: "Đem ái phi đỡ lại đây cho trăm."

Hồng Nghiên Hi được thái giám đỡ đến bên người hần, lộ ra một đạo vết bầm ở trên cổ: "Hoàng Thượng, thần thiếp đau quá..."

Sùng Vô Đế đem nàng ta ôm vào trong ngực, cười nói: "Trở về xoa xoa liền không đau, trăm nói không sai chứ, quốc sư có thể làm người chết sống lại."

"Vừa rồi thật là hù chết thần thiếp, Hoàng Thượng thật đáng ghét..." Hồng Nghiên Hi chui vào trong lòng ngực hần, nũng nịu kêu, hắc đồng đột nhiên xẹt qua một tia đỏ tươi.

Sùng Vô Đế khẽ vuốt phi tử, một bên nói: "Phương pháp của Quốc sư thật là làm người kinh ngạc cảm thán, nhưng mà trăm vẫn còn một chỗ không hài lòng. Chết mà sống lại thì có tác dụng gì, người ấy mà, cuối cùng vẫn sẽ già đi..."

Quốc sư trầm giọng nói: "Hoàng Thượng muốn trường sinh bất lão?"

"Quốc sư quả nhiên hiểu trăm, thế gia thực sự có trường sinh bất lão chi thuật?"

"Muốn trường sinh bất lão thì phải luyện thành tiên đan, không phải một sớm một chiều có thể luyện thành, hơn nữa nguyên liệu cũng đều là bảo vật thế gian khó tìm." Lời nói của quốc sư vừa ngừng, bỗng nhiên cất cao ngữ điệu, "Nhưng mà nếu là thiên tử chi mệnh, cũng không phải là việc khó. Luyện được yêu cầu một nữ tử thuần âm, lấy tay nàng mới có thể thành công."

"Quốc sư muốn nữ nhân gì, giống như lúc trước cứ việc lựa chọn, nhưng mà nữ tử thuần âm làm sao phân biệt được?"

"Thuần âm nữ tử sinh ra vào giờ âm năm âm tháng âm, người ta chỉ lần đầu tiên chính là phù hợp với yêu cầu này."

Mọi người đều nhìn về phía Hoàn Ý Như, nàng hơi hơi bất an buông đầu xuống.

Quốc sư này quả nhiên hướng vào chính mình...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Luyện đan

Cổ Ngôn Tích đập mạnh xuống bàn đến mức mặt bàn hơi rung lên: "Nàng là vương phi của ta, sao có thể làm người luyện đan được?"

Sùng Vô Đế nheo mắt lại, lời nói không vui: "Tứ hoàng đệ, chỉ mượn nữ nhân của ngươi dùng tạm, chờ sau khi luyện đan xong sẽ trả lại cho ngươi không hao tổn lông tóc."

Cổ Ngôn Tích miệng lưỡi chắc chắn: "Hoàng huynh, việc này ta sẽ không đồng ý, ngươi vẫn nên tìm người khác đi."

"Cho dù nàng là Vương phi của ngươi, ngươi có hỏi qua ý của nàng chưa?" Quốc sư khẽ cười một tiếng, ánh mắt mọi người cũng theo đó tập trung về phía Hoàn Ý Như.

Chỉ thấy nàng hít vào một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Ta nguyện ý..."

Cổ Ngôn Tích trừng lớn đôi mắt nhìn về phía nàng, khó có thể tin được nói: "Ý Như, ngươi nói cái gì?"

"Sư phụ, thôi bỏ đi." Ánh mắt Hoàn Ý Như trầm xuống, thanh âm dần dần hạ thấp, "Ta cũng không nghĩ trốn, nên tôi vẫn phải tôi."

Cổ Ngôn Tích cảm thấy lời nói của nàng có ẩn ý, trong khoảng thời gian ngắn giận sôi máu, hoàn toàn không màng có người khác ở đây, túm nàng rời khỏi quỳnh hoa đại điện.

Quốc sư vẫn mang mặt nạ nhìn theo hai bóng dáng biến mất ở trong màn đêm, bỗng nhiên nói với Sùng Vô Đế: "Bệ hạ, chọn ngày chi bằng gấp ngày, ngày mai liền có thể bắt tay chuẩn bị."

Sau buổi dạ yến đó, toàn bộ Kim Lăng nhắc lên sóng to gió lớn.

Chùa Linh Ẩn vốn là ngôi chùa được tôn thờ nhất ở Tề quốc, chỉ trong một đêm tất cả hòa thượng đều bị đuổi ra ngoài. Sùng Vô Đế tận dụng tài lực quốc khố, cướp đoạt mồ hôi nước mắt của người dân, chế tạo đỉnh lò luyện đan ở Phật đường, cũng thu thập những nguyên liệu quý hiếm.

Vào ngày lò luyện đan hoàn thành, Sùng Vô Đế phái người xông vào Vương phủ, đem Hoàn Ý Như "Thỉnh" vào chùa Linh Ẩn.

Cổ Ngôn Tích mới đầu không chịu thả người, lúc này một thái giám cùng hán thi thềm gì đó, sắc mặt hân hoan trở nên trắng bệch, thế nhưng ngầm đồng ý Hoàn Ý Như bị mang đi, nhưng thế nào cũng phải để A Cửu đi theo.

Dọc đường đi A Cửu tỏ ra tập phần không muốn, sau khi thấy được lò luyện đan ở Phật đường kia, kinh ngạc cảm thán nói: "Đây là lò luyện dùng vạn lượng hoàng kim chế ra..."

Ba người hầu mang đến giỏ thuốc cùng rương gỗ, nói với bọn họ nguyên liệu luyện đan ở bên trong.

A Cửu đánh giá Phật đường, không kiên nhẫn nói: "Các ngươi chỉ cấp cái bếp lò với được, đan được này luyện thế nào cũng không nói cho chúng ta biết?"

Người hầu ở trong lòng móc ra một quyển sách mỏng, đưa tới tay Hoàn Ý Như: "Đây là quốc sư đại nhân nói đưa cho các ngươi, bên trong có viết phương pháp luyện tinh não đan."

"Bên trong là cái gì vậy?" A Cửu tràn đầy tò mò mà mờ rương.

Người hầu đem cái rương đóng lại: "Quốc sư đại nhân nói những thứ này ngươi không thể động vào."

A Cửu cười ha ha: "Ý của các ngươi chính là giao hết cho nàng là được, ta đây có thể nghỉ ngơi một chút."

Một người hầu khác chỉ chỉ ngoài cửa: "Tiểu huynh đệ, những thứ củi lửa đó mới là việc của ngươi."

A Cửu phẫn nộ nói: "Cái gì, ngươi muốn đa dọn củi đốt lửa?"

Người hầu thứ ba lại đưa cho hắn một cây quạt ba tiêu: "Còn có cây quạt này, đừng để lửa tắt."

A Cửu hất ra cây quạt, ôm đầu chán nản mà hô to: "Chủ tử, A Cửu muốn về nhà..."

Hoàn Ý Như thấy đáng vẻ này của hắn, chu lên khóe miệng lắc đầu, tiện tay lật lật sách.

Trong sách ghi lại tinh não đan là thuốc phụ trợ trước khi ăn trường sinh đan, công hiệu là khai thông thất khiếu nguyên thần của con người. Các bước luyện đan được miêu tả tương đối giản lược, đối với hai thường dân như bọn họ mà nói hoàn toàn không thể hiểu được.

A Cửu tính tình nóng nảy, ném một bó củi to vào bếp lò, đem Phật đường làm cho chướng khí mù mịt. Khi Hoàn Ý Như cho nguyên liệu vào trong bếp lò bị sặc đến đầy mặt khói bụi.

Lăn lộn đến hơn nửa đêm, thật vất vả đem van lò luyện đan đóng lại, hai người liền ghé vào bên cạnh bếp lò nghỉ ngơi.

Lúc này cửa lại bị đẩy ra, một bóng trắng phiêu phiêu đi đến, cũng không thèm liếc mắt nhìn A Cửu một cái: "Đem hán quăng ra ngoài."

Ngươi hầu đem A Cửu nâng ra ngoài cửa, sau đó lẳng lẽ đem cửa phòng đóng lại, chỉ để lại người nọ cùng Hoàn Ý Như.

Hoàn Ý Như cuộn tròn trên thảm lông, tư thế ngủ cực kỳ không an ổn mà xoay người một cái.

Giống như có một cọng lông chim vuốt ve khuôn mặt nàng, ngứa đến mức làm nàng từ từ tỉnh lại, mắt buồn ngủ mê mang mà nhìn qua.

Một bộ mặt nạ trắng phóng đại ở trước mắt, đem nàng dọa sợ. Mà trên ngón tay người nọ còn dính tro bụi, khiến mặt nàng trưởng đến đỏ bừng.

Khụ khụ, hình như trước khi ngủ nàng quên lau mặt...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đan thành

Hoàn Ý Như đối với việc hần đột nhiên đi vào khuôn mặt lộ vẻ cảnh giác: "Quốc sư đại giá quang lâm, có việc gì quan trọng sao?"

Quốc sư không để ý đến lời nói của nàng, đi đến lò luyện đan cạy ra van lò, dùng cặp gắp than chọc đống củi lửa: "Củi chất thành một đống, thông gió không tốt, lửa đã som tắt."

Lời này nghe giống như chất vấn, quốc sư hóa ra là tới trông coi.

Hoàn Ý Như ngượng ngừng nói: "Ta cùng A Cửu chưa từng luyện đan qua..."

"Đem đan dược đồ đi, luyện lại một lần nữa."

Hắn nói không được xía vào, Hoàn Ý Như cho dù vạn lần không muốn cũng không thể chối từ.

Nàng theo cây thang bò lên đỉnh lò, đem dược liệu móc ra, dựa theo lời nói của quốc sư, trước bỏ vào một tảng đồng thứ thảo, lại cách một canh giờ theo thứ tự đem ninh thần hoa, huyết kế, hoạt thạch cho vào.

Quốc sư ở bên dưới không chế lửa, không mặn không nhạt mà phê bình nàng.

"Trong sách còn không nói rõ sao? Ngày cả cỏ và hoa đều không phân biệt được."

"Ngươi nóng lòng như vậy sao, là muốn đem tất cả dược roi ra bên ngoài sao?"

"Khi quấy tay dùng lực chút đi, ngươi chưa ăn cơm sao?"

...

Hoàn Ý Như mệt đến mức mồ hôi thom đẫm đũa, tay chân đều mềm oặt, rốt cuộc không chịu nổi phản kháng lại: "Được, ta vội luyện đan dược này đã một ngày, một ngụm cơm cũng chưa kịp ăn, ngươi đại nhân đại lượng tha cho ta đi."

"Lại cho chu sa vào, luyện một canh giờ nữa là được." Quốc sư ngoảnh mặt làm ngơ, bỏ lại nàng đẩy cửa rời đi.

Hoàn Ý Như hòa hoãn khẩu khí, bò xuống dưới thang ngã đầu liền ngủ. Bởi vì vừa mệt vừa đói, một giấc này nàng ngủ không quá sâu, mơ mơ màng màng ngửi được mùi hành.

Một chén mì sợi phía trên rắc hành thơm ngào ngạt bày ở trước mặt nàng, nàng bừng tỉnh tưởng như đang nằm mơ, xoa xoa mí mắt nhìn lại, phía trên lại là khuôn mặt làm nàng sợ hãi.

Nàng nuốt nước miếng chống lại dụ hoặc: "Chén mì này là quốc sư làm sao?"

"Lại không động đũa liền lạnh mất, đồ đi cũng được."

Quốc sư làm bộ muốn mang ra cửa đồ đi lại bị Hoàn Ý Như một phen đoạt lại.

Thanh âm của nàng mang theo ý cầu xin: "Còn chưa lạnh đâu, đồ đi rất đáng tiếc."

Mì rấu thanh thanh đậm đậm, chỉ thả hành cùng trứng gà, là món ăn nàng thích từ nhỏ, ngay cả nước canh cũng uống không thừa một giọt.

Quốc sư khẽ cười nói: "Nhìn bộ dáng ngươi ăn ngấu nghiến, một chén còn lâu mới đủ."

Hoàn Ý Như mong đợi mà chớp chớp mắt: "Vẫn còn sao..."

"Không có, muốn ăn tự mình nấu." Quốc sư lạnh buốt từ chối, đem chén không đặt ở trên bàn, "Qua một canh giờ, mau đem đan dược lấy ra."

Hoàn Ý Như le lưỡi, bò lên trên mở ra cái lò, một cỗ dược hương cổ quái xông vào mũi.

"Lần này không có bị hỏng, là màu đỏ thắm tươi đẹp." Nàng hưng phấn đầy mặt nói, đem đan dược nóng bỏng bỏ vào trong hộp gốm.

Được trong lò nóng bỏng bắn tung tóe lên cổ tay trắng nõn, nóng đến mức Hoàn Ý Như hai chân không ổn định, cây thang dưới chân đang đưa lúc lắc nghiêng ngã, nàng cũng theo đó mà ngã xuống dưới.

Một cánh tay vươn tới giống như bạch hạc giương cánh, vững vàng mà tiếp được thân hình nàng rơi xuống, bên tai truyền đến âm thanh tức giận: "Sao không cẩn thận như vậy?"

"Bang" một tiếng, là âm thanh đồ vật rơi xuống. Mới vừa rồi khi được đỡ xuống, khuỷu tay nàng dường như đụng vào cái gì đó.

Mà cái đang lặn lộn trên mặt đất kia không phải mặt nạ trắng sao...

Nghĩ đến quốc sư lúc này lộ ra chân dung, mặt nàng không biết hướng vào đâu. Nếu hần vừa lúc là người nàng nghĩ đến, nàng lại nên xử lý như thế nào.

"Vì sao không dám nhìn ta?" Quốc sư nâng cằm nàng lên, vạn đến trước mặt chính mình.

Nàng cắn môi, tâm như nổi trống, lấy hết can đảm nhìn lại, sau khi thấy khuôn mặt hắn, trở mắt nhìn không nói nên lời.

Một tia ý cười nhộn nhạo bên môi hắn, kinh bạc mà bừa bãi: "Cư nhiên sợ đến như vậy, ta lớn lên rất dọa người sao."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Lén vào

Mặt hân nạng chưa từng gặp qua, nếu đặt trong đám người cũng không có chỗ nào đặc biệt. Chỉ là màu da tái nhợt dị thường, cách nạng gần như thế nhưng thậm chí không thấy cả lỗ chân lông trên da.

Hoàn ý Như đầu tiên lộ ra thần sắc kinh ngạc, sau đó cái miệng nhọ mím lại gắt gao, ấn đường cũng nhíu lại thành chữ xuyên (川).

Quốc sư thấy biểu tình của nạng, lời nói có ý kéo dài giọng: "Người có vẻ rất thất vọng."

Hắn cười lên một chút giống như trăm hoa đua nở, vạn vật xung quanh đều có trong đôi mắt thâm trầm, phiền nhược kinh hồng thượng kiêu phi mị, làm cho khuôn mặt bình thường của hắn có sự mê hoặc vô tận, mỗi một ánh mắt đều có thể thu hồn đoạt phách.

Gò má Hoàn Ý Như nổi lên một vệt đỏ, lắc đầu như trống bỏi.

Quốc sư ưu nhã mà ngồi xổm xuống, nhặt lên đan dược rơi trên mặt đất, nhét vào tay nạng: "Đan dược này cất cho cẩn thận, ngày mai ta sẽ phái người tới lấy."

Tay hắn nắm chặt tay nạng, lạnh lẽo giống như không hề có độ ẩm, sau khi chậm rãi buông tay, cũng không quay đầu lại, rời khỏi Phật đường.

Lần đầu tiên gặp Quốc sư, hân phong tư quý mị cùng khả năng khơi từ hồi sinh khiến nạng nghĩ lầm là Ngọc Vô Hà xuất hiện, nói không sợ hãi là giả. Nhưng vì sao khi nhìn thấy một khuôn mặt khác nạng lại ân ân có chút thất vọng?

Loạn loạn loạn, suy nghĩ rối thành một đoàn, làm cho nạng tâm loạn như ma.

Đơn giản là không suy nghĩ gì nữa, chui vào thăm liên ngủ.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, A Cửu run run nhảy vào Phật đường, vừa đánh cái hất xi vừa mắng: "Con mẹ nó, ngủ một giấc dậy thế nào lại ở bên ngoài, là tên súc sinh nào làm, ra đây cho lão tử."

Hoàn Ý Như từ trong thâm chui đầu ra, chậm rì rì nói: "Không phải chính người đi ra ngoài ngủ sao?"

"Làm sao có khả năng, ta không nhớ rõ." A Cửu hoang mang mà cào cào ót, suy nghĩ lắm bầm, "Chẳng lẽ ta mộng du?"

"Ta thấy người đêm qua khi đi ra ngoài hai mắt nhắm nghiền, thần chí không rõ, hẳn là mộng du đi."

A Cửu càng phẫn uất: "Vậy vì sao người khôn gọi ta?"

Hoàn Ý Như nghiêm trang mà nói bậy: "Sư phụ từng nói đánh thức người đang mộng du sẽ hù chết đối phương."

"Lời chủ tử nói nhất định là chân lý." A Cửu tràn đầy sùng kính gật gật đầu, chú ý đến cái bình đặt trên bàn, mờ ra nhìn thấy liên hưng phấn nói: "Viên này chẳng lẽ là đan dược, đi theo Cửu gia ta luyện đan cả đêm là luyện thành, đúng hay không?"

Hoàn Ý Như ngáp một cái, khốn đốn mà đáp lại vài từ.

Đột nhiên cửa sổ sau lưng vang lên tiếng động, nhẹ đến giống như âm thanh mèo hoang chui vào.

A Cửu đem qua ly kỷ ngủ ở bên ngoài, đối với thanh âm cổ quái dị thường miễn cảm.

Hắn hướng Hoàn Ý Như làm động tác im lặng, nắm lên côn sắt để đảo dược, lén lút đi đến trước cửa sổ, sau đó cửa sổ đột nhiên mở ra, hướng bóng đen phía ngoài đánh đến.

"A...Thu mệnh..." Người nọ bên ngoài rơi khỏi cửa sổ, ngã thật mạnh ở trên cỏ, may mắn là lâu một cũng không có gì đáng ngại.

A Cửu thò đầu ra, sau khi thấy khuôn mặt người nọ, miệng há hốc: "A Cửu sai rồi, mau...mau tiến vào..."

"Suýt, nhỏ giọng chút không được sao?" Người nọ đáng muốn lao đảo bò vào, A Cửu lại làm trò ngại chứ dường như không giúp được gì, túm hắn vào bên trong, vừa vịn tay chân hắn vẫn còn kẹt ở trên cửa sổ hẹp, làm hại hắn đau cũng không dám hô lên.

Trải qua một phen tra tấn, tuần dung người nọ rốt cuộc hiện lên trước mắt Hoàn Ý Như, trán sưng như cái bánh bao.

Hắn xấu hổ mà ho nhẹ một tiếng: "Ý Như, vì sư xuất hiện như vậy không dọa đến người chứ, ta thật sự quá nhớ người..."

"Chủ tử, A Cửu cũng rất nhớ người." A Cửu như lang như hổ mà bỏ nhào vào Cổ Ngôn Tích, thiếu chút nữa đem hắn áp đến tắt thở. Cổ Ngôn Tích hướng Hoàn Ý Như vươn tay lại vô lực rũ xuống.

Hoàn Ý Như cười khúc khích: "Sư phụ, người thật là..."

***

Tác giả có lời muốn nói: Nhắc nhở nhỏ, văn này tuyệt đối là 1 vs 1.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rời Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Trung thần

Cổ Ngôn Tích trộm lên vào không bao lâu, quốc sư quả thực phải người đến lấy đan dược. A Cửu tìm mọi cách ngăn cản những người đó, bọn họ mới không phát hiện sự tồn tại của Cổ Ngôn Tích.

Trong lúc Cổ Ngôn Tích ở trong phòng luyện đan, trong hoàng cung cũng phát sinh một việc lớn.

Sau khi Sùng Vô Đế ăn tỉnh não đan, đêm đó thị tẩm vài phi tử, ngày hôm sau vô cùng vui mừng, thưởng cho quốc sư vạn lượng hoàng kim cùng ba ngàn đồng ruộng, ngay cả Hoàn Ý Như và A Cửu cũng được ban thưởng không ít bạc.

Những việc dâm loạn này chỉ khiến cho Phiệu Kị Đại tướng quân bất mãn. Hắn tên là Hà Hồ An, làm người cương trực, ghét a dua nịnh hót, chán ghét nhất là những người gian tà làm nhiều loạn triều cương.

Hà Hồ An sâu sắc cảm giác được quốc sư tuyệt đối không phải là người lương thiện, lập tức mang binh vây quanh chùa Linh Ẩn, chuẩn bị tra xem đan dược kia được tạo thành như thế nào.

Ngay trước khi cửa phòng luyện đan bị phá, Cổ Ngôn Tích kịp thời trốn vào trong rương gỗ, A Cửu chạy nhanh tiến lên ứng phó với binh lính tràn vào.

Hà Hồ An một thân áo giáp sắt, khuôn mặt âm trầm, bước vào phòng luyện đan.

"Các người hiến đan dược cho bệ hạ chính là dùng bếp lò này luyện sao?" Hà Hồ An dùng mu bàn tay gỗ gõ bếp lò, lại nhặt lên thảo dược và nguyên liệu trong sọt, đưa lên mũi ngửi, chỉ vào một bình sĩ nói: "Người lại đây ném thử cái này xem có độc hay không?"

A Cửu ngồi ở trên rương gỗ mà Cổ Ngôn Tích đang trốn, một bộ dáng vô cùng nghiêm chỉnh, càng khiến Hà Hồ An hoài nghi.

"Tiểu tử kia, phía dưới chỗ người ngồi là cái gì?" Hà Hồ An quát.

"Cái rương, thưa Đại tướng quân." A Cửu vẻ mặt cười đùa.

"Lão tử tất nhiên biết, bản tướng quân là hỏi bên trong rương giấu cái gì?" Hà Hồ An lớn giọng đến mức căn phòng đều rung động, A Cửu sợ tới mức rơi từ trên cái rương xuống đất.

"Trong rương chứa chính là dược liệu luyện đan..." A Cửu nói chuyện có điểm run rẩy.

"Vậy nhanh mở lên cho ta nhìn xem."

Hà Hồ An kêu hai binh lính đem A Cửu kéo ra, Hoàn Ý Như đành phải xông tới ngăn cản bọn họ.

"Đại tướng quân, những dược liệu này vô cùng trân quý, hơi chạm vào một chút liền hỏng mất. Hơn nữa luyện đan là quốc sư theo ý chỉ của Hoàng Thượng, nếu có chút sai lầm nào thật không tốt."

"Ai biết được đan dược bên trong là cái gì, người nói quốc sư ngay cả mặt cũng không dám lộ, ta quyết không thể để Hoàng Thượng ăn những thứ không rõ lai lịch."

Hà Hồ An hừ lạnh một tiếng, thấy Hoàn Ý Như vẫn cố chống đối bất động, không kiên nhẫn mà duỗi ra cánh tay cường tráng, đang muốn đem nàng đẩy ngã trên mặt đất.

Lúc nào một đạo bóng trắng thoáng qua mi mắt, thế nhưng Hoàn Ý Như không thấy thân ảnh, mà hần cả người dùng sức quá lớn, nàng thẳng tắp ngã trên mặt đất.

Sau khi phát hiện bóng trắng kia, Hoàn Ý Như không có bất kỳ cảm giác gì. Một hồi lâu sau mới phát hiện đầu nàng đang ở trên một kiện áo bào trắng như tuyết, gương mặt liền thấy quốc sư đang buông đầu xuống, ý cười gợn sóng đối diện nàng.

Hà Hồ An chưa từng thấy qua quốc sư tháo xuống mặt nạ, ở phía sau vẫn chưa nhận ra người tới, hét to nói: "Thật to gan, dám ám toán bản tướng quân, người là người phương nào?"

"Hà tướng quân, ba ngày trước thượng triều chúng ta còn gặp qua, mới mấy ngày liền không quen biết ta?"

Hà Hồ An trên dưới đánh giá hần: "Hay là người là quốc sư, mặt nạ người mang đâu?"

"Bị mèo hoang cào đi rồi..." Khi quốc sư nói lời này như có ý vô tình ở bên tai Hoàn Ý Như thổi một hơi, chọc cho trái tim nàng đập chậm nửa nhịp, "Những đồ vật trong phòng luyện đan này tướng quân đều kiểm tra xong rồi sao?"

Hà Hồ An chỉ vào cái rương lớn nói: "Còn có cái rương kia chưa kiểm tra."

Quốc sư nhướng mày, nhân nhật nói: "Nếu tướng quân không chê phiền toái không bằng mang cái rương mang về kiểm tra, cũng để tướng quân có đồ bảo đảm."

Hà Hồ An không thể từ chối hần rộng lượng như thế, ngược lại chính mình có vẻ lỗ mãng, che dấu thẹn thùng xua xua tay: "Cũng được, đem cái rương mang đi, hôm nay liền làm phiền quốc sư."

Hoàn Ý Như cùng A Cửu kinh ngạc không thôi, tro mắt nhìn rương gỗ bị mang đi.

Quốc sư cũng buông Hoàn Ý Như ra, ném lại một câu rồi rời đi: "Sợ cái gì, trong rương không phải là dược liệu sao?"

Lời nói này đậm nhạt đến cực điểm, nghe lại như có thâm ý khác.

Hóa ra hần cái gì cũng đều biết...

***

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàn Ý Như: Ngọc Vô Hà là con rối hoàn mỹ nhất ta làm, nếu trời cao cho ta một lần cơ hội trọng sinh, ta nhất định sẽ hảo hảo quý trọng.

Lưu Vân: Đều nói hoàn mỹ nhất, muốn trọng sinh làm gì...

Hoàn Ý Như: Sớm biết vậy ta đã làm JJ ngăn lại mấy tác

Lưu Vân...

Ngọc Vô Hà...

Mà đêm buông xuống phát sinh một màn "Gia bạo" cực kỳ bi thảm, con rối sư bị làm vô số đạo cụ JJ kích cỡ khác nhau, mỗi cái đều "thâm" vào giải hạ, rốt cuộc thừa nhận tướng công của mình kích cỡ là hoàn mỹ nhất.

Ta thật sự muốn viết nam chủ chân chính biến thái, các người thấy thế nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 26: Khống hồn

Sau khi Hà Hồ An đem rương gỗ về mở ra thấy một người sống sờ sờ nhảy ra làm hắn hoảng sợ không nhẹ, mà khi thấy rõ diện mạo của người kia lại kinh hãi nói: "Vương gia, người như thế nào lại ở bên trong?"

Cổ Ngôn Tích đem Hà Hồ An mắng cho một trận, phui phui được ở trên người, đang muốn chạy lấy người lại bị hắn ngăn lại.

Hà Hồ An kích động mà giữ chặt hắn: "Vương gia, người trốn trong phòng luyện đan, chẳng lẽ cũng muốn điều tra quốc sư, có thể nói cho tiểu nhân có phát hiện gì không?"

Cổ Ngôn Tích nhớ tới hành động thần mật của quốc sư đối với Hoàn Ý Như, thần sắc trở nên lạnh lẽo: "Quốc sư này tuyệt đối không phải người lương thiện, hiện giờ chỉ nhiễu loạn triều cương, ngày sau tất trở thành mối họa, sớm một chút trừ bỏ mới tốt."

Hà Hồ An nghe xong lời nói này, càng cảm thấy tình thế nghiêm trọng, ngày đó kêu vài tên thân tín, chuẩn bị đêm đến đốt chùa Linh Ân.

Một đám người che mặt lên vào trong chùa, hướng bên ngoài phòng luyện đan phóng hỏa. Mà lúc này A Cửu cùng Hoàn Ý Như đang ở trong phòng luyện chế đan được đột thứ hai.

Trong đó một người giơ lên cây đuốc tẩm dầu hỏa, đột nhiên ngọn lửa từ đầu đuốc cháy ngược lên đuôi, không đốt vào căn phòng ngược lại đốt tới cánh tay hắn.

"A...Cháy...Cứu mạng..." Người nọ nhảy mất bị ngọn lửa cắn nuốt, đau đến mức lăn lộn trên mặt đất.

Một thân tín khác tiến lên cứu hỏa, ngọn lửa trong nháy mắt chuyển dời lên trên người hắn. Hắn điên cuồng mà vận vệt tứ chi, nhào hướng những thân tín khác ở xung quang, đem lửa lớn dẫn đến một đám người.

Hà Hồ An thấy cảnh tượng như vậy trợn mắt há hốc mồm, nhanh chóng trốn vào sau cây, trơ mắt nhìn bọn họ bị thiêu cháy thành than.

Hà Hồ An phần nộ mà siết chặt nắm tay, nắm mạnh một quyền vào thân cây: "Thật là thấy quý."

Phong hoàng cháy khô từng mảnh bay xuống, như lén lút quanh quẩn ở quanh thân hắn. Hắn đem hai mảnh lá cây ở trước mắt kéo ra, thấy Bạch y nhân mang mặt nạ đứng cách hắn hơn mười bước.

"Quốc sư, người lại mang mặt nạ lên?" Hà Hồ An bại lộ tung tích, bắt đầu nói sang chuyện khác.

"Người gặp quý sao?" Thanh âm hắn phảng phất giống như trong thâm cốc, dư âm sâu thẳm.

"Quý ở đâu chứ, quốc sư hơn nửa đêm còn vui đùa cái gì vậy." Hà Hồ An đầu đầy mồ hôi lạnh.

Quốc sư chậm rãi bóc mặt nạ, vén tóc đen sang hai bên, hướng Hà Hồ An câu môi cười: "Vậy hiện tại thì sao..."

"A..." Hà Hồ An đại kinh thất sắc, như là nhìn thấy người đáng sợ nhất thế gian.

Đây không phải gương mặt tầm thường Hà Hồ An đã từng gặp qua mà là một gương mặt khác tuấn mỹ siêu thoát khác hẳn gương mặt phàm trần sở hữu. Gió thổi rồi tung tóc đen đến eo, phảng phất giống như ác quỷ giương nanh múa vuốt, xé mở trái tim hỗn loạn của Hà Hồ An.

"Không có khả năng, người không phải đã chết rồi sao..." Hà Hồ An kinh sợ mà lui về phía sau, đến tận khi đụng phải thân cây thô to mới dừng lại.

"Hà Hồ An, lâu như vậy ta không gặp, người vẫn ngu trung như vậy, thật là làm ta quá thất vọng rồi." Quốc sư thờ dãi thật mạnh, đột nhiên mắt phượng hẹp dài nheo lại, "Không có thời gian cùng người ôn chuyện, ta hiện tại yêu cầu một thứ, người có bằng lòng cho ta hay không?"

"Cái gì?" Hà Hồ An trở mặt hỏi.

"Hồn phách của người..."

Quốc sư không đợi Hà Hồ An trả lời, nâng lên tay áo cách không khi duỗi tay về phía đỉnh đầu hắn.

Hà Hồ An ở dưới tay hắn, hai mắt trắng dã hướng về phía trước, cả người không ngừng run rẩy, hư hoảng ngã xuống đất.

Quốc sư đem bạch quang hút được thu vào tay áo, trầm giọng nói: "Xem người đối với Ngô Tư quốc trung thành và tận tâm, tạm thời không lấy tính mạng của người, nhưng mà thân thể này ta sẽ sử dụng."

Nguyên bản Hà Hồ An đang hôn mê bất tỉnh, đột nhiên mở to hai mắt, quý dị mà xoay người đứng lên, hướng quốc sư máy móc mà khom lưng: "Vâng, thưa chủ nhân."

Hôm sau giờ Thìn A Cửu đẩy cửa phòng, ngửi được một cỗ mùi dầu hỏa gay mũi. Hắn cảnh giác mà kêu Hoàn Ý Như, cũng nhau xem xét bốn phía có tinh hỏa hay không. Trừ bỏ trên đất có một mảnh nhỏ cháy đen thì cũng không có gì khác thường.

Nhưng không bao lâu sau, mảnh nhỏ cháy đen tan thành cát bụi, cũng giống như tất cả tao ngộ đêm hôm qua bị vùi lấp đi..

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cùng tắm (Phòng tắm play) (H)

Chương này bị khóa các thím ạ!!!

Khóc 1 dòng sông...

Ai tìm được bản convert chương này thì share cho T với nhé.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Lên thuyền

Sùng Vô Đế ngày càng ý lại vào tinh não đan, nếu một canh giờ không dùng, nhất định sẽ nghiện thuốc khó nhịn. Nhưng không tới mười ngày tinh não đan đã bị dùng hết, hắn gọi quốc sư tới tràn đầy lửa giận chất vấn.

Quốc sư vẫn đạm phong khinh mà trả lời, tinh não đan chỉ là đan dược bình thường để khai thông nguyên thần, không phải dược trường sinh bất lão chân chính.

Ngược dòng thời gian trở lại một vạn năm trước, trong truyền thuyết sau khi Nguyên Đế thống nhất vạn hạ, phái mấy ngàn luyện đan sư nổi danh luyện chế bất lão thần đan. Trong vòng một năm nếu không thể luyện thành đều bị Nguyên Đế tru di cửu tộc.

Một luyện dược sư tuổi trẻ tên là Lý Hạc, thế nhưng đánh bại đánh bại mà luyện thành bất lão đan. Sau khi Nguyên Đế ăn vào kỳ dị lại có thể sống đến hai trăm tuổi, bị tăng tôn tử của hắn dùng độc hại chết. Phương thuốc bí truyền luyện bất lão đan cũng bị vùi lấp ở hoàng lăng của hắn, cũng chính là trong đảo Minh Hoàng ở Nam Hải.

Mấy vạn năm qua, có vô số người đã đi đến đảo Minh Hoàng tìm kiếm dược trường sinh bất lão nhưng nghe nói ở Nam Hải có hải yêu trấn trụ đảo nhỏ, những người đi cũng không còn xương cốt mà về.

Sùng Vô Đế nghe xong lời nói của quốc sư, nói: "Trẫm cũng có nghe được những đầu là chuyện xưa trong truyền thuyết, nào có phải sự thật."

"Những truyền thuyết đó đều không phải là giả dối, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, Hoàng Thượng chỉ cần cũng cấp thuyền, việc tìm được tự ta sẽ an bài thỏa đáng."

"Hào." Sùng Vô Đế long tâm đại duyệt, lập tức ban vật tư cùng nhân mã cho quốc sư.

Sau khi thông tin quốc sư chuẩn bị xuất phát phát ra không bao lâu, Hoàn Ý Như cùng A Cửu đều phải đi theo.

A Cửu lo sợ không rõ hắn một người luyện đan cần gì phải đi vào cái nơi nguy hiểm đó, đi đảo Minh Hoàng có mấy người sông được trở về chứ, như vậy không phải tương đương chịu chết sao.

Tiếp bọn họ lên đường lại là Hà Hồ An, sau lại nghe người khác nói là hắn tự đề cử, muốn hiệp trợ quốc sư tìm kiếm bất lão đan, hoàng đế mới đáp ứng yêu cầu của hắn. Khoảng thời gian trước hắn còn nghĩ kỳ quốc sư, chuyển biến như vậy thực sự làm người ta kinh ngạc.

Hoàn Ý Như vẫn luôn ở một bên quan sát Hà Hồ An, phát hiện hắn từ đầu đến cuối không có một chút biểu tình, động tác cứng còng giống như một con rối.

Nàng từng ở trong hoa viên của Ngọc Vô Hà gặp qua cùng loại người như vậy...

A Cửu nheo mắt lại nói: "Người nhìn chăm chăm Hà Hồ An làm gì, chẳng lẽ coi trọng hắn?"

"..."

"Hà Hồ An lớn lên cao lớn thô kệch, chẳng lẽ Cửu gia ta lớn lên không đẹp hơn hắn?"

"..."

"Làm gì dùng loại ánh mắt đó nhìn ta, ngàn vạn lần đừng thích ta, ta chính là đã có người trong lòng."

Hoàn Ý Như không thể nhịn được nữa: "Người có cảm miệng hay không?"

Hà Hồ An kêu bọn họ ngồi lên xe ngựa, Hoàn Ý Như không muốn ngồi cùng A Cửu, miễn cho dọc đường đi lỡ tai sinh kén, cố ý né tránh hắn đi đến chiếc xe ngựa ở cuối cùng. Kết quả nàng vừa mới đi vào liền lập tức muốn nhảy khỏi xe rồi đi.

Không nghĩ tới xe ngựa nho nhỏ lại giấu một vị đại nhân vật. Lười biếng ngồi dựa trên đệm nhung, phong tư trác tuyệt nhưng tướng mạo lại bình phàm, chính là quốc sư đương triều.

Quốc sư nhấp miệng nước trà, giương mắt nhìn nàng: "Trong xe cũng không có hồng thủy mãnh thú, người gấp gấp chạy trốn như vậy làm gì?"

Hoàn Ý Như ngưng ngừng cười nói: "Đây là xe ngựa quốc sư ngồi, ta vẫn là nên đổi một chiếc xe ngựa khác đi."

Quốc sư buông chén trà, đơn giản ngắn gọn nói: "Ta chưa bao giờ an bài qua chỗ ngồi."

Hoàn Ý Như không thể không ngồi xuống, không gian bên trong xe hẹp hòi, chỉ có thể mặt đối mặt cùng quốc sư, đôi mắt của nàng đều không biết hướng đi đâu.

Quốc sư cũng không liếc mắt nhìn nàng, vén lên rèm cửa sổ xem cảnh trí chạy như bay lướt qua.

Hoàn Ý Như tính toán thử hần: "Quốc sư, Hà Hồ An không quá thích hợp."

Quốc sư nhàn nhạt nói: "Sao lại nói như vậy?"

"Hôm nay hần không giống cái người sống, giống như con rối bị thao túng."

"Thì tính sao..." Đôi mắt thâm thúy của quốc sư nhìn về phía nàng, chữ cuối cùng còn có ý kéo dài ra như có ý khác.

Hoàn Ý Như tức khắc không còn gì để nói.

Xe ngựa hai người đang giằng co đột nhiên ngừng lại, Hoàn Ý Như theo quán tính ngã vào lòng ngực quốc sư.

"Ngày đó ôm người còn chưa đủ sao, khẩn cấp muốn nhào vào ngực ta như vậy?" Quốc sư ái muội cười khẽ trầm thấp, một tay đem nàng ôm sát, cổ ý vô tình mà đụng tới ngực và mông nàng.

Da thịt bị chạm vào nổi lên một tia nhiệt lưu, làm cho trái tim của nàng kịch liệt nhảy lên. Hoàn Ý Như xấu hổ đem hần đẩy ra, lúc này ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm của Hà Hồ An.

"Quốc sư, tới bên bờ rồi."

Quốc sư liếc nàng đang khép mắt, ánh mắt lảng liệ mà phức tạp: "Chuẩn bị thả đáng rồi lên thuyền, đi đến đảo Minh Hoàng."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Người cá

Binh lính lên thuyền có mấy chục người, là Sùng Vô Đế phái tới hiệp trợ quốc sư, lại bị Hà Hồ An chọn lựa tiếp, huấn luyện những người có tố chất lái thuyền.

Thuyền đi đến Nam Hải mất bảy ngày, A Cửu mới đầu say thuyền có chút nghiêm trọng, cả ngày đứng ở đầu thuyền phun nước chua.

Sau đó hần thích ứng, đầu bếp lại làm một bàn mỹ vị ngon miệng, buổi tối còn ăn chén lớn.

Hoàn Ý Như hỏi: "Người ăn như vậy không sợ đau dạ dày sao?"

A Cửu lau đi mồ dĩnh ngoài miệng: "Người cũng ăn nhiều chút đi, nếu có chết cũng không thể làm quý chết đói, đi toi đảo Minh Hoàng làm gì có đường sống. Nếu là thực sự có được trường sinh bất lão, thì cũng là tai họa lớn."

"Lời này của người là có ý gì?"

"Hừ, cái hoàng đế kia vốn chính là giết Thái tử lúc đó, cũng chính là đại ca của hần để đoạt lấy thiên hạ, tại vị thì hoang dâm vô độ, nếu hần thật sự trường sinh bất tử, toàn bộ thiên hạ dân chúng nhất định lâm than. Ta muốn nói làm hoàng đế hần nên là chủ tử của ta..."

"Lời này cũng không thể nói lung tung, nếu để người khác nghe được sẽ bắt lợi cho sư phụ." Hoàn Ý Như vội vàng đánh gãy lời nói của hần, đột nhiên lòng bàn chân chấn động, như là đẩy thuyền đụng phải một cái gì đó chỗ nước cạn.

"Phát sinh chuyện gì?" A Cửu bước đi như bay mở cửa phòng, gió biển ban đêm lạnh thấu xương lùa vào, mang theo tiếng ca phiêu phiêu mù mịt.

Cần thận nghe thấy không giống tiếng ca, mà như là cổ họng thở ra dòng khí, dẹt ra làn điệu.

Nàng chưa bao giờ nghe qua thanh âm đẹp đến như vậy, tựa như mây mù nhân nhạt tỏa khắp, phiêu diêu ở hải triều âm u, hóa thành âm thanh câu hồn nhiếp phách bắt đi tâm trí người nghe.

Hoàn Ý Như đi theo tiếng ca về phía trước, bưng tỉnh mà đi đến lan can thuyền, tiếng ca ở mặt biển kia bay đến như triệu hoán nàng nhảy xuống đi.

Lúc nàng leo lên lan can thuyền lưng lay sắp rơi xuống thì vòng eo đột nhiên bị ôm xuống. Một bình thuốc nhỏ để ở trước mũi, nàng bị bắt hít vào khí vị hắc ín.

Hoàn Ý Như sặc đến tỉnh táo lại, phát hiện nàng đang bị quốc sư ôm ở trong lòng ngực, không ngừng có tiếng nước kịch liệt, giống như không ngừng có người rơi xuống khỏi thuyền.

Mà nhìn xuống phía dưới thuyền, một đám người ở trên mặt biển tối tăm phập phồng, dùng tay tiếp được những binh lính ngã xuống, bọn họ hưng phấn ở trong nước quay cuồng, có thể thấy được nửa người dưới lại là một cái đuôi cá.

Quốc sư lắc lắc bình dược trong tay nói: "Nhóm người cá này là giao nhân Nam Hải, lấy giao nhân luyện chế thi du có thể phá giải âm mị của bọn họ."

Hoàn Ý Như chính mắt nhìn thấy những giao nhân đó dùng tay xé mở bộ ngực của binh lính, găm cần nội tạng bên trong.

Hoàn Ý Như khô khốc nói: "Người không cần lấy thi du này cứu những binh lính đó sao?"

Quốc sư lời nói lạnh băng: "Mệnh của bọn họ cùng ta có quan hệ gì đâu."

Cũng đúng, lấy tính tình của hắn, như thế nào đi để ý người khác.

"A, ta suýt chút nữa quên mất A Cửu, mượn thi du của ngươi dùng một chút."

Hoàn Ý Như đoạt bình được trong tay hắn, vội vàng tìm kiếm thân ảnh A Cửu ở khắp nơi, may mắn lúc này hắn vẫn còn sống, ánh mắt tan rã ý đồ đánh vỡ lan can thuyền.

Hoàn Ý Như chạy nhanh đem bình được để dưới mũi hắn, A Cửu đánh cái hắt xì đồng thời tỉnh táo lại.

"Eo ta đau quá, đây là làm sao vậy?" A Cửu xoa eo thì thầm nói, cúi đầu thấy cảnh tượng huyết tinh dưới thuyền, chấn động nói, "Ồi mẹ ơi, đây chính là hải yêu ăn thịt người trong truyền thuyết?"

"Trước không cần lo nhiều như vậy, đem được này cấp cho những binh lính chưa nhảy xuống, bọn họ sẽ tỉnh táo lại."

A Cửu thật sự không muốn động: "Nhưng chúng ta hai người lại chỉ có một bình được."

Hoàn Ý Như lấy khẩu khí mệnh lệnh nói: "Đem tay ngươi mở ra."

A Cửu mở mắt mở ra đôi tay: "Ngươi muốn làm sao?"

Hoàn Ý Như lập tức đổ một nửa thi du lên lòng bàn tay hắn: "Chúng ta phân công nhau hành động."

"A...Thối muốn chết..." A Cửu ngửi được vị thi du trong tay, thiếu chút nữa phun ra, chỉ có thể tự nhận xui xẻo nghe lời nàng nói đi cứu người.

Binh lính được cứu chỉ có mười mấy người, vạn phần cảm kích bọn họ cứu giúp, mà những người khác đều bị giao nhân kéo xuống nước.

Hà Hồ An mặt âm trầm đi tới: "Nhanh lên đem thuyền khai hướng ngạn đầu(?)"

A Cửu kinh ngạc nói: "Liên đến đảo Minh Hoàng?"

Hà Hồ AN liếc xéo hắn một cái: "Chưa đến đảo Minh Hoàng thì sẽ gặp được giao nhân sao?"

Binh lính xung quanh tuy có oán trách, nhưng thân phận cũng bách, chỉ phải cẩn thận làm việc.

Sau một chén trà nhỏ, thuyền đã cập bờ lại không ai dám dẫn đầu rời thuyền.

Quốc sư nhìn binh lính xung quanh số lượng không nhiều lắm liếc mắt một cái, ánh mắt dừng ở trên người Hoàn Ý Như, hướng nàng vươn tay tới: "Theo ta rời thuyền."

Hoàn Ý Như do dự mà nâng tay lên, bị hắn không do dự dắt đi, lôi kéo đi trên tấm ván gỗ liền tiếp nối vào bờ.

Mà giao nhân chưa đoạt được mỹ thực, ắn núp ở dưới đá ngầm ở bờ biển, chờ đợi người thứ nhất rời thuyền...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rời Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đêm tập

Quốc sư tóm lấy Hoàn Ý Như xuống thuyền, nước biển bình tĩnh không hề gợn sóng, sau khi binh lính nhìn thấy có vẻ an toàn, cũng không hề băn khoăn đi xuống.

Nhưng bất ngờ chính là, giao nhân chính là sản thực giả (thú sản mồi) trời sinh nhạy bén, có thể tránh đi nguy hiểm tồn tại nhưng lại không bỏ qua con mồi nhỏ yếu.

Dưới tấm ván gỗ lộ ra thân ảnh một thiếu nữ, nàng nổi trên mặt nước nửa người trần như nhộng, hai vú ở dưới nước nửa che nửa lộ, khuôn mặt thanh thuần tuyệt mỹ buông xuống, đôi mắt lại mị hoặc, mặt mày đưa tình mà nhìn binh lính rời thuyền.

Một binh lính trẻ tuổi bị dung nhan nàng dụ hoặc, cảm lòng không đậu mà cúi xuống tới gần nàng, kinh ngạc cảm thán nói: "Tiểu mỹ nhân, người như thế nào lại ở đây?"

Một binh lính lớn tuổi bên cạnh thấy thế hướng hắn hô lớn: "Kê lỗ mãng kia, đi qua đây, nàng ta là giao nhân ăn thịt người đấy..."

Binh lính trẻ tuổi chưa kịp phản ứng, thiếu nữ đột nhiên mở đôi môi đỏ xinh xắn, phả ra hai hàm răng nanh bén nhọn, cắn một ngụm vào yết hầu hắn cuốn xuống dưới nước.

Thấy vết máu trôi nổi trên mặt biển, đám binh lính thất thanh hét chói tai chạy trốn, thoáng chốc chỉ thấy từng điều đuôi cá xoay người nhảy lên đem bọn họ kéo xuống đáy biển, A Cửu bắt hạnh cũng là một trong số đó.

A Cửu ở trên mặt nước phịch phịch giẫy giụa, mắt hướng về phía giao nhân thiếu nữ miệng đầy răng nanh, ra sức dùng bàn tay đẩy ra, thi du trong lòng bàn tay dính đầy trên khuôn mặt dữ tợn của nàng ta.

"A..." Giao nhân thiếu nữ sắc mặt như hòa tan vào nước, da thịt bốc lên bọt biển màu đỏ tươi, cốt nhục dưới da lộ ra ngoài, đuôi cá ở trong nước không ngừng quay cuồng, hí vang chạy trốn xuống đáy biển.

"Mặt nàng như thế nào lại bị hòa tan, hay là Cửu gia ta trời sinh thần lực." A Cửu mở ra bàn tay giờ lên trước mặt mình, bị thi du huân đến mức phun ra, làm hắn sau khi bò lên trên bờ hô to với Hoàn Ý Như: "Những cái giao nhân đó hình như sợ chai được thôi kia."

Hoàn Ý Như vốn định đi qua cứu A Cửu, sau khi thấy hắn tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng đi đến trên bờ biển đỏ toàn bộ nửa bình thi du còn lại vào trong nước biển.

Hải triều lên đem thi du tỏa ra khắp nơi, một đám giao nhân lui lui tránh tránh, chỉ có thể nhìn vài tên binh lính chạy trốn tới trên bờ biển.

Trải qua tìm được đường sống trong chỗ chết, binh lính càng không muốn phục tùng mệnh lệnh của Hà Hồ An, kháng cự tiến vào bên trong đảo hoang.

Quốc sư hướng Hà Hồ An phát phát tay, lôi kéo Hoàn Ý Như tiến vào rừng rậm trên đảo hoang.

Môi vừa rời thấy một màn kinh hoàng, Hoàn Ý Như còn chưa phục hồi tinh thần, đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng thét thảm thiết.

Hoàn Ý Như kinh ngạc nghĩ quay đầu lại xem, quốc sư một phen ôm lấy đầu vai của nàng, ở bên tai nàng trầm giọng nói: "Nhìn nhiều sẽ bần mất đó."

Hoàn Ý Như đại để đoán được gì đó, không khỏi rung mình một cái.

Ngoài rừng rậm trên bờ biển, hai chân A Cửu run đến giống như si mê, nhìn trên mặt đất có mấy cỗ thi thể bị tước đầu.

Hà Hồ An lấy kiếm chỉ vào cổ hân: "Còn không đi?"

"Đi...Đi theo tướng quân đi..."

"Hừ." Hà Hồ An thu hồi bảo kiếm bước vào rừng rậm, A Cửu bước chân hư phiêu mà đi theo sau.

Lúc này sức trời tối dần cũng không tiện hành động, bốn người tìm thấy một sơn động thấp bé để nghỉ ngơi, A Cửu bị bắt đi cùng Hà Hồ An tìm một đồng củi, sau khi sắp xếp ở trong sơn động đốt một đồng lửa.

Hoàn Ý Như bị hơi ẩm từ lửa tỏa ra bao quanh, thể xác và tinh thần mệt mỏi trở thành hư không, dần dần đem lực chú ý đặt ở chung quanh.

A Cửu cái tên này làm biếng chậm đất liền ngủ, tiếng ngáy vang không dứt ở bên tai, mà Hà Hồ An ở một bên động tác máy móc mà thêm củi lửa.

Hoàn Ý Như khước mắt liếc về phía cách đó không xa, ánh lửa nhảy lên đem xiêm y của người nọ nhuộm lên một ít ánh sáng cam vàng. Hình dáng khuôn mặt hân ẩn giữa không gian âm u, làm cho khuôn mặt lúc sáng lúc tối, đôi mắt thâm sắc lại sáng đến kinh người, cho dù hân chỉ có khuôn mặt bình thường, giờ khắc này cũng hết sức câu hồn đoạt phách.

Quốc sư phát hiện tầm mắt của Hoàn Ý Như, ngược mắt lên hướng nàng nhướng mày cười. Trái tim Hoàn Ý Như chậm nửa nhịp, chạy nhanh xoay người sự vào vách đá làm bộ ngủ.

Không bao lâu sau Hoàn Ý Như thật sự ngủ, lạnh đến mức cuộn tròn thành một đoàn. Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng giống như bị kéo vào trong vòng ôm của ai đó, ngăn trở gió lạnh thổi vào sơn động.

Váy áo giống như bị xóc lên, dị vật cứng rắn đề ở giữa hai chân, thông thả lại kiên định mà hướng phía bên trong thọc vào.

Trong mơ màng, Hoàn Ý Như bị kéo hướng vực sâu, trong cơ thể không ngừng được lấp đầy, không ngừng cọ xát, cho dù nàng giãy giụa như thế nào cũng không thể mở mắt ra được. Lúc này trong sơn động chỉ có bốn người bọn họ, nếu có người đối với nàng làm loại chuyện này lại có người ở bên nhìn thấy...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Địa đạo (hồi H)

Lúc này Hoàn Ý Như chỉ có thể nằm ở kia, không thể động đậy cũng không thể kêu, bị người phía trên tùy ý xâm phạm. Hai chân bị bắt bẻ ra hai bên, ngón tay thô cứng nhét đầy vào bí động khô khốc của nàng, khi trườn động còn mang theo hơi hơi đau đớn, phát ra âm thanh thân thể giao hợp bạch bạch dâm mỹ.

Người đè trên người nàng thực trầm, đôi tay chế trụ vòng eo mảnh khảnh, dùng sức mà ra vào thân thể mềm mại. Cảm quan duy nhất của nàng là hạ thể đang bị ra vào, trườn lộng cùng va chạm đều rõ ràng đến có thể cảm giác được.

Cái miệng nhỏ của nàng bắt lực mà mấp máy, phun không ra một chút thanh âm, dị vật đỉnh lộng qua lại ở chỗ sâu nhất, nhiều lần công kích tới mị thịt mẫn cảm. Cánh hoa bị cọ sát đến vừa hồng vừa sưng, dần dần chảy ra mật nước, nhuận ướt bộ vị hai người giao hợp.

Nàng không biết rõ được đây là ảo giác hay là sự thật, nếu là thật, những người khác tỉnh lại nhìn thấy thì làm sao bây giờ.

Loại cảm giác này giống như sự hời hợt đương vụng trộm bị phát hiện, nàng vô thức là co chặt lại thông đạo, dùng sức bài xích dị vật đang xâm nhập. Trên người người nọ giống như bị kích thích, càng mãnh liệt mà cầm rút mạnh hơn, điên cuồng chiếm hữu nàng.

Bị thô bạo vô tình làm nhục, thân thể Hoàn Ý Như một trận co rút, dị vật giống như hăm sâu trong bùn đất, thể nhưng rốt cuộc không chịu nổi mà thét chói tai ra tiếng.

"Mới sáng sớm la hét cái gì?" Thanh âm A Cửu đột ngột vang lên, đem Hoàn Ý Như đang si ngốc bừng tỉnh.

Tia nắng ban mai xuyên qua hang động thấp bé, Hoàn Ý Như còn mộng lung mất nhập nhèm buồn ngủ, mà tầm mắt ba người khác đều dừng ở trên người nàng. Quần áo vẫn còn mặc chỉnh tề, cũng không có chỗ nào khác thường, hay là mới vừa rời tất cả đều chỉ là nằm mơ?

Hoàn Ý Như xấu hổ không thôi, giải thích mới vừa rồi mơ thấy ác mộng.

"Nghỉ ngơi đủ rồi, liền xuất phát đi." Quốc sư ngữ khí nhàn nhạt hạ mệnh lệnh.

Sau khi lại một lần nữa lên đường vào sáng sớm, Hoàn Ý Như hai chân bủn rủn vô lực, vẫn luôn đi ở phía sau ba người, đột nhiên bị vướng chân vào một cành khô thô dài, suýt chút nữa ngã quỵ, may mắn quốc sư cánh tay thon dài đem thân hình nàng ổn định lại.

"Đêm qua đem người lẫn lộn hồng rồi?" Hân nói như là quan tâm, càng giống như là trào phúng.

Nàng ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt của quốc sư, thể nhưng trở mắt nhìn lại vô pháp đáp lại.

"Cũng chỉ là mấy cái giao nhân mà thôi, làm người sợ đến mức chân mềm?" A Cửu đi tới, há miệng trêu chọc nói.

Không phải, lời nói của quốc sư tuyệt không phải cùng sự kiện A Cửu nhắc tới.

Nàng lo sợ đang muốn đẩy tay quốc sư ra, A Cửu đi đằng trước đột nhiên trượt chân, rơi vào một đạo hố sâu.

"A...Cửu mạng.." A Cửu túm chặt lấy một đồng thảo diệp, một chốc một lát vẫn chưa rơi xuống đáy.

Hắn thấy Hà Hồ An lấy bảo kiếm chỉ vào chính mình, hoàn toàn không rõ: "Đem ta kéo lên không nên dùng gia hỏa sắc bén như vậy."

Hà Hồ An lạnh lùng nói: "Nhảy!"

"A, người nói cái gì?"

"Lại không nhảy xuống đi, ta dám tay người bấm xuống."

Đầu A Cửu đổ đầy mồ hôi lạnh, không rõ hắn đánh cái chủ ý gì, chỉ có thể tự nhận xui xẻo nhảy xuống: "Trời ạ, phía dưới ngàn vạn lần đừng có rắn."

Hắn ngẫm tựa hồ thập phần hẹp dãi, sau khi A Cửu nhảy xuống hồi lâu mới truyền đến âm thanh chạm đất, rồi sau đó cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

A Cửu dù sao cũng là người của sư phụ, Hoàn Ý Như không hy vọng hắn có việc gì, lo lắng hỏi: "Hắn sẽ không có việc gì chứ?"

"Yên tâm, hắn không dễ dàng chết như vậy." Quốc sư khẽ cười một tiếng.

Hoàn Ý Như cúi người xuống xem xét huyết động, phát hiện thật là sâu không thấy đáy: "Phía dưới là nơi nào?"

Quốc sư đột nhiên vót lấy vòng eo Hoàn Ý Như, mang theo nàng nhảy xuống hố sâu, môi mím như có như không cọ qua môi nàng: "Đi xuống chẳng phải sẽ biết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Huyết tể

Quốc sư lấy từ trong lòng ngực ra một viên dạ minh châu, tản ra lân quang, chiếu sáng lên địa phương ở phía dưới thông đạo hẹp dài âm u.

Hoàn Ý Như trộm ngó quốc sư liếc mắt một cái, tay không tự giác xoa môi.

Mới vừa rồi khi quốc sư mang nàng nhảy xuống địa huyết, nàng vô tình bị cắn một ngụm, môi bị phá da vương một chút tơ máu, ném tới mùi máu tươi nhàn nhạt.

Cảm giác buồn bực nhất thế gian đại khái có lẽ là nhiều lần bị ăn đậu hũ còn phải ăn nhẩn không thể phát tâm tình.

A Cửu nằm trên mặt đất, nửa ngày cũng không bò dậy được: "Ta thật sự không đi được nữa, ngã xuống muốn thành hai nửa rồi."

Hà Hồ An nói: "Người lại không đứng dậy, liền giống như người chết ở bên cạnh đó."

A Cửu nghiêng đầu, vừa nhìn thấy sợ tới mức lông tơ dựng thẳng đứng.

Chỉ thấy bên cạnh hắn cư nhiên là một bộ xương khô đã đen lại, trong hốc mắt trống rỗng có một con hắc xà thon dài mập mạp, mà chỗ xương tay của bộ xương khô có một cây xẻng đào đất.

Hoàn Ý Như đại để đoán được địa đạo này hẳn là thông về phía Minh hoàng mộ, mà người chết này là người đào trộm mộ, nhưng mà làm cho người ta kỳ quái chính là hắn thế nhưng chết ở ngay cửa động.

"Đây là cái địa phương quý quái gì vậy, nhanh đi thôi." A Cửu nổi lên ghê tởm, quay đầu lại phát hiện ba người quốc sư đã sớm đi xa, chạy nhanh đuổi theo.

"Người vừa rồi không phải không đi nổi sao?" Hoàn Ý Như nhìn hắn chân bước như bay, liếc mắt khinh thường nói.

"Ta cũng không nghĩ ở lại chỗ đó." A Cửu nhắm mắt lẩm bẩm, đột nhiên cong người xuống nói, "Người có nghe thấy thanh âm kỳ quái hay không?"

Hoàn Ý Như cũng ngừng lại, mơ hồ cũng nghe thấy cổ âm thanh cổ quái, từ xa đang đến gần.

"Xem...Xem kia..." A Cửu run rẩy mà chỉ vào phía sau bọn họ.

Chỗ vách đá được dạ minh châu chiếu rọi, hiện lên một tầng hắc ảnh từ từ lan tràn, nhìn gần một chút thấy là từng con nhện đen đang mập mạp, như là hải triều bao phủ bộ xương khô, cũng vậy lấy bọn họ.

Một con nhện nhỏ bò lên ống quần A Cửu, cách vài dẹt cắn da thịt của hắn, đau đến mức hắn nhảy nhót lung tung đem con nhện ném xuống dưới, "A a a...Không được, con nhện này chính là ăn thịt người."

Hoàn Ý Như không ngừng lui lại phía sau, tránh đi tập kích của đám nhện, không nghĩ lại đụng phải quốc sư.

Quốc sư cánh tay dài đem nàng che ở phía sau, tay ngọc rải ra bột phấn màu bạc tinh tế, con nhện đụng tới thì bốc lên một ngọn lửa màu lam, trong khoảnh khắc hội phi yên diệt (tan thành mây khói).

Quốc sư đi trước rải bột phấn sang một bên, vẽ ra một con đường mà đám nhện không dám tiếp cận, mà đám người Hoàn Ý Như gắt gao đi theo sau.

Bốn người đi được một đoạn, xuyên qua cổng vòm hẹp trên đỉnh đầu, đi vào một gian đại điện vuông vức. Đại điện dùng cột đá khắc họa tiết rồng chống đỡ bốn góc, giữa điện có một hồ nước khô kiệt, đi xuống chính là cửa mộ bị phong kín.

A Cửu chịu đủ kinh hách còn không kịp thở gấp đã bị Hà Hồ An ấn ngã vào bên cạnh ao, kiểm sắc bên để ở trên cổ hân.

Đầu A Cửu ghé vào trên phiến đá, đau đến mức nước mắt đảo quanh hốc mắt, hướng Hoàn Ý Như cầu cứu nói: "Ý Như, cứu ta, hân muốn giết ta."

Hoàn Ý Như tiến lên ngăn cản, gấp gấp nói: "Hà tướng quân, người lại làm cái gì vậy?"

"Hiện tại dùng máu của hân để huyết tế mộ địa." Quốc sư thỉnh linh đánh gãy lời nói của nàng, đẩy mắt hiện lên sát ý, "Nếu không phải mệnh của hân còn tác dụng sao ta có để lưu hân bên cạnh người, ta không cho phép người cùng nam nhân khác thân cận."

Đoạn cuối cùng thanh âm của hân thật nhẹ, làm Hoàn Ý Như vẫn chưa nghe rõ hoảng sợ.

Nàng có chút bùng tình nói: "Máu của hân có tác dụng gì?"

"Tổ tiên A Cửu là người chế tạo cơ quan của mộ Minh Hoàng, muốn mở cửa mộ cần phải có máu của hân."

Hóa qua hết thầy quốc sư sớm có kế hoạch, đem A Cửu bên người chỉ vì mục đích này.

Hoàn Ý Như vẫn luôn xem A Cửu như đệ đệ, như thế nào có thể nhẫn tâm tro mắt nhìn nhìn còn sống sờ sờ bị lấy máu tế, không khỏi giận dữ nói: "Chỉ dựa vào huyết tế liền có thể, quả thực là lời nói vớ vẩn!"

Quốc sư nhẹ nhàng băng quơ nói: "Có phải lời nói vớ vẩn hay không chẳng phải thử xem sẽ biết sao?"

Mất thấy cổ A Cửu bị cắt ra một đường máu, Hoàn Ý Như trầm giọng nói: "Nếu chỉ cần máu của hân thì cũng không cần lấy tính mạng của hân, hà tướng quân có thể trước đưa thanh kiếm cho ta không?"

Hà Hồ An dùng ánh mắt trung cầu ý kiến quốc sư, rốt cuộc đem kiếm đưa cho Hoàn Ý Như.

Hoàn Ý Như tiếp nhận bảo kiếm, trầm giọng nói: "A Cửu vрон tay ra đây."

A Cửu trừng lớn mắt nhìn nàng: "Ý Như người làm gì, không cần..."

Hoàn Ý Như cắt một vết trên cổ tay hân, một cổ máu tươi từ miệng vết thương bùng lên, chảy xuôi vào khe lõm ở trong ao. Cửa mộ ở dưới đáy đột nhiên phát ra âm thanh vù vù, hai cánh cửa đóng chặt dưới tình huống không người chậm rãi mở ra.

Hoàn Ý Như không thể tin được máu A Cửu thực sự hữu dụng, nhanh chóng điểm huyết đạo của hân để máu ngừng chảy, sau đó xé một miếng vải ở vạt áo để băng bó miệng vết thương cho hân.

A Cửu mềm nhũn mà quỵ rạp trên mặt đất: "Ý Như, ta sắp chết rồi, người trở về cùng chủ tử nói, ta nguyện trung thành vì chủ tử mà chết, kêu người giúp ta tạo một cái mộ bia liệt sĩ, nhất định phải thật khí phái."

Hoàn Ý Như vô ngữ nghẹn ngào: "Người không phải còn chưa có chết....."

"Minh hoàng mộ đã mở ra, còn không theo ta đi vào." Quốc sư túm chặt tay Hoàn Ý Như, cường thế mà đem nàng kéo vào cửa mộ.

Hoàn Ý Như lo lắng mà quay đầu lại, thấy A Cửu nâng tay lên, suy yếu mà dùng môi ngữ nói: "Phải cẩn thận a."

Mà Hà Hồ An cư nhiên không theo kịp, cả người cứng còng mà canh giữ ở bên ngoài.

Sau khi hai thân ảnh ở ngoài cửa không thấy bóng dáng, Hoàn Ý Như trầm mặc hồi lâu, đột nhiên khai thanh hỏi: "Hà tướng quân không tiến vào sao?"

"Hân đã hết tác dụng."

Hoàn Ý Như thờ dãi, ách giọng cười khổ nói: "Được rồi, vậy ta đây đối với người mà nói, kế tiếp có ích lợi gì, Ngọc Vô Hà....."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rời Tướng Công)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Vạch trần

Bước chân của Ngọc Vô Hà đột nhiên dừng lại, chậm rãi tới gần Hoàn Ý Như: "Mục đích của ta là cái gì không phải đã sớm nói với người rồi sao?"

Nàng giống như con mồi bị bắt, sợ hãi lùi về phía sau, thẳng đến khi sau lưng đụng vào vách tường.

Mà hân thuận thế tiến lại gần, đem nàng vây ở góc tường, bóng của hân cũng bao trùm lên người nàng.

Đường hầm của địa cung ướt lạnh lại hẹp, dòng nước lạnh từ lòng bàn chân chui lên đến đỉnh đầu, ngay cả hô hấp cũng đông cứng lại.

Môi mòng của hân mím thành một đường, đẩy mắt ánh lên khuôn mặt thất thần của nàng, tối tăm như trong vực sâu lao tù, giống như muốn hút đi hồn phách trong cơ thể nàng.

"Ta trăm phương ngàn kế đem người lưu tại bên người, chính là vì cái gì, người còn không rõ sao?"

Ngón tay hơi lạnh của hân vuốt ve gương mặt nàng, lời nói lãnh đạm lại tịch tịch như sương.

Hoàn Ý Như đối với một gương mặt già cũng không tự nhiên, đột nhiên phát hiện dưới hàm của hắc mị hồ có một cái bạch ngân, ma xui quỷ khiến giờ tay đem xé mở.

Quả nhiên, đó là mặt nạ.

Ngọc Vô Hà vẫn không nhúc nhích, để nàng vạch trần gương mặt thật của mình.

Dưới u quang của dạ minh châu, khuôn mặt bình thường biến thành một khuôn mặt tuyệt thế vô song khác.

Cái mũi cao của hắc gàn sát nàng, hơi thở mát lạnh phun ở trên môi nàng." Trong tay ngươi chính là mặt nạ làm từ da người thật đó."

Tay Hoàn Ý Như run lên, mặt nạ da người rơi xuống, bị hắc dùng một tay tiếp được.

"Lừa ngươi thôi, mặt nạ đừng ném loạn, về sau còn dùng đến." Ngọc Vô Hà đem mặt nạ da người thu vào trong lòng ngực, khoe miệng nhếch lên một độ cong, như là trào phúng việc nàng khiếp đảm như vậy.

"Ngươi thường nói con rối vô tâm, vậy tâm ngươi đâu?"

Hắc ném xuống một câu, cũng không quay đầu lại tránh ra.

Hoàn Ý Như chăm chú nhìn thân ảnh cao thẳng kia, đầu óc đột nhiên trống rỗng, suy nghĩ một chút vẫn là đi theo phía sau.

Người nam nhân này, mỗi bộ phận trên người hắc nàng đều rõ ràng, lại nhìn không thấu người của hắc.

Nàng không tin nhiệm Ngọc Vô Hà, là bởi vì thấy qua hắc tàn nhẫn, đối với bất luận kẻ nào đều là như thế, trừ bỏ một người chính là nàng.

Nàng không thể tưởng được cái nguyên nhân ngoại lệ này, cùng Ngọc Vô Hà tiếp xúc cũng không lâu, không đủ để sinh ra cảm tình đặc thù, điểm đặc biệt duy nhất đại khái mình là người sáng tạo ra hắc đi.

Không khí giữa hai người trở nên đông lại, dọc theo đường đi không nói thêm một lời nào nữa. Đi qua một ít bầy rập ám khí đều bị Ngọc Vô Hà nhất nhất phá giải.

Phía cuối đường hầm có một cánh cửa đá, bị đồng thau bao lấy, phong kín chặt chẽ đường đi. Ngọc Vô Hà dùng chưởng phong hướng về phía cửa, đồng thau dày nặng "bang" một tiếng nứt ra, cửa đá bị hắc dễ dàng đẩy ra.

Bên trong cánh cửa là một nơi vô cùng rộng lớn, trên đỉnh có họa cửu thiên thần nữ phong tình vạn chủng, đai lưng ngũ sắc bay múa trong gió, dường như sắp quay về Thiên giới.

Mà trên những phiến đá cẩm thạch trắng, thế nhưng bày vô số quan tài, chính tề sắp thành từng hàng, xem kích cỡ lớn nhỏ có thể chứa hài đồng chưa trưởng thành.

Hoàn Ý Như hoành dũng nước cờ hạ (?), đại khái có một trăm cái quan tài.

Ngọc Vô Hà trầm giọng nói: " nằm trong những quan tài này là một trăm đồng nam đồng nữ, tất cả đều vì tuần táng Nguyên đế mà chết."

Ngọc Vô Hà rốt cuộc cũng chịu nói chuyện với nàng. Hoàn Ý Như đối với việc trăm người bị tuần táng cùng này cảm thấy vô cùng tàn nhẫn.

Hoàn Ý Như mất tự nhiên hỏi: "Tuần táng vì sao phải dùng nghi thức huyết tinh nhục này chứ?"

"Lúc ấy có một phương sĩ nói nếu lấy hồn phách của một trăm đồng nam đồng nữ chỉ dẫn, có thể mang vong hồn của Nguyên đế phi thăng thành thần."

"Nguyên đế sinh thời nghĩ muốn trường sinh bất lão, sau khi chết nghĩ muốn biến thành tiên, thật sự là tham niệm quá nặng."

"Từ xưa đế vương có ai không phải máu lạnh vô tình, người thuần lương trong lúc tranh giành khôi vị đế vương sẽ bị hại đến xương cốt không còn." Đồng tử Ngọc Vô Hà đột nhiên ngưng lại, đem nắp quan tài cây ra, lộ ra bộ xương đen khô khốc ở bên trong. "Nguyên đế trăm triệu lần không thể tưởng được chính là một trăm đồng nam đồng nữ này oán niệm rất nặng, cũng không giúp hắc phi thăng thành thần mà là hóa thành oan hồn vĩnh viễn cầm tù hồn phách của hắc tại địa cung âm trầm này, liền ngay cả muốn bước vào vòng luân hồi, đầu thai chuyển kiếp cũng không được."

Lời nói Ngọc Vô Hà vừa ngừng, một đoàn hắc hỏa tê tê kêu gào, từ một trăm quan tài dốc toàn bộ lực lượng, đem bọn họ bao vây chặt như nơm cồi.

Hoàn Ý Như thậm chí có thể mơ hồ thấy, đoàn hắc hỏa tới gần có hình dáng mặt người.

Ngọc Vô Hà đem bộ xương khô phía trước huy khai, ôm Hoàn Ý Như nằm tiến vào trong quan tài.

"Ý Như, hiện tại bọn họ không nhìn thấy ngươi." Ngọc Vô Hà hạ xuống một nộ hôn trên trán nàng, đem nắp quan tài đẩy lại, "An tâm chờ ta trở lại."

Hắc hỏa khẩn cấp khó dần nổi mà tới gần Ngọc Vô Hà, bao vây ăn mòn xiêm y thiêm sắc, dẫn hắc thăng lên giữ không trung.

Bạch ngọc phát quang rơi ở trên mặt đất, tóc đen đến eo bay múa hỗn loạn, đôi mắt thon dài nhắm chặt, da thịt như ngọc dường như bị lửa ánh đến âm hắc.

Lúc này, hắc chậm rãi mở mắt.

Nguyên bản không hề có một tia cảm tình trộn lẫn sắc thái không rõ.

Tham lam, thị huyết.

Hắc đột nhiên bộc phát ra tiếng cười to bừa bãi, thế nhưng trăm đoàn hắc hỏa run rẩy không thôi.

"Hôm nay, cho các ngươi biết cái gì là chấp cánh khó thoát..."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Trấn an

Hoàn Ý Như bị nhốt trong quan tài, đầu gối cọ ở trên tấm ván gỗ đau đớn, ngay cả thờ đóc cũng đều bị áp bách.

Gian nan động dậy thân thể, nàng ý đồ từ trong quan tài tạo ra cái dấu vết, muốn thấy rõ bên ngoài xảy ra cái gì...

Sau đó nàng thấy là sự hủy diệt tuyệt vọng nhất...

Khi Ngọc Vô Hà mở nắp quan tài ra thấy nàng đang đem thân mình co thành một đoàn, mặt chôn thật sâu phía dưới, tóc đen hỗn độn tán ra.

Yếu ớt như thế, dường như chạm vào một chút liền tan vỡ.

Tay Ngọc Vô Hà chạm vào Hoàn Ý Như, nàng đột nhiên rung mình một cái, lật người qua, lộ ra khuôn mặt tái nhợt, liều điệp tế mi co chặt, cắn chặt môi đỏ nhìn về phía hấn.

Mới vừa rồi nàng không phải nhìn thấy cái gì chứ?

Vì sao đối với hấn sợ hãi như vậy, ngay cả hấn đối với những người khác tàn nhẫn thì cũng không đành lòng thương tổn một sợi tóc của nàng.

Hấn hạ người đem nàng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, nghĩ chậm rãi mềm hóa trái tim không thuộc về hấn kia.

Một hồi lâu, thân hình căng chặt của nàng hơi hơi thả lỏng xuống, ôn thôn hỏi: "Ngươi...Ngươi có phải ăn những con quỷ đỏ hay không?"

"Ngươi đều thấy?" Ngọc Vô Hà đem mặt nàng vịn đến trước mặt, bức nàng đối diện với chính mình, "Bởi vì chuyện này nên sợ hãi ta?"

Hoàn Ý Như tuy đã trấn định lại nhưng khi nhìn hấn đôi mắt vẫn còn long lánh nước: "Những người bị ngươi hại chết lúc trước, bọn họ cũng bị ngươi ăn sao? Ngọc Vô Hà, ngươi rốt cuộc là cái dạng tồn tại gì?"

"Ta cần ăn hồn phách đúng giờ, nếu không thân thể này không thể nhúc nhích." Thanh âm của hấn mang theo bất đắc dĩ cùng chua xót, chăm chú nhìn khuôn mặt nàng, "Nếu có một ngày ta rốt cuộc không động dậy nổi, ngươi có thể thiêu hủy ta hay không?"

Hoàn Ý Như trở mắt một khắc, thông thả lại kiên định lắc đầu.

Nàng sao có thể nhẫn tâm hủy diệt hấn.

Cũng không chỉ bởi vì Ngọc Vô Hà là kiệt tác hoàn mỹ nhất của nàng, có lẽ trong quá trình bị hấn cưỡng đoạt, nàng tiềm di mặc hóa đã để ý nam nhân này.

Mặt mày hấn hơi hướng về phía trước gương lên, tựa như đang cười.

"Ý Như, không cần sợ ta." Hấn nâng bàn tay của nàng lên, cúi đầu hôn hôn long bàn tay, "Tất cả mọi chuyện ta đều muốn kiểm soát, riêng chỉ có mình nàng là ta không muốn thao túng, ta càng muốn nàng tự nguyện đi theo bên người ta."

Xúc cảm tê tê đại đại từ cái hôn của hấn rơi xuống tầng tầng kích khởi.

Hoàn Ý Như hít vào một hơi thật sâu, mắt tự nhiên quay đầu đi.

Hấn ái muội sát lại gần nàng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói nhỏ: "Ta nghĩ muốn chạm vào nàng..."

Mặt Hoàn Ý Như lộ vẻ kinh ngạc, chống lồng ngực hấn nói: "Nhưng nơi này là hoàng lăng, khắp nơi đều là quan tài."

Nói xong lời này, nàng thật muốn tát mình một cái.

Cái này không phải là trọng điểm có được không, mấu chốt vấn đề là chạm hay không chạm vào.

Hấn cười khế cời bỏ vạt áo của nàng: "Vậy thì sao, ngại nơi này dơ sao?"

Bản thân hấn cũng có thói sạch sẽ, nhưng chính là nghĩ ở trong quan tài làm giống như là dùng thân phận người chết chạm vào nàng.

Ngọc Vô Hà hôn lên tóc nhũ lộ ra từ yếm của nàng, dùng đầu lưỡi thấm ướt đầu v* phần hồng, dùng răng nhẹ nhàng cắn cắn.

Cổ họng nàng tràn ra tiếng rên rỉ khó nhịn, tình dục chôn dấu trong cơ thể bị hấn khơi mào.

Ngọc Vô Hà đột nhiên đem nàng nhấc lên, chính mình nửa nằm trong quan tài, để nàng khóa ngồi trên phần hồng của hấn: "Ta sẽ không để nàng dính chút dơ bẩn nào."

Nàng có thể cảm giác được cơn th*t cứng rắn đang đâm mình, mặt theo bản năng hơi hơi phấp hồng: "Không phải, ta không muốn làm"

"Nhưng ta muốn." Hấn cười đến vô cùng đáng giận, nhanh nhẹn cời bỏ đai lưng của nàng, "Nàng lập tức cũng sẽ muốn."

Hạ thể nàng tron bóng lộ ra trước mặt hấn, mặt huyết sau mấy phen khiêu khích rất nhanh đã ướt đầm dề.

Hấn ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, hạ thân đâm một cái tiến sâu vào thân thể mềm mại của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rời Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Giếng cạn (H)

Thiếu nữ nhỏ xinh xiêm y nửa kín nửa hở, hai chân trắng nõn tách ra, khóa gối ở phần hông của nam nhân.

Nàng giống như chiếc thuyền buồm đặt trên sóng triều, như rắn nước vẫy vẫy thân thể kiều nộn, hai luồng vú trắng nõn lay động trên dưới, kịch liệt mà sắp sửa lung lay sắp đổ.

Cảm quan duy nhất là côn th*т chọc vào rút ra, hoa hò bị dị vật nhét đầy, một chút lại một chút, đem mật nước trong cơ thể nàng chọc ra ngoài. Trong lúc chọc vào rút ra tần suất cao nhất, không ngừng mà thít chặt lại, mãnh liệt bài xích căn cứ vật này.

"Dừng lại...A a a..." Tay nàng chống quan tài để ổn định thân thể.

Hắn lười biếng nheo mắt lại, côn th*т trừu lộng đột ngột dừng lại, bàn tay ónh nhuận như ngọc xâm nhập hạ thể, moi lọng hoa huy*т sưng đỏ của nàng.

Mặt nàng nháy mắt nghẹn đỏ lên, phía dưới bị xoa đến ngứa ngáy tê dại, côn th*т ở trong hoa hò, không thể đi lên cũng không thể đi xuống.

Một cổ cảm giác hư không muốn mệnh đột nhiên sinh ra, nàng thể nhưng điên cuồng muốn côn th*т đâm tiến vào chỗ sâu nhất, đem miệng tử cung của chính mình xuyên qua.

Ngọc Vô Hà chăm chú nhìn khuôn mặt tú mỹ phiếm hồng của nàng, đồng tử long lanh ánh nước, hắn chậm rãi nâng thân lên, đem thân thể mềm mại kia ôm vào trong lồng ngực, ngón tay họa vòng ở đầu v* của nàng.

"Có nghĩ đến ta làm nàng hay không?" Hắn thổi khí ở vành tai như trân châu của nàng.

Thừa nhận còn không phải là đúng ý của hắn, ngày sau nhất định bị hắn dễ dàng đùa bỡn hay sao, Hoàn Ý Như liền ngâm miệng, là bộ không nghe thấy hắn dò hỏi.

"Có nghĩ không?" Nàng càng không muốn trả lời, hắn càng muốn bức nàng thừa nhận. côn th*т họa vòng ở hoa hò, chậm rì rì mà làm nàng mất kiên nhẫn.

"Ân a...Cầu người...Cho ta..." Nàng bị dục vọng tra tấn bùng vũ khí đầu hàng, rất nhanh côn th*т lại một lần nữa ngang ngược mà ra vào cơ thể của nàng.

Quan tài cũ nát lại lần nữa kéo kẹt kẹt, phát ra tiếng rên rì, cũng với tiếng thờ đốc không nói nên lời...

Sau khi mây mưa xong, Hoàn Ý Như cuộn tròn trong quan tài, sớm đã mệt đến hôn mê bất tỉnh.

Ngọc Vô Hà sửa sang lại xiêm y hỗn độn của nàng, vén ra những sợi tóc đen che khuất gò má, ngón tay tinh tế miêu tả hai cánh môi anh đào.

"Một cái người chết, một cái người sống, hảo tình chàng ý thiếp."

Ngọc Vô Hà nhăn mày lại, nghe thấy tiếng quay người lại, nheo mắt nhìn một cái hắc ảnh phía sau: "Người tránh ở chỗ tối nhìn trộm bao lâu?"

Cái hắc ảnh kia thon dài, mơ hồ có hình dáng thon dài của nam tử, mặt mũi mơ hồ không rõ, chỉ có thể thấy một đôi mắt trắng bạch.

"Yên tâm, quả nhân đã chết cả vạn năm rồi, đối với nam nữ chi hoan đã sớm không có hứng thú, những việc các người làm trước đó ta chỉ nghe thôi."

"Tốt nhất là như thế, nếu không cho dù người là quý, ta cũng có biện pháp đem tròng mắt người đào ra." Năm ngón tay Ngọc Vô Hà siết chặt, xương ngón tay khanh khách rung động.

Hắc ảnh đánh giá Ngọc Vô Hà, giống như đã xem rõ kiếp trước kiếp này của hắn: "Người cùng quả nhân thật sự rất giống nhau, gặp gỡ người không nhiều lắm, đều từng bị người thân nhất phản bội, sau khi chết biến thành cô hồn oán độc nhất, cái gọi là đế vương chi tranh bất quá cũng chỉ vậy thôi. Người biến thành con rối tái hiện nhân thế là vì báo thù, hay đơn thuần là vì nàng?"

Dứt lời, hắc ảnh xem thường liếc về phía người trong quan tài, tiếng cười âm trầm nghẹn ngào.

"Không cần đem ta và người nhập làm một." Ngọc Vô Hà nghiêng người đem nàng che chở phía sau, đối với hắc ảnh lạnh lùng nói, "Nói cho ta, huyết giếng ở đâu?"

"Quả nhân biết mục đích của người, nếu người ăn oan hồn ở nơi này cũng coi như giúp quả nhân một đại ân, quả nhân liền nói cho người huyết giếng ở đâu."

Ngọc Vô Hà đem Hoàn Ý Như bế lên, đi theo hắc ảnh xuyên qua phong trùng dưới mặt đạo, động tác cực kỳ mềm nhẹ, giống như sợ đánh thức nàng đang ngủ say.

Một giọt nước lạnh băng rơi xuống, tích ở mũi nhỏ của Hoàn Ý Như, nàng rung mình một cái bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn hướng Ngọc Vô Hà.

"Nơi này là đâu?" Nàng mê mông hỏi.

Ngọc Vô Hà chỉ âm trầm nhìn nàng.

Sau lưng truyền đến giọng nam chói tai: "Huyết giếng lấy máu tươi ngàn người rót vào mà tạo thành, qua vạn năm sớm đã khô cạn. Tướng sĩ kia nói giếng này không phải người chết là không qua được, người chẳng lẽ muốn đem nữ nhân của người đưa vào đó?"

"Hắn là ai?" Hoàn Ý Như đối diện với hắc ảnh quý dị xem thường, theo bản năng tiến sâu vào lồng ngực Ngọc Vô Hà.

Ngọc Vô Hà thuận thế ôm sát Hoàn Ý Như, đáy mắt ôn nhu như nước, một hồi lâu sau đem nàng ôm ngồi xuống: "Ý Như, lát nữa xảy ra chuyện gì cũng không cần sợ hãi."

Hoàn Ý Như cúi đầu, vừa nhìn phát hiện địa phương đang ngồi là đá lạnh trên miệng giếng, trong giếng mọc danh toát ra một cổ âm phong lạnh thấu xương.

Đang lúc nàng thất thần, Ngọc Vô Hà đột nhiên duỗi cánh tay ra, thể như đem nàng đẩy hướng xuống giếng.

Hoàn Ý Như mặt lộ vẻ hoảng sợ, gắt gao túm chặt cánh tay của hắn: "A...Người làm cái gì?"

"Ý Như tin ta, nhảy xuống đi." Ngọc Vô Hà thương tiếc cúi người xuống, hôn lên đỉnh đầu của nàng, sau đó nhẹ nhàng bẻ từng ngón tay của nàng ra.

"Không cần...Ngọc Vô Hà...Người điên rồi... Vì sao đối với ta như vậy..."

Giống như cọng rom cứu mạng bị cắt đứt, nàng ngã xuống, bên tai là tiếng gió ong ong.

Ngửa đầu nhìn, trên đỉnh giếng nơi có nguồn sáng, hẳn thật sâu nhìn nàng chăm chú.

Mà nàng chỉ có thể tùy ý thân thể rơi xuống, thẳng đến khi đáy giếng hắc ám hoàn toàn bao vây nàng.

"Người cư nhiên trông cậy vào nàng thay đổi vận mệnh của người sao?" Hắc ảnh chăm chọc nói.

Ngọc Vô Hà khòe miệng gợi lên ý cười nhàn nhạt, nhìn như thập phần tái nhợt vô lực.

"Không, ta muốn thay đổi, là tâm của nàng.."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thái tử

Hoàn Ý Như bị nước giếng bao vây, sau khi giấy giữa trời lên trên mặt nước, mềm nhũn mà dựa vào vách giếng.

Nàng nhớ rõ ràng quý ảnh kia nói giếng này khô kiệt, lấy đầu ra nước giếng lạnh như băng vậy.

Miệng giếng phía trên giống như bị một tầng lam mạc che lại, điểm xuyết một mảnh mây trắng đậm bạc, từng sợi ánh sáng xuyên thấu mà xuống, đem nước giếng thanh triệt chiếu đến mức tỏa sáng mờ ảo, mơ hồ có tiếng chim tước kêu truyền đến.

Mới vừa rồi không phải ở hoàng lăng u ám sao, sao lại chuyển đến nơi này rồi?

Nàng cũng không nghĩ nhiều nữa, nước giếng lạnh quá mức, như ngấm vào tận xương, đông lạnh đến mức làm nàng toàn thân cứng đờ.

"Ngọc Vô Hà, người có ở trên đó không, kéo ta lên đi!" Nàng hướng phía trên gân cổ hô lên, mới vài tiếng liền thờ hồng hộc.

Sau khi tiếng vang quanh quẩn ở đáy giếng thật lâu, trong lúc nàng cơ hồ đã tuyệt vọng, miệng giếng đột nhiên xuất hiện một bóng người, ghé đầu nhìn tình huống của nàng.

"Đừng sợ, ta sẽ cứu người lên ngay." Tiếng nói người nọ réo rất nhưng lại cực kỳ mềm nhẹ, tựa như đang an ủi nàng bị nhốt.

Hắn kêu Hoàn Ý Như đem dây thừng thô dài buộc ở quanh thất lưng, sau đó vững vàng đem dây thừng kéo lên đến miệng giếng, đem nàng ôm đến trên một thảm cỏ xanh.

Thấy nàng ghé vào mặt cỏ ho khan, người nọ ngồi xổm xuống ôn nhu nói: "Cô nương người không sao chứ?"

Hoàn Ý Như vén lên tóc ướt che khuất hai mắt, thấy rõ khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt.

Ngọc Vô Hà đáng giận!

Người này vừa mới phía trước nùng tình mật ý, đột nhiên không thể hiểu được đem nàng ném vào huyết giếng, bây giờ lại làm bộ hảo tâm cứu nàng lên, đem nàng đùa giỡn như khi rất vui phải không?

"Ngọc Vô Hà, người cái đồ hỗn trướng!" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi mắng, giờ tay hung hăng tát vào mặt hắn.

"Bang" một tiếng, gò má như ngọc của hắn hiện lên một vết sưng đỏ, môi mòng hơi mở ra, tràn đầy kinh ngạc mà trừng mắt người hành hung hắn.

"Có thích khách, người đâu, hộ giá..." Một nam nhân áo vải thô nhìn thấy một màn này liền hô lớn.

Chỉ trong giây lát, mười mấy tên hộ vệ đem Hoàn Ý Như bắt lấy, đem thanh kiếm sắc bén kề lên cổ nàng.

Lúc này nàng mới chú ý tới nàng đang ở trong một hoa viên, người kia diện mạo cự giống Ngọc Vô Hà, lại đang nheo mắt đánh giá chính mình.

Hắn mặc một bộ trường bào vàng nhạt, eo thắt một cái đai lưng tường vân viền tơ vàng, tóc dài đen nhánh được búi lại bằng kim quan trạm rồng, giống như một gốc cây chi lan ngọc thụ, lộ ra quý khí nho nhã sẵn có, làm cho người nhìn cảm thấy không thể với tới.

Người này trừ bỏ tướng mạo thì trang phục cùng khí chất rõ ràng bất đồng với Ngọc Vô Hà.

"Thái tử điện hạ, thích khách này nên xử lý thế nào?" Hộ vệ trưởng chờ hắn ra chỉ thị.

Hoàn Ý Như nghe xong không khỏi sùng sốt, người bị nàng tát một bạt tai lại là Thái tử, vậy Ngọc Vô Hà lại đi đâu rồi.

Lúc này đang là tháng ba, sáng sớm vẫn còn có chút lạnh, tầm nhìn Thái tử dừng trên người nàng, thấy nàng run rẩy trong gió lạnh, xiêm y ướt sũng đem thân mình là lướt nhỏ sinh phác họa ra, phảng phất giống như một gốc cây thủy tiên lung lay sắp đổ.

Thái tử cởi áo khoác ngoài, đem phủ lên trên người nàng, đem thân mình nhỏ xinh quấn chặt.

Thị vệ trưởng lớn giọng, chỉ vào Hoàn Ý Như nói: "Thái tử điện hạ, nữ nhân này vừa mới định hành thích người."

Thái tử lắc đầu nói: "Cô nương này mới vừa rồi rơi vào đáy giếng, thần chí không rõ, hẳn là nhận sai người."

Hoàn Ý Như quan sát lời nói cử chỉ của Thái tử, càng thêm cảm thấy hắn không giống Ngọc Vô Hà.

Thái tử hướng nàng đậm đậm cười, xoay người rời khỏi hoa viên: "Thời tiết còn có chút lạnh, mang nàng đi đổi quần áo sạch sẽ, tránh bị cảm lạnh."

Bọn thị vệ hai mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ đáp lại: "Tuân mệnh..."

Hoàn Ý Như vẫn còn chưa tỉnh táo bị đưa tới phòng của người hầu, thị nữ ném cho nàng một kiện y phục cũ nát của nữ tì.

Trong lúc đó một người tên là Lý Mạc Phi tổng quản đi tìm nàng, âm thầm chế trụ mạch đập của nàng: "Người biết võ công?"

Hoàn Ý Như trả lời đúng sự thật: "Có chút, lông gà vò tôi thôi."

"Hừ, những người đó cũng không dám phái người loại người này hành thích Thái tử." Lý Mạc Phi ném tay nàng ra, cười nhạt một tiếng, "Thay quần áo xong thì biến ngay khỏi phủ Thái tử."

Hoàn Ý Như vuốt ve cánh tay tê dại, thầm nghĩ sao nàng có thể dễ dàng rời đi được, nàng đến từ đâu thì phải trở về nơi đó.

Tuy rằng công phu vô dụng, khinh công lại là sở trường của nàng.

Ban đêm, Hoàn Ý Như trộm lên vào hoa viên, tìm tới miệng giếng kia.

Nàng cúi đầu thăm dò chỉ thấy trên mặt nước một mảnh trăng sáng.

"Cô nương, người vì sao đối với miệng giếng này chấp nhất như thế, lại nghĩ muốn nhảy giếng tự sát giống sáng nay sao?"

Thanh âm chế nhạo trào phúng đột ngột vang lên, quay đầu liền nhìn thấy Thái tử đang đứng thẳng tắp ở phía sau, ánh trăng như nước chiếu sáng khuôn mặt như ngọc của hắn, hai tròng mắt lộ ra một tia khinh miệt đậm bạc.

Lúc này hắn cực kỳ giống Ngọc Vô Hà.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hương hoa

Bị ánh mắt bắn khoăn bức người của hắn nhìn lại, Hoàn Ý Như chợt dạ rụt lại, lưng cọ ở trên vách tường giếng sinh đau.

Người này tuy nói nàng vì tự sát mà đến, kỳ thật đã đoán được sẽ không đơn giản như thế, nàng không muốn nói sai một câu lại chọc phải phiền toái.

Hoàn Ý Như nuốt nuốt nước miếng, khô khốc nói: "Thật ra ta là bị người ta đẩy xuống giếng, sau khi tỉnh lại liền xuất hiện trong phủ Thái tử."

Mặc kệ hắn tin hay không tin, tuy rằng việc này có chút hoang đường nhưng đều là sự thật.

Ánh mắt Thái tử nhú lại: "Lúc ấy người gọi tên Ngọc Vô Hà, hay chính hắn là kẻ thù người đẩy người xuống giếng?"

Hoàn Ý Như lắc đầu: "Hắn không phải kẻ thù của ta, nhưng ta với hắn sâu xa sâu đậm."

"Sâu xa sâu đậm, không phải kẻ thù, chẳng lẽ là tình nhân?" Khẩu khí của hắn có chút ngả ngớn, lại không buông tha một biểu tình nào của nàng, cho dù là một cái chớp mắt.

Hoàn Ý Như ánh mắt trầm xuống, im lặng không lên tiếng.

Hai người mặt đối mặt im lặng một lúc lâu, Thái tử mới mở miệng đánh vỡ im lặng: "Thôi, đêm đen gió lớn, về phòng nghỉ ngơi sớm một chút đi, Lý Mạc Phi có an bài phòng cho người không?"

Hoàn Ý Như rầu rĩ mà lắc đầu, nàng thay quần áo xong đã bị đuổi ra khỏi phủ.

"Ta sẽ phái người an bài phòng cho người, cô nương có gì không tiện có thể nói ta sẽ dàn xếp." Hắn cời xuống áo choàng lông chồn của chính mình, khoác trên người Hoàn Ý Như, sau đó rời đi không quay đầu lại, "Trời lạnh như vậy nhớ mặc nhiều quần áo một chút, đừng để ta lại phải cời áo lần thứ ba."

Áo choàng mang theo nhiệt độ và khí tức cơ thể hắn, ấm áp nhưng cũng mát lạnh, lời nói lại là lạnh băng xa cách, làm nàng không rét mà run.

Đêm đó, Lý Mạc Phi cho người an bài cho nàng phòng đơn cho người hầu, còn nói phủ Thái tử không thu lưu người vô dụng, muốn ở lại phải lao động giống như người hầu.

Hoàn Ý Như bất đắc dĩ cuộn lại một đêm, ngày hôm sau bị phân đi trồng hoa, sáng sớm liền đi theo một ít hoa nô. Mỗi người đều được phân một ít hạt giống, chờ những hoa nô đó đi hết, nàng ngưng tay còn thừa một nửa hạt giống.

Trán nàng chảy ra chút mồ hôi, tay chìm vào trong bùn đất, lao lực đào ra được một cái hố, đột nhiên một đạo bóng ma che khuất đi mặt trời chói chang trên đỉnh đầu nàng.

"Hoa phương tiên không cần đào hố, thả vào đất là được."

Nàng nghe tiếng quay đầu lại, thấy Thái tử đang hạ người xem nàng đào đất, ánh mắt cực kỳ thâm trầm.

Mặt hắn giống Ngọc Vô Hà, cùng chính mình ở gần như thế, nàng không khỏi hô hấp cứng lại: "Ta lần đầu tiên trồng hoa..."

"Xem tình hình này cần có người dạy người." Hắn cũng ngồi xổm xuống, cách nàng càng ngày càng gần.

"Không cần, một mình ta là được." Nàng khách sáo xa cách nói.

"Ta lo lắng người làm lãng phí hạt giống hoa."

Một câu này quả thực có thể sắc chết nàng.

Thái tử là người yêu hoa, đem hạt giống hoa coi như hài tử, đặt ở trong lòng bàn tay dường như sợ rớt.

"Loại hạt bẹp này chính là hạt giống hoa lan, nuôi lớn cực kỳ kiêu quý, cần nuôi trong chậu sành, không thể dưỡng ở nơi quá nhiều ánh sáng, ban công, mái hiên chính là nơi nuôi dưỡng tốt nhất..."

Hians Ý Như đối với việc trồng hoa cũng không có hứng thú, vô thức sờ sờ mũi hơi ngứa, ngón tay dính bùn cọ lên mặt.

Thái tử thái da thịt trong suốt của nàng đen một mảnh, chỉ chỉ cái mũi: "Sao người đem mặt làm bản thể kia."

Hoàn Ý Như hoang mang mà lau mặt, làm hấn phụt cười ra tiếng.

Hắn có thói ở sạch, thật sự không nhìn được mớ khăn gấm ra, nhẹ nhàng chà lau khuôn mặt nhỏ của nàng: "Dơ đến làm người không chịu nổi, giống như còn mèo nhỏ."

Tim nàng đập hỗn loạn vài phần, động cũng không dám động, trở mắt nhìn khuôn mặt chuyên chú của hắn.

Ngón tay ấm áp của hắn lơ đãng đụng tới mặt của nàng, mi mắt thon dài cong cong, chỉ là ôn nhu cười với nàng: "Cuối cùng cũng sạch sẽ..."

Cười như vậy, phồn hoa tựa cảnh, mùi hoa càng nồng..

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Xuân động (hơi H)

"Thái tử điện hạ, nô tài có chút lời không biết có nên nói hay không."

Thư phòng sạch sẽ sáng sủa, Thái tử chấp bút họa mai điểm mặc, nghe thấy tiếng liền giương mắt nhìn về phía Lý Mạc Phi: "Khi nào người trở nên áp a áp ứng như vậy, có chuyện gì nói thẳng ra đi."

Lý Mạc Phi ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: "Điện hạ cùng với cái nữ tử bình dân kia, gần đây hình như hơi quá thân cận. Hiện tại người trong phủ đang trộm thảo luận nàng ta sẽ dùng cái thủ đoạn gì để bỏ lên giường Thái tử điện hạ..."

"Lý tổng quản, lời này về sau không cần nhắc lại." Đầu bút "bang" một tiếng bị ấn trên giấy Tuyên Thành, vẽ một một đường đen đột ngột, Thái tử mặt vô biểu tình nhìn về phía cửa nói, "Sắc trời đã muộn, sớm trở về phòng nghỉ ngơi chút đi."

Lý Mạc Phi vẫn nghĩ Thái tử xưa nay khiêm tốn ít khi phát giận, người muốn câu dẫn Thái tử cũng không phải ít, nhưng mà không một ai có thể tiếp cận được, có thể thấy nữ nhân kia thủ đoạn không tầm thường.

Sau khi Thái tử đi Lý Mạc Phi rời đi, hấn cầm lên bút lông mà tinh tế phác họa, vết mực đen vừa rồi biến thành tóc đen bay múa, vẽ thêm mắt hạnh hồ phách, mũi nhỏ cũng môi anh đào khẽ nhếch, lại ở trên mũi điểm một chút vết bần.

Một thiếu nữ trên mặt dính bùn lại hồn nhiên bắt giặc tú mỹ sõi nổi hiện lên trên giấy.

Người bên trong phủ bàn tán không ít, từ lần đó đến nay hấn luôn "ngẫu nhiên gặp được" nàng, mới đầu hấn đối với nữ tử này thập phần tò mò, muốn tìm tòi nghiên cứu xem nàng rốt cuộc có mục đích gì, nhưng sau khi dạy nàng trồng hoa, hấn dần dần bị lạc lối không tự biết chính mình.

"Ta còn không biết người tên là gì." Thái tử chống cằm chăm chú nhìn thiếu nữ trên bức họa, trong con ngươi nhu hòa gọn sóng. Bóng đêm ủ rũ xâm nhập vào, mi mắt hấn như bị rót chì, chậm rãi khép lại...

Lại sâu trong chỗ phồn hoa, thiếu nữ nhỏ xinh ngồi ở bên bồn hoa, nghe được tiếng bước chân của hấn thì quay đầu lại, cười khanh khách sau đó không tiếng động đối diện với hấn.

Hấn giống như bị thao túng chậm rãi tới gần nàng, đem nàng đề ở trên đám hoa mẫu đơn màu hồng, xé mở xiêm y yếu ớt như tờ giấy của nàng.

Thân thể là lướt trong suốt của thiếu nữ lộ ra, mỗi một tác da thịt đều thấm mùi hoa. Nàng giống như cá chép ở dưới thân hấn đang đưa, ý đồ thoát khỏi gông cùm xiềng xích không gì phá nổi.

Một cổ hóa ở bụng dưới của hấn chạy tán loạn, điên cuồng muốn phát tiết trên thân thể mỹ nhân kiều diễm này, một tay bắt lấy đôi tay gầy dựa của nàng, đầu gối đè nặng hai chân trắng nõn của nàng.

côn th*t ở phía dưới trường nhiệt thô to, không biết từ khi nào đã tiến vào trong cơ thể của nàng, không có kết cấu mà lao vào huyết đạo âm ướt, mỗi lần đều kiên định hữu lực mà va chạm vào chỗ sâu nhất.

Gò má mướt mà của nàng đỏ bừng, ở trong lồng ngực dày rộng nhỏ giọng xin tha: "A không...Không cần...Xin người..."

Thanh âm này giống như một liều thuốc thôi tình, khiến cho hấn càng thêm phấn khởi.

Hấn đem thiếu nữ quay lưng về phía mình, như cười ngựa lại lần nữa chiếm lĩnh thân thể mềm mại của nàng, côn th*t thô cứng ở giữa hai mảnh thịt mềm nguyên cây hoàn toàn đi vào lại rút ra, làm nàng rên rỉ ngày càng dồn dập.

"Ngọc Vô Hà...Không..." Bị đùa giỡn thành một bãi nước, nàng khó nức nở cầu cứu gọi.

Hấn nghe được nàng kêu ra tên, trong lòng đột nhiên căng thẳng, đem nàng vận người lại đối diện chất vấn: "Người kêu tên à?"

Nàng chăm chú sâu kín nhìn hấn: "Người còn không phải Ngọc Vô Hà sao?"

Từng con đau Bén Nhọn rớt nhập vào trong cơ thể, hần vuốt vuốt trán lấm bầm từng tiếng, mí mắt bị bắn vào một đạo cường quang mất đi tri giác.

Sau khi hần tỉnh phát hiện mình vẫn đang ngủ ở trên bàn, tia nắng ban mai thấu nhập qua song cửa sổ, chiếu vào tròng mắt mê ly của hần, ý thức trong một khắc này mới hoàn toàn thanh tỉnh.

Hóa ra chỉ là một tràng mộng xuân vô biên..

"Ngọc Vô Hà..." Hần nhắm mắt lặp lại cái tên này, cúi đầu nhìn bức họa cuộn tròn trên bàn, khuôn mặt trầm xuống đem nó thu lại.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rời Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lạc giếng

Thời gian gần đây ở hoa viên Hoàn Ý Như vẫn luôn có đơn chiếc bóng. Người thường thường chế nhạo nàng vụng về kỳ thật cực kỳ kiên nhẫn dạy dỗ nàng lại không xuất hiện nữa.

Nàng thân là một nha hoàn trồng hoa, người bên trong phủ đối với nàng lại càng thêm khác biệt, trong thái độ tất cung tất kính lại nhìn nàng với ánh mắt làm người cực không thoải mái, đây là từ sau khi bị người nhìn thấy Thái tử dạy nàng trồng hoa mới bắt đầu.

Nàng chỉ nghĩ chính mình là khách qua đường, cũng không để ý những lời nhàn ngôn toái ngữ đó.

Nhưng vì sao sáng sớm ngày ấy hần đi trên con đường gần hoa viên liền ngay cả khoe mát cũng không liếc nàng một cái.

Nàng đem hoa non coi như hần nhét vào trong đất, cắm đến mức ngã trái ngã phải, gương mặt bạnh ra giận dữ nói: "Tướng mạo giống Ngọc Vô Hà, tính tình cũng kỳ quái y như hần, so với trời tháng ba còn khó chịu hơn."

Hoàn Ý Như chọc chọc hoa non cho hả giận, ngực hờn dỗi rất mau liền tiêu tan.

Hần là đương kim Thái tử, như thế nào sẽ để ý một nữ tử tầm thường như nàng, nàng tự nói như vậy với chính mình.

Thôi, rồi khỏi nơi này mới là mấu chốt, sau đêm đó bị phát hiện đi đến miệng giếng nàng không còn đến trộm xem xét nữa, mặc kệ thế nào đến lúc này cũng không thể kéo dài nữa.

Nàng vỗ vỗ tro bụi trên người, vừa muốn đứng dậy sau ót đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhói, trời đất trước mắt một mảnh quay cuồng, sau đó ngã quỵ trên mặt đất mất đi tri giác.

"Nhân lúc Thái tử đã nhiều ngày công vụ bận rộn, đem nữ nhân này ném vào trong giếng, dùng phiến đá lấp kín miệng giếng, không được lưu lại chút dấu vết nào."

Trong thoáng váng nàng mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm của người nọ hơi mang điểm già nua, còn có một tia cảm giác quen thuộc.

Vài người đem Hoàn Ý Như nâng lên, dọc đường đi trốn trốn tránh tránh đến bên cạnh giếng, sau đó ném nàng xuống không chút lưu tình.

Thân thể nàng chìm vào trong nước giếng lạnh như băng, pháp phồng thật lâu trong nước cuối cùng cũng trôi lên được ôm chặt hai tay, ho tê tâm liệt phế.

Sau khi bị ném xuống nước lưng bị phá một tầng da, máu thấm ra ngoài, ngấm mình trong nước giếng lạnh thấu xương càng đau đón tra tấn càng, mỗi giây mỗi khắc đều là giày vò trí mạng.

Thật là thập phần châm chọc, vừa mới lúc trước nàng còn nghĩ đi xem xét đáy giếng, không đến một hồi đã đạt được mong muốn.

Nhớ tới đầu sỏ gây tội hại nàng, Hoàn Ý Như cười khổ nói: "Ngọc Vô Hà, ta hiện tại sống không bằng chết, ngươi hần là vừa lòng đi."

Phiến đá đè trên miệng giếng thiếu một góc, lộ ra một mảnh không trung màu chàm nhỏ, một soi ánh sáng chiếu lên trên gương mặt tái nhợt của nàng, như là một đường sinh cơ trong tuyệt vọng.

Nàng ách giọng gọi một hồi lâu, lần này sẽ chẳng có ai đến đây cứu nàng, cũng có lẽ không một ai dám đến cứu.

Nàng liền đơn giản dựa vào thành giếng nghỉ ngơi dưỡng sức, nghĩ cho dù đã chết ít nhất linh hồn vẫn còn tồn tại, đến lúc đó nếu có gặp lại Ngọc Vô Hà chỉ mong hần đừng cần nuốt nàng.

Sau khi mặt trăng mọc lên, đáy giếng một mảnh tối tăm, nước vờn quanh nàng ngày càng lạnh, nàng càng thêm suy yếu đến không chịu nổi một kích.

Ý thức cầu sinh yếu dần, nàng rớt cuộc khó có thể chống đỡ trên mặt nước, dần dần vô lực trượt xuống, bị nước giếng hoàn toàn bao phủ.

Khi mà nước dừng mành xông vào miệng mũi làm nàng thiếu chút nữa hít thở không thông, nàng phảng phất nghe được tiếng vang do cục đá cọ xát, sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Ngay sau đó nàng dường như được ôm ngang lên, có người ôn nhu ôm chặt nàng, giống như nàng là cò lau chỉ gấp lại liền gãy.

Nàng gian nan mở ra mí mắt, mơ hồ nhìn người kia.

Là Ngọc Vô Hà, cũng hoặc là Thái tử, nàng ngây ngốc không phân biệt được...

Sau khi Thái tử mang Hoàn Ý Như cứu lên trên mặt đất, Lý Mạc Phi đuổi đến, mặt lộ vẻ quan tâm nói: "Thái tử diện hạ, cô nương này rơi xuống giếng lâu như vậy vẫn còn một hơi thở, thật là phúc lớn mạng lớn, để tiểu nhân tìm một tử nữ chiếu cố."

Người hầu bên cạnh vươn cánh tay nghĩ muốn tiếp nhận nàng, Thái tử lắc đầu nghiêng người nói: "Không cần, để người người chỉ thị chiếu cố, ta sợ nàng một hơi cuối cùng cũng không giữ được."

Lý Mạc Phi sắc mặt trầm xuống, cúi đầu nói: "Thái tử điện hạ nói gì thứ cho tiểu nhân nghe không rõ."

"Trong lòng người tự hiểu rõ là được." Thái tử ôm nàng rồi đi không quay đầu lại, gần từng chữ nói, "Không có sự cho phép của ta, không ai được phép chạm vào một sợi tóc của nàng, nếu không đừng trách ta không màng tình cảm lúc trước."

Trở lại phòng ngủ của Thái tử, Hoàn Ý Như đã sớm hôn mê bất tỉnh, bị đặt ở trên giường lớn mềm mại.

Khuôn mặt tái nhợt của nàng phỉm xanh, xiêm y ướt sũng, thân mình vô thức run rẩy.

Thái tử lấy ra một cái khăn khô ở trong tủ, sau khi suy nghĩ, do dự duỗi tay hướng về phái vật áo của nàng..

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Ngủ chung (H)

Thái tử động tác cực kỳ nhẹ nhàng, giống như dưới tay là một khối bạch lưu ly dễ vỡ, chậm rãi cởi bỏ vật áo của nàng, lộ ra xương quai xanh trắng nõn tinh xảo cùng yếm đỏ thêu hoa mai.

Da thịt thiếu nữ bị ngâm lâu dưới nước nổi lên nếp uốn, tái nhợt vô sắc giống như một tờ giấy mỏng, thậm chí có thể nhìn thấy mạch máu xanh nhạt dưới da.

Hắn cởi bỏ nút thắt của yếm, đem thân thể nàng quay lại, phát hiện trên lưng bị phá một khối da to, đã bắt đầu nhiễm trùng sưng đỏ.

Khó trách nàng sẽ hôn mê bất tỉnh, hóa ra máu chảy ở chỗ này.

Hắn nhấp môi mòng ước chế lừa gạt, tìm thuốc trị thương bôi lên chỗ nàng bị thương. Được bôi trên da thập phần đau đớn, nàng đau đến mức co chặt thân mình lại.

"Nhịn một chút, rất nhanh sẽ hết đau." Thái tử ở bên tai nàng ôn tồn nói lời nhỏ nhẹ, tựa như dùng ngôn ngữ làm giảm bớt thống khổ của nàng, động tác dưới tay vẫn phải tiếp tục, giống như lông chim quét trên da thịt đau đớn, sau đó nàng cũng không kêu đau nữa.

Sau khi bôi thuốc xong, hắn thả khối băng gác lót ở trên lưng, do dự mà cởi bỏ yếm của nàng, lần đầu nhìn thấy thân thể mạo hiểm của thiếu nữ, tầm mắt rối cuộc cũng không cách nào rời khỏi người nàng.

Nàng giống như bát anh đào hồng, xiêm y nửa cởi suy sụp ở trên vòng eo, vòng eo liễu diệu một tay có thể ôm hết. Tô nhu như tuyết đào phía trên điểm hai viên thù du phấn hồng, theo hô hấp hơi hơi lay động trên dưới.

Hai chân thon dài thẳng tắp, trắng như tuyết giống căn ngọc măng. Lông tơ đậm màu ở giữa hai chân che đậy đi u cốc bí ẩn nhất.

Hắn ý đồ vứt đi tất cả tạp niệm, giống như chà lau ngọc khí, nhẹ nhàng dọc theo thân thể đem khăn khô dính nước ẩm ướt khô chà lau cổ hơi ướt của nàng, chậm rãi kéo dài đến giữa hai vú.

Xúc cảm co giãn kia cực kỳ thoải mái, dưới tay một đoàn mềm mại có thể xoa thành hình dạng khác nhau.

Thái tử sợ tiếp tục đi xuống dưới sẽ nhìn không được sẽ hóa thành cảm thú, đem nàng đề ở dưới thân. Hắn hấp tấp dừng lại động tác, lấy chăn đắp lên cho nàng, đang muốn về thư phòng ở một đêm.

"Cầu người...Đừng đi..." Hoàn Ý Như đột nhiên kêu gọi ra tiếng, tựa như rên rỉ lại tựa như cầu xin.

Một tiếng này chặt đứt ý nghĩ rời khỏi của hắn, trong bụng có lửa khô nóng thiêu đốt, dẫn tới cơn th*t dưới thân sưng to khó nhịn.

Bước chân của hắn ngừng lại, sờ sờ cái trán của nàng, phát hiện trên người nàng một mảnh lạnh như băng, chỉ là hơi hé mắt, nhìn đáng vẻ không quá thanh tỉnh.

"Ngọc Vô Hà...Không cần lại ném ta xuống...Phía dưới vừa tối vừa lạnh..."

Là ai, có thể làm ra việc bỏ nàng xuống giếng độc ác như vậy, còn có thể khiến nàng toàn tâm toàn ý nhớ mãi. Nếu là hắn đối với nàng làm chuyện cảm thú, nàng lại có thể như thế nào.

"Ta không phải người trong lời người, nhìn cho rõ xem ta là ai."

Lời nói của Thái tử lộ ra một cổ lạnh lẽo, gờ tay cởi áo ngoài chui vào đệm chăn, cùng thân thể trần trụi của nàng dán ở bên nhau. Trên người hắn một đoàn lửa nóng, hấp dẫn nàng lạnh băng khó nhịn, giống như bạch tuộc dán lấy hắn.

Căn cơn th*t nóng rực kia đâm vào giữa hai chân nàng, khi nàng không yên phận vận vẹo ở trên da thịt bóng loáng tinh tế cọ động qua lại.

Thái tử hít thật sâu một hơi, nghĩ ở trên người nàng phát tiết dục vọng nhưng lại chưa bao giờ trải qua việc nam nữ, đối với việc này hoàn toàn không biết làm thế nào.

Hắn đem cơn th*t kẹp vào giữa hai chân nàng, cũng không tiến vào trong cơ thể, từ bàn nâng kích thích thân thể, thô cứng cùng mềm mại kịch liệt cọ xát, khoi dậy khoái cảm mãnh liệt xưa nay chưa từng có.

Hoàn Ý Như bị hắn đè ở dưới thân, hai vú giống thỏ trắng trên dưới lay động, thân thể tuyết trắng dần dần nóng lên, tràn ra tiếng rên rỉ trầm thấp: "Àn...Thật ngứa..."

Hắn càng thêm kịch liệt chiếm hữu nàng, đem nơi riêng tư non mịn ma sát đến phỉm hồng, thẳng đến khi tinh dịch nóng bỏng bắn lên bắp đùi của nàng, sau đó ôm sát nàng đi vào giấc ngủ...

Ngày hôm sau, Hoàn Ý Như mơ mơ màng màng mà tỉnh lại, phát hiện nàng nằm ở trên giường, một nữ tì ngồi xổm bên cạnh rửa sạch quét tước.

"Ta đây là ở đâu?" Nàng mê mang vô thức hỏi, cúi đầu thấy trên người là một kiện quần áo.

"Phòng ngủ của Thái tử, đồ đạc của người đều dọn đến đây." Tỳ nữ ý vị không rõ cười một tiếng, nói tiếp, "Nhưng mà người ở gian cách vách thị tẩm, chúc mừng muội muội vinh thăng trở thành tỳ nữ bên người Thái tử."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rời Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tắm gội

Bị tỳ nữ lôi nhai một buổi sáng, lỗ tai Hoàn Ý Như cũng sắp mọc kén.

Thái tử là người thích thanh tịnh, chưa bao giờ an bài tỳ nữ bên người, nàng là người nhậm chức đầu tiên đương nhiên phải tận tâm hầu hạ. Không chỉ hầu hạ sinh hoạt hằng ngày, nếu ban đêm Thái tử có nhu cầu còn phải hầu hạ thị tẩm.

Tỳ nữ còn móc ra một quyển tập tranh, thần sắc ái muội đưa cho nàng.

Hoàn Ý Như mở ra vừa nhìn trang đầu tiên, mặt lập tức trưởng đến đỏ bừng, tay đột nhiên giật một cái, suýt chút nữa đem quyển sách xé luôn.

Tỳ nữ trước khi đi còn dặn dò: "Nhớ quét tước trong ngoài phòng ngủ một lần. Trong mắt Thái tử không thể dung một hạt bụi đâu. Quyển xuân cung đồ này nghiên cứu cho tốt, sẽ có thời điểm cần dùng đến."

Sau khi tỳ nữ rời đi, Hoàn Ý Như giống như cầm khoai sọ nóng phỏng tay, đem xuân cung đồ giấu ở phía dưới đệm giường, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Gặp phải tình huống như thế này nàng chỉ nghĩ trốn đi nhưng lại không biết có thể chạy đi đâu. Ở trong phủ nhiều ngày như vậy, nàng đã tìm hiểu thời gian hiện tại chính là mười sáu năm trước, cũng chính là thời điểm phụ hoàng của sư phụ Ngự Cảnh Đế còn tại vị, khi đó chính mình còn chưa sinh ra.

Phương pháp duy nhất để trở về có lẽ chính là bên trong miệng giếng kia, nhưng lần trước nàng bị nhốt lâu như vậy, ngay cả một chút dấu hiệu có thể rời đi đều không có.

Nàng chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại phủ Thái tử, kiên nhẫn chờ đợi thời cơ rời đi.

Nàng cũng không muốn đi lại khắp nơi để có người chú ý, nhân tới không có việc gì liền đi vào phòng ngủ Thái tử ở cách vách, phát hiện mỗi một góc nhỏ đều không dính một hạt bụi.

Thói ở sạch đến mức tận cùng như thế này, đại khái cũng là một loại bệnh.

Tới canh hai chạng vạng, Hoàn Ý Như ở cách vách nghe được phòng ngủ có âm thanh đi lại, dò đầu ra nhìn.

Già cảm nên phát ra ánh sáng hờn hờn trầm trầm, nam tử mặc cẩm phục nguyệt bạch, thân hình thon dài đứng ngược sáng.

Khuôn mặt hẩn ở dưới ánh sáng mờ ảo nhìn không quá rõ ràng, chỉ mờ hồ có thể thấy cái mũi cao thẳng cùng cằm góc cạnh.

Cặp con ngươi kia sáng như gương nhìn về phía nàng, băng lãnh, không hề có cảm xúc.

Suy nghĩ của nàng như bị rút ra, trong đầu trống rỗng, trúc trắc học những tỳ nữ đó chấp tay thi lễ: "Thái tử điện hạ..."

Thái tử rút ra một cây nến, thấp lửa sau đó cắm lại trên giá nến, làm như vô ý hỏi: "Hôm nay người làm những chuyện gì?"

Ánh sáng trong phòng ngủ do đốt nến mà sáng lên mấy phần, đem nội tâm nàng cũng thoải mái hơn.

Giống như bị nghiêm hình bức cung, nàng có một tia bất an: "Quét tước phòng."

Thật ra đồ vật phòng ở nàng chưa từng chạm vào.

"Nga?" Hắn khẽ cười một tiếng, ngón tay ngọc chỉ hướng giá cắm nến, "Ngọn nến cháy xong sao lại không sạch vậy?"

"...Là ta sơ sẩy."

"Xem biểu tình của người hình như là không cam tâm tình nguyện."

"Nào dám..." Hoàn Ý Như cúi đầu rầu rĩ nói.

Thái tử đối với bất kỳ kẻ nào cũng đều là khiêm tốn có lễ, riêng chỉ đối với nàng là không giống. Nàng rốt cuộc đắc tội hắn chỗ nào chứ, làm cái gì cũng đều nhìn không thuận mắt, nếu chán ghét nàng như vậy còn phải nàng làm tỳ nữ bên người làm gì.

Không bao lâu sau, hai người hầu đem thùng tắm vào phía sau bình phong, Thái tử thấy Hoàn Ý Như vẫn không nhúc nhích, ánh mắt nhíu lại, nói: "Còn ngây ngốc ở đó làm gì, không mau qua đây cởi áo cho ta."

Hoàn Ý Như chưa từng hầu hạ qua nam nhân tắm gội, do dự mà duỗi tay về phía đai lưng hoa văn ngọc mẫm, như thế nào cũng không tìm thấy cách giải khai đai lưng ngọc khấu, mặt trắng nõn gấp đến độ hơi hơi phiền hồng.

"Chân tay vụng về." Thái tử tự mình cởi bỏ, tay còn cố ý vô tình đụng vào nàng.

Là ảo giác của nàng sao, lời này lại có một tia hương vị sùng nịch.

Hoàn Ý Như giống như bị điện giật lùi tay về, thấy hắn cởi từng món xiêm y, đôi mắt cũng không biết hướng vào đâu.

Thái tử như hạc giương cánh ngồi vào thau tắm, nước bắn ra ngoài dính cả vào người nàng: "Tìm một cái khăn sạch sẽ lại đây."

Hoàn Ý Như gỡ xuống khăn trắng trên giá, lo sợ đi đến bên bình phong, không thể tránh khỏi thấy rõ nửa người trên của hắn, trong lúc nhất thời kinh ngạc tột đỉnh.

Hơi nước mờ mờ giống như mây mù, quanh quẩn ở sau bình phong phủ lấy thân ảnh thon dài. Bọt nước trong suốt ngưng kết ở trên ngực đầy rộng tinh trắng, ở dưới ánh nền ố vàng đủ để làm loạn nhãn tâm. Dáng người cân đối rắn chắc, mỗi một đường nét giống như được tỉ mỉ điêu khắc, đều là quen thuộc nhất với Hoàn Ý Như.

Tóc dài đen như mực rối tung trên vai, hán gió tay đem vòng ra sau tai, lộ ra dung nhan hoàn mỹ không tí vết: "Lại đây, chà lưng không cần ta dạy cho người chứ?"

***

Editor: Chị ơi còn chần chờ gì nữa xông lên đi ^.^

Cầu cmt. T chăm chỉ ntn mà ít lượt đọc buồn quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rời Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 42: Lau mình

Sau khi Hoàn Ý Như do dự thật lâu, khăn dính nước bị nàng vắn đến thành cái bánh quai chèo, liền ngay một chút nước cũng đều vắn không ra nữa.

"Khăn cũng bị người vắn hồng rồi, ngay cả chà lưng đều không biết, thật là vô dụng."

Thái tử cười nhạt, câu lấy cái tay đang vò khăn của nàng, chỉ dẫn đến lưng hắn: "Từ bả vai đi xuống, từ từ chà."

Hắn dù sao cũng là người ngâm thia vàng lớn lên, da thịt so với nam tử bình thường đều bóng loáng tinh tế hơn một chút, nhưng tuyệt không mất đi sự tinh trắng rắn chắc của nam nhân.

Sương mù ẩm ướt bốc lên như mây, quanh quẩn ở quanh người Hoàn Ý Như. Nàng chà lau bả vai dày rộng, tay mất tự nhiên hơi hơi run rẩy.

"Quá nhẹ, không ăn cơm no sao?"

Nàng hoàn hồn giật mình một cái, lực tay lớn lên, từ bả vai dọc theo sống lưng để lau, đem da thịt trắng nõn sát đến có điểm phiền hồng.

"Lực đạo lại quá nặng, lau mình cũng phải có người dạy?"

Thái tử dường như bất đắc dĩ cười ra tiếng, quay người lại nắm lấy tay nàng, đè lên lồng ngực của mình.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, người nọ giống như ngọc thu trong nước, bóng dáng trên mặt nước tùy sóng lay động. Nước trong thấy đáy, có thể thấy hai viên đậu đỏ trên ngực như ẩn như hiện, đi xuống chính là bụng bằng phẳng và mỏng hẹp.

Hắn dẫn đường cho tay nàng xuống phía dưới chà lau, chạm vào hai chân như hai điều ngọc trúc, lại hướng ở trung gian cọ xát qua lại, cầm một cây côn th*t thô dài.

côn th*t giương cung bật kiểm chống lên bàn tay nàng, gân mạch phía trên còn hơi hơi nháy lên.

Thật nóng, nóng đến mức mặt nàng đỏ bừng, miệng khô lưỡi khô.

Hoàn Ý Như đột nhiên rút khỏi tay của hắn, kinh hoàng thất thố đứng thẳng dậy, vừa muốn chạy trốn ra phía cửa, phía sau truyền đến âm thanh lạnh lùng của Thái tử: "Người có thể đi đâu?"

Nàng quay đầu thấy Thái tử đã rời khỏi thau tắm, một tay mặc trường bào vàng nhạt, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn chăm chăm chính mình.

"Ta đi thư phòng một chuyến, người sớm nghỉ ngơi đi." Hắn ném xuống một câu như vậy, để nàng lại đẩy cửa đi ra.

Hoàn Ý Như trở mắt nhìn hắn rời đi, thật lâu sau nhún nhún vai trở lại gian phòng ở cách vách, nằm vào ổ chăn nhỏ của chính mình.

Đệm giường dưới thân không giống với đệm mềm mại của Thái tử, vừa cứng vừa không bằng phẳng, cộm đến mức thân mình nàng thật không thoải mái.

Nàng lăn qua lộn lại hồi lâu đều không ngủ được, một màn hầu hạ tắm gội lúc trước ở trong óc trở đi trở lại.

Quá giống, không chỉ diện mạo giống nhau, còn có thân thể.

Có thể có khả năng Thái tử chính là quá khứ của Ngọc Vô Hà hay không. Nếu thật sự như vậy, Ngọc Vô Hà đem nàng trở về quá khứ là có mục đích gì?

Hoàn Ý Như càng nghĩ càng cảm thấy cực kỳ quý dị, đơn giản là vứt bỏ hết thấy suy nghĩ, tiến vào ổ chăn nặng nề ngủ.

Vào lúc canh ba, một thân ảnh thon dài lặng yên tiến vào, con người trong treo nổi lên ánh sáng nhu hòa kiểu điển, nhẹ nhàng vén lên chăn trên giường nhỏ, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ ngủ say của nàng.

Hắn chui vào từ một góc chăn, thật cẩn thận vòng lấy thân thể của nàng, mỗi móng khác lên cái miệng nhỏ khê nhếch của nàng, giống như mèo trộm liếm liếm, sau đó sợ nàng tỉnh lại rất nhanh lại tách ra.

Đây là lần đầu tiên hắn hôn mỗi một nữ tử, mỗi nàng vừa mềm vừa thơm, chạm một chút là có thể làm người nghiện.

"Như vậy đều không tỉnh sao?" Hắn không biết đủ lại cúi xuống mút hôn, thấy nàng không tỉnh lại, ôm tâm lý may mắn, đem đầu lưỡi vói vào cái miệng nhỏ của nàng.

"Ân..." Nàng phát ra một tiếng rên rì, khó nhin vận vẹo thân thể.

Hắn cuống quýt kết thúc nụ hôn này, thấy nàng vẫn không có tỉnh lại liền nhẹ nhàng thờ ra.

Tay bắt đầu không kiêng nể gì di động, cởi bỏ áo lót của nàng, lộ ra xương quai xanh cùng nhũ nương uốn lượn, thân thể thiếu nữ đẹp đến không thể tưởng tượng.

Lúc này đây hắn đánh cuộc, nếu Hoàn Ý Như đột nhiên tỉnh lại, hắn liền không màng tất cả mà chiếm hữu nàng. Mà nàng có lẽ bởi vì quá mệt mỏi, ngủ đến thật sự không biết gì.

Vậy thì để cho nàng hảo hảo ngủ một giấc đi...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tượng Công (Người Rồi Tượng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bức họa cuộn tròn

Đêm đó Hoàn Ý Như ngủ vô cùng ngon giấc, đệm chăn ấm áp còn có một cổ thanh hương, giống như hương vị vừa tắm gội qua, thấm vào ruột gan.

Mới sáng sớm tỉnh lại thấy trên bàn bày một cái hộp gỗ, trên có tờ giấy chữ viết cứng cáp tuấn đạt: "Mặc vào, tới hậu hoa viên."

Nói đơn giản hẳn gọn chính là tác phong của hắn.

Trong hộp là một kiện váy Bạch Ngọc Yên La, cực kỳ tinh xảo tuyệt luân.

Nàng thay trang phục mộc mạc của tỷ nữ, ba ngàn tóc đen dùng trăm hoa mai lư li búi lên, một ít tóc rủ ở trước ngực, vành tai tinh xảo mang lên hoa tai trăn châu tua hoàn, đai lưng gấm vàng nhạt mình nguyệt đang.

Thiếu nữ trong gương giống như không phải chính mình, nàng nhéo vạt áo do dự thật lâu, sau đó mới đi về phía hoa viên.

Hậu hoa viên của phủ Thái tử có một cái hồ xanh biếc, cỏ lau màu xanh lá lay động theo gió, trên bờ là từng cây hoa đào hồng nhạt, cô độc rơi xuống như một trời mưa hoa.

Một nam tử thon dài tuấn nhã đối diện hồ, lưng thẳng tắp như cây bạch dương đỉnh bạt, ngồi ở bên bàn đá cẩm thạch, tay cầm bút lông vẽ trên giấy Tuyên thành như nước chảy mây trôi.

"Thay ta mài mực." Hắn nhàn nhạt mở miệng.

Hoàn Ý Như thường giúp sư phụ mài mực, ngựa quen đường cũ làm vô cùng thuần thực, phát hiện Thái tử đang họa hoa đào dưới bích hồ, mỗi một nét bút đều toát lên vẻ thanh thoát thần kỳ.

Khi nàng cúi người xuống nhìn hắn họa, không chú ý cổ áo rũ xuống, lộ ra cổ thiên nga, cùng khe rãnh và xương quai xanh, trong lúc lơ đãng lại quấy rối động lòng người.

"Ngồi xuống." Thái tử khụ một tiếng che dấu ý nghĩ của mình.

Hoàn Ý Như ngồi xuống ghế đá bên người hắn, móng còn chưa nóng đã bị hắn đuổi đi.

"Ngồi vào bên bờ hồ đi." Hắn nói không được xía vào.

Hoàn Ý Như nhìn bờ hồ, ngăn người hỏi: "Nhưng chỗ đó không có chỗ ngồi."

"Không biết ngồi trên mặt đất sao?"

"..."

Nàng bất đắc dĩ tìm chỗ mặt cỏ sạch sẽ ngồi xuống, lo lắng làm dơ bộ váy áo mới thay, thật cẩn thận đem vạt áo vén lên trên, dư quang ánh mắt vô tình đụng vào đôi mắt trong trẻo của Thái tử đang nhìn nàng, trong lòng dâng lên một cổ cảm xúc khác thường.

Thái tử lạnh nhạt thu hồi ánh mắt tiếp tục vẽ tranh, sau đó cũng không thấy liếc mắt nhìn nàng nữa.

Hoàn Ý Như không chốn nương tựa bèn ngồi rút cây cỏ lau, giống như khi còn nhỏ vẫn hay chơi, bện thành một con châu chấu nhỏ.

Bên chân châu chấu cỏ đầy đất, Thái tử mới đem bức họa cuộn tròn thu vào hộp gấm, đứng lên chuẩn bị rời đi.

Hoàn Ý Như vỗ vỗ váy áo đi qua, ân cần nghĩ giúp hắn thu dọn bút mực, vô ý một cái làm hộp gấm mở ra, mấy cuộn giấy rơi xuống đầy đất.

Bên hồ gió rất lớn, đem một cuộn trong đó thổi bay lên, chụp ở trên mặt nàng.

Nàng thất thố đem giấy vẽ lấy ra, sau khi thấy rõ trên giấy vẽ cái gì, nhất thời kinh ngạc đến không tưởng tượng được.

Bức họa chính là cảnh hoa đào ở bích hồ mới vừa rồi nàng nhìn thấy, nhưng mà lại thêm một thiếu nữ tuổi thanh xuân, bện châu chấu ngồi bên hồ, hoa đào sỏi nổi vẩy chung quanh nàng, hắt ánh hồng xinh đẹp lên trên gương mặt nàng.

Nhìn nhìn mấy cuộn giấy vẽ khác, cũng là cùng nữ tử đó. Có bức nàng đang ở bên bụi hoa, có cái đang đứng vận khăn tay ở bên thùng tắm, cũng có cái nàng đang cuộn tròn trong đệm chăn ngủ yên...

Lúc này sắc mặt Thái tử không tốt lắm, a không đúng, là phi thường phi thường không tốt.

Thái tử cúi người xuống không mất ưu nhã nhặt giấy vẽ lên, Hoàn Ý Như nhanh chóng giúp đỡ nhặt giúp hắn mấy cuộn, mặt đầy áy náy đưa cho hắn.

"Ta..." Nàng nhọc nhọc muốn xin lỗi.

"Người..." Khẩu khí của hắn có chút tức giận.

Hai người lời nói phát ra cùng một lúc, nhất thời cả hai đều trầm mặc.

Thái tử cười nhạt một tiếng phá vỡ cục diện bế tắc, mang theo hộp gấm rời đi.

Hoàn Ý Như nhìn thân hình hắn bị tia nắng ban mai kéo lớn lên, trong lòng có cảm giác ngũ vị tạp trần.

Khéo miệng nàng không tự giác giật giật, cuối cùng phụt cười ra tiếng.

Ha ha ha ha, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra, tâm tình vui sướng không ít.

Một ngày này Thái tử không lại xuất hiện, không biết là bởi vì bận rộn công sự hay vẫn là phiền chán thấy nàng.

Hoàn Ý Như liền trở về giường nằm rất sớm, ở trong ổ chăn nhỏ hẹp nghĩ đông nghĩ tây, hồi tưởng lại sự tình xảy ra vào buổi sáng tự nhiên lại muốn cười.

Đột nhiên trên chăn trầm xuống, giống như bị vật nặng gì đó đè lên ngăn chặn.

Nàng giật mình vén lên một góc ổ chăn, ngoài ý muốn nhìn thấy một khuôn mặt tuấn mỹ như đào, trên người nam nhân khí thế rào rạt trường mắt nhìn chính mình, lông mi hẹp dài ản chưa tức giận mãnh liệt.

Thậm chí có thể nói là dục vọng.

Lúc này Thái tử đem Hoàn Ý Như đè ở dưới thân, bị tức giận vạch trần của nàng ra: "Rất buồn cười có phải hay không? Tốt lắm, đợi lát nữa người muốn khóc cũng khóc không ra."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cưỡng bách (H)

Lúc này Hoàn Ý Như mới hoàn toàn rõ ràng như thế nào là chênh lệch thế lực giữa nam và nữ.

Nàng thật vất vả tìm ra khe hở, từ dưới thân nam nhân to lớn cố gắng tránh thoát, nghiêng ngả lao đảo chạy vài bước, lại bị hắn túm chặt cánh tay túm về giường.

Đôi tay vận vẹo bị hắn một tay bắt lấy, hắn xe xuống mạnh vài buộc chặt trên trụ giường, thân hình hắn vững như Thái Sơn áp chế, làm nàng hoàn toàn không thể trốn thoát.

"Người trốn không thoát đâu." Khóe miệng Thái tử ngậm ý cười kiệt ngạo, đối với nàng nhất định phải được.

"Không cần...Người làm cái gì...Ngô..." Lời nói còn chưa xong, trước mắt tối sầm lại, miệng đã bị ngăn chặn.

Hoàn Ý Như thậm chí còn nếm thấy mùi máu tươi, xem ra môi đều bị hắn cắn nát.

Môi Thái tử rời khỏi khóe miệng của nàng, dọc theo cằm cổ trắng nõn hôn xuống, một tay cường thế cõi bỏ vạt áo chướng mắt.

Trong lòng Hoàn Ý Như có chuông cảnh báo vang lên, hai chân loạn chaoạng đá xuống đệm giường, "bang" một tiếng vang nhỏ, một vật từ phía dưới khăn trải giường lăn xuống dưới đất.

Thái tử nghe thấy tiếng quay lại nhìn, hóa ra là một quyển sách, cúi người nhặt lên, sau khi lật vài tờ lại khếp lại sách vở,捏 lại tròn mắt nhìn về phía nàng, biểu tình khó có thể nắm bắt.

"Quyển sách này không phải của ta, là người khác cho ta, ta chưa từng xem qua!" Hoàn Ý Như gấp gáp giải thích.

Nếu là đăng trước có cái gương thì nàng liền biết mặt chính mình đồ thành thế nào.

"Quyển sách này người không cần xem." Thái tử khẽ cười một tiếng, đem sách một lần nữa mở ra, "Ta xem qua lại dạy cho người."

"Không...Không cần..."

Hắn ngoảnh mặt làm ngơ lật xem từng trang, biểu tình cực kỳ nghiêm túc chuyên chú, xung quanh là hơi thở cấm dục mê người. Nếu người khác nhìn thấy căn bản không thể đoán ra trên tay hắn chính là một quyển đông cung thập bát thức.

Sau khi xem xong một tờ cuối cùng, Thái tử đem xuân cung đồ vứt trên mặt đất, tới gần nàng tiếp tục tiến công mặt sau.

Xiêm y của nàng vốn đã hỗn loạn bất kham, quần lót nghiêng lệch bị kéo xuống dưới, hai cái chân trắng nõn trơn bóng hiện ra, còn bị tàn nhẫn tách ra.

U cốc phía trong bấp dùi bại lộ trước mặt hắn, hai ngọn núi tuyết trắng, nhụy hoa phấn hồng dục phóng, tàn ra một cổ thanh hương của thiếu nữ.

Đôi mắt Thái tử càng thêm tối tăm, giống như một con báo đen vận sức chờ phát động, điên cuồng muốn chiếm hữu con mồi dưới thân.

Hoàn Ý Như nghiêng mặt đi nhắm chặt mí mắt, thân thể trần trụi run nhè nhẹ, đối với việc sắp phát sinh cảm thấy bất lực.

Nàng có thể cảm giác được một cây cứng rắn nóng bỏng, ở mảnh đất tam giác tư mật, tới tới lui lui cọ động.

"A a a...Không phải nơi đó...Tiến sai địa phương rồi..."

"Dĩ thú" đang trên đường xâm nhập bí động tạm dừng lại, ở chỗ cửa động cọt sạt càng làm cho Hoàn Ý Như khóc không ra nước mắt.

"Là cái phía dưới kia."

Rõ ràng đối phương cường bách chính mình, cư nhiên biến thành nàng dạy hắn làm, thật sự là quá thẹn thùng, nhưng vẫn còn hơn bị tiến sai địa phương đau đến chết.

Nàng nhắm mắt lại nên không nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Thái tử hiện lên thần sắc xấu hổ, cảm cơn th*t một lần nữa tìm đúng vị trí, đẩy ra bởi thịt mạnh mẽ hướng cửa động chui vào.

âm đ*o thiếu nữ hẹp hòi u trướng, mấp máy bài xích quy đầu, đối với nam tử chưa bao giờ trải qua tính sự, là cực kỳ kích thích.

Thái tử hít vào một hơi, ôm eo nhỏ của nàng, lập tức đâm vào chỗ sâu nhất, vén ra tóc đen che khuất khuôn mặt nàng, tinh tế chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ trướng hồng.

Lúc này hắn mới sâu sắc ý thức được, một bộ phận của chính mình đang ở trong cơ thể nàng, gần như thế khiến hắn vô cùng thỏa mãn.

Hắn ôn nhu hôn môi nàng, ý đồ đem phần sung sướng kia cảm nhiễm cho nàng, hạ thân lại theo bản năng tiếp tục trừu động, không màng tất cả chiếm hữu...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Giao hợp (H)

Nội thất xuân hương hòa thuận vui vẻ, đệm giường nhỏ hẹp phập phồng phồng phồng, tràn ra tiếng rên rỉ kiểu diễm của nữ tử, phảng phất như mây khói, từng tiếng đứt quãng, chọt cao chọt thấp.

Người phía trên vừa nặng vừa nóng, ép nàng tới mức không thở nổi. Hai đùi cuộn lại bị mở ra, giữa hai chân bị nhét đầy một cây cứng rắn nóng rực, từng cái hướng phía trong đầu đá lung tung, kịch liệt cọ xát mị thịt mềm cảm nhất của nàng.

Thái tử gắt gao đè nàng xuống dưới, cơn th*t qua lại đưa cảm mấy trăm cái, bỗng nhiên còi xuống mảnh vải thịt chặt nàng.

Vốn tưởng rằng hắn đại phát từ bi muốn tha cho nàng, không nghĩ hắn lại đem nàng xoay người lại quỳ bò xuống dưới, cơn th*t còn dính tinh dịch một lần nữa cắm vào giữa mông tròn trịa tuyết trắng. Mỗi một lần va chạm xương mu đều đánh vào cánh mông, phát ra âm thanh bạch bạch đâm uế.

Da thịt trên tờ nhũ oánh nhuận như ngọc, hai viên ở đầu v* trong lúc va chạm bị lay động nhoáng lên, đỏ thắm yêu dã như mai.

Loại tư thế này xâm nhập sâu nhất, cũng cấp cho nam nhân khoái cảm chinh phục cực đại, phảng phất như nữ tử nhỏ xinh này có thể nhận phần nô dịch dâm loạn.

Đôi tay hắn cầm tờ nhũ no đủ, giống như xoa cục bột thượng thức, nằm ở trên lưng nàng gần sát bên tai, ái muội trầm thấp nói: "Chiều này gọi là lão hán đẩy xe, không nhớ được thì nói nhiều một chút vậy."

Cái miệng nhỏ của Hoàn Ý Như mở ra, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, nghe vậy xấu hổ và giận dữ siết chặt tiểu huyết, kẹp chặt căn cơn th*t tàn sát bừa bãi, ngược lại làm cho hắn khoái cảm dâng trào.

Thái tử dùng sức đưa đẩy, đột nhiên eo bụng căng thẳng, giữ chặt vòng eo của nàng, cơn th*t trướng lớn phun ra tinh dịch đặc sệt. Nàng xụi lơ xuống đồng thời còn nghe thấy tiếng tinh dịch phun vào từ cung "phụt phụt".

Vốn tưởng rằng hết thầy đã kết thúc, Thái tử mút hôn lưng trắng nõn của nàng, cơn th*t còn chưa rút ra một lần nữa lại cứng lên, đem nàng quay cuồng một trận ngồi lên trên bắp đùi của mình.

"Quan âm tọa liên, tên này không tồi." Hắn cười nhẹ nâng lên eo nàng, đem nửa người trên của nàng nâng lên, đột nhiên áp xuống một cái, cơn th*t đâm sâu vào cơ thể của nàng.

"Ha a...Ăn...A a..." Đầu Hoàn Ý Như hướng về phía trước giơ lên, ô ô kêu nhỏ.

Cho dù không muốn, dị vật nhét đầy trong cơ thể, không ngừng quấy lên khoái cảm của nnagf, giống như muốn đem nàng ép khô.

Chỗ hai người giao hợp chảy ra dâm dịch cùng tinh dịch, trong lúc kịch liệt cọ xát tạo thành bọt nước, nhỏ trên giường tạo nên cảnh tượng dâm uế bất kham.

Nàng chỉ cần hơi hơi cúi đầu là có thể nhìn thấy giữa hai chân trắng nõn, nhụy hoa sưng hồng bị tách ra hai bên, cắm một cây gậy gộc đỏ tím, toàn bộ cắm vào rồi lại rút ra.

Hắn nằm ngửa híp hai mắt lại, thấy nàng động tình khó nén, không cảm cùng ngồi dậy ôm nàng, khề hôn môi anh đào mấp máy của nàng: "Cái này gọi là lòng ngực ôm nguyệt, là tư thế ta thích nhất."

Ngực cứng rắn cọ xát hai vú mềm mại, một tay ôm lấy thân thể mềm mại lộn xộn của nàng, một tay thường thức đầu v* đong đưa. Cái mông lại đâm chọc đầu vào đấy, từng cái xâm nhập vào thân thể thiếu nữ.

Hắn thật sự học được tinh túy của xuân cung đồ, đem nàng như thú bông đong đur atanhf những tư thế khác nhau, cơn th*t giống như vũ khí sắc bén đâm thủng thân thể thiếu nữ mềm mại.

"Không được...Đù rồi...Cầu người..." Nàng hư nhược mà xô đẩy hắn, tay cũng đều mềm mại vô lực.

"Kêu ta Hoài Cẩn, Cố Hoài Cẩn." Hắn đem nàng ôm sát như muốn hòa tan trong cơ thể, hôn vành tai nàng nói.

Đây là lần đầu tiên Hoàn Ý Như biết tên của hắn, bởi vì Thái tử địa vị tôn quý, không người nào dám hô thẳng tên húy của hắn.

"Người cũng có thể kêu ta Vô Hà." Hắn thần sắc không rõ cười cười, nâng lên cảm nàng nhìn thẳng nói, "Danh Hoài Cần, tự Vô Hà, là mẫu phi đã mất của ta đặt, người biết tên tự của ta cũng không nhiều."

"Vô Hà..." Hoàn Ý Như hai mắt tan ra, thất thần đối diện hắn.

"Tên trùng hợp giống với người mà người biết đúng hay không, khi đó ta còn cho rằng người cố ý tiếp cận ta, sau lại mới biết được chỉ là trùng hợp mà thôi."

Hạ thân hắn đột nhiên đâm sâu vào bên trong, tỉnh dịch một lần nữa rót đầy từ cung, sau đó đem nàng đặt ở trên đệm chăn, thanh âm mềm nhẹ giống như thì thầm: "Từ nay về sau, ta là Vô Hà duy nhất của người."

Mà Hoàn Ý Như vẫn chưa nghe rõ lời nói của hắn, đầu óc một mảnh hỗn loạn, trừng mắt nhìn Thái tử trước mặt, khiếp sợ tột đỉnh.

Thái tử chính là Ngọc Vô Hà, sự tình rõ ràng như vậy, vì sao nàng vụng về như thế, không có sớm đoán được.

Thái tử, hoặc chính là Ngọc Vô Hà, sau khi đáp chần ỏn thỏa cho nàng, thấy bắp đùi thon dài của nàng dính tỉnh dịch, bên môi gọi lên ý cười thanh thản.

Này giống như là nói dấu vết lưu lại trong cơ thể nàng, là bằng chứng nữ tử này thuộc về chính mình.

Nghe nói nữ tử lần đầu sẽ đổ máu, hơn nữa nàng phản ứng không chút nào mới lạ, nếu là nam nhân phỏng chừng sẽ cảm thấy như có gì đó chặn ngang ở họng.

Nhưng hắn không để ý quá khứ của nàng, chỉ cần sau này cả thể xác và tinh thần của nàng chỉ hướng về hắn, thế là đủ rồi...

***

Tác giả có lời muốn nói: Vẫn là kêu Ngọc Vô Hà dễ nghe, các người cảm thấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Nhu tình

Hoàn Ý Như kéo lên một thùng nước giếng đổ vào bồn gỗ, rải một chút bồ kết, dùng chày gỗ đập khăn trải giường.

Lực tay của nàng cực kỳ tàn nhẫn, một chùy đáng xuống, bọt nước bắn tung tóe khắp nơi, không giống như giặt quần áo, ngược lại càng giống như phát tiết, giống như là đem chày gỗ này hung tợn đập trên người tên gia hỏa đáng giận nào đó.

Người mới nếm thử thức ăn mặn sinh lực vô cùng dồi dào, sau trận mưa rào lúc nửa đêm, lại ngăn chặn nàng đang ngủ say làm hai lần, đến nỗi sau khi nàng thức dậy xuống giường mỗi bước đi đều run rẩy.

Sau một phen mây mưa đêm qua, toàn bộ khăn trải giường đều thấm ướt một mảnh, toàn là những dấu vết mất cớ. Mỗi ngày sẽ có tỷ nữ vào phòng quét tước, nhìn thấy nhất định sẽ đồn đại linh tinh, nên nàng trộm rời giường tự mình đem đi giặt sạch.

Nàng đánh đắm một hồi lâu cũng cảm thấy mệt mỏi, nhìn chăm chăm vào ảnh ngược cầu chính mình trong chậu nước, đuôi mắt hơi nhếch thế nhưng lộ ra một cổ mị thái, giống như một gốc cây được mưa móc ra hoa.

Là ảo giác sao, vì sao sau khi bị cưỡng bách nàng bình tĩnh như vậy, thậm chí nhìn như còn có một tia sung sướng.

"Loại việc vặt này giao cho hạ nhân là được, đêm qua người đã vất vả rồi."

Ngọc Vô Hà mặc hoa phục nguyệt bạch, phong tư trác tuyệt chậm chậm đi đến, môi mỏng nhẹ nhấp hơi hơi mỉm cười.

Mà Hoàn Ý Như phồng má lên, vẻ mặt xấu xấu trừng mắt hắn, gậy trong tay đập càng thêm mạnh một chút.

"Lực đạo lớn như vậy là muốn đem khăn trải giường đánh rách sao?" Ngọc Vô Hà ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, thật cẩn thận mở ra tay nàng nóng đỏ lên, "Không đúng, tay vậy là bị người lẫn lộn hồng rồi."

Hắn cúi người xuống nâng lên đôi tay của nàng, nhẹ nhàng hướng lòng bàn tay thổi một hơi, một tia cảm xúc ấm áp tê dại chui vào da thịt, làm trái tim căng chặt của nàng hỗn loạn.

Hoàn Ý Như vội vàng rút tay về, mặt so với tay còn đỏ hơn.

"Còn lại để ta làm cho." Ngọc Vô Hà đột nhiên đem nàng ôm đến trên đùi, đoạt lấy chày gỗ trong tay nàng.

"Không...Không cần..." Hoàn Ý Như muốn tách ra đứng lên, lại bị một tay hắn ấn vào trong ngực.

Hắn giặt liên giặt đi, ôm nàng làm gì, hơn nàng ngón tay chưa từng chạm qua nước, có khi ngay cả bồ kết là cái gì cũng không biết.

Quả nhiên, Ngọc Vô Hà chỉ vào bọt phấn xanh lục trôi nổi trên mặt nước, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Bồ kết, bồ kết nghiền ra có tác dụng làm sạch."

"Làm cái này là có thể rửa sạch sẽ?" Ngọc Vô Hà một tay giữ Hoàn Ý Như, một tay đập khăn trải giường có mô có dạng, cánh tay vươn đến vô tình cọ đến dưới nách nàng, khiến cho Hoàn Ý Như đánh cái gậy mình.

Ngọc Vô Hà chú ý tới động tác nhỏ của nàng, duỗi tay xoa xoa nách nàng.

"Không cần...Ha ha...Rất ngứa..." Hoàn Ý Như bị trêu đùa đến vận vẹo thân thể, bộc phát ra tiếng cười như lục lạc.

"Hóa ra người sợ cái này." Ngọc Vô Hà ném xuống chày gỗ, cào cào điểm mẩn cảm của nàng, ngứa đến mức nàng liều mạng trốn tránh, thờ hồn hèn nằm liệt trong ngực của hắn.

Giờ này khắc này, thân hình hai người dính sát vào nhau, không khí tỏa ra thanh hương của bồ kết, bên tai còn nghe thấy tiếng tim đập lẫn nhau.

Mặt hắn cách mặt nàng gần như thế, gần gũi đến mức có thể thấy hoa văn trên da thịt, hoàn mỹ không tí vết như vậy.

Vô Hà, trong lòng nàng nhảy lên từ này, thậm chí còn nói ra miệng.

Trông mặt hắn trong nháy mắt hơi hơi lập lờ, sáng như chân trời đầy sao, nâng lên tay ướt át ôm cổ của nàng.

Sau đó thật sâu hôn lên môi nàng.

Nàng theo bản năng khép lại mí mắt, đắm nhìn vào nụ hôn ôn nhu của hắn.

Trầm mê, hăm sâu, không chút nào tự biết...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Giường lớn

Bốn phía yên lặng chỉ còn lại hô hấp triền miên, thẳng đến khi phía sau có âm thanh khàn khàn ho nhẹ, đột ngột đánh gãy nụ hôn kiều diễm như mộng này.

"Khụ, Thái tử điện hạ, có chuyện quan trọng..."

Đáy mắt Ngọc Vô Hà sinh ra lạnh lẽo, đứng lên đem Hoàn Ý Như che ở phía sau, lạnh lùng nói: "Lý tổng quản, có chuyện gì quan trọng?"

Lý Mạc Phi liếc nhìn Hoàn Ý Như: "Nơi này không tiện nói, nên dời sang địa phương khác thưa Thái tử."

Ngọc Vô Hà nhìn về phía Hoàn Ý Như, chế nhạo cười: "Mấy việc này người không cần lo, nếu là như vậy, người chẳng phải mỗi ngày đều giặt sao?"

Hoàn Ý Như giặt mình, sau khi nghĩ thông suốt ý tứ của hắn, thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn hắn.

Đáng giận, hắn cư nhiên tưởng mỗi ngày cùng chính mình...

"Trò về phòng chờ ta trở lại." Ngọc Vô Hà tiến đến bên tai nàng nói nhỏ, hô hấp mát lạnh làm nàng hơi hơi đỏ mặt, sau đó đi theo Lý Mạc Phi rời đi.

Lý Mạc Phi thấy bốn bề vắng lặng, trầm giọng nói: "Thái tử, Hoàng Thượng hạ thánh chỉ, làm người hồi đế đô sớm một chút."

"Chỉ là vì việc này thôi, vì sao phải thần bí như vậy?"

"Đương nhiên không phải, tiểu nhân chỉ là khuyên Thái tử, chớ nên trầm mê sắc đẹp, đừng quên đã có hôn ước trong người."

Ngọc Vô Hà nhú chặt mày: "Hôn ước? Ta từng có khi nào?"

"Thái tử thật là quý nhân hay quên, đích nữ của Tả thừa tướng, Tả Nhân Nghi, tướng mạo nhân phẩm đều vô cùng xứng đôi với Thái tử, chính là Hoàng Thượng tự mình ưng thuận việc hôn nhân. Hơn nữa thế lực trong triều của Tả thừa tướng rất lớn, Thái tử hẳn là nên mượn sức của hắn."

Ngọc Vô Hà nghĩ nghĩ, xác thực lúc trước phụ hoàng thuận miệng nói một câu, hắn hoàn toàn không có để trong lòng. Tả Nhân Nghi kia chỉ nhìn thấy một lần, tướng mạo như thế nào hắn đều không nhớ rõ.

Ngọc Vô Hà lạnh lùng chắc chắn nói: "Ta sẽ không cưới nàng ta."

Lý Mạc Phi mặt đầy kinh ngạc, lời kéo Ngọc Vô Hà nói: "Vì sao không cưới? Người phải cùng cố địa vị, phía dưới có biết bao người đang mơ ước vị trí của người đó."

"Ta không cần dựa vào loại thủ đoạn này, về sau cũng không cần nhắc lại việc này." Ngọc Vô Hà không kiên nhẫn phát ông tay áo, ném lại Lý Mạc Phi kiên quyết rời đi.

Lý Mạc Phi vẫn còn duy trì tư thế lôi kéo hắn, một hồi lâu sau đột nhiên ha ha cười ra tiếng: "Cố Hoài Cần a Cố Hoài Cần, người muốn làm hoàng đế có rất nhiều, đừng tưởng rằng trừ bỏ dựa vào người, ta liền không có biện pháp."

Đêm đó, Hoàn Ý Như đem cửa phòng khóa lại, mới thanh thần ổn định nằm lên trên giường.

Nhưng sau khi nàng khép lại mắt ngủ yên, mơ hồ nghe thấy âm thanh côi y phục sột sột soạt soạt, ngay sau đó một khối thân thể nóng như lửa chui vào chăn.

Nàng sợ tới mức hoảng loạn, lùi lên đầu giường, dùng chân đá mạnh vào phía sau người nọ, cẳng chân bị một bàn tay thon dài bắt lấy.

"Là ta." Thanh âm của hắn tự như trấn an, khinh khinh nhu nhu.

"Ta biết là người, không cho phép chạm vào ta!" Nàng kích động kêu, một chân đá loạn muốn đem hắn hất xuống giường, kết quả vẫn bị hắn bắt, cường thế túm vào ôm áp dày rộng.

Ngọc Vô Hà đem nàng vây ở trong khuỷu tay, mặt dán vào cổ nàng, ngửi hương thơm của thiếu nữ, trong miệng ni non nói: "Đừng sợ, ta sẽ không ăn người, không có người bên cạnh hại ta ngủ không yên, người muốn bôi ta như thế nào?"

Tối hôm qua nàng đều bị "ăn" thành như vậy, hắn lại còn một bộ dáng ủy khuất.

"Bồi ta ngủ một giấc, tất cả liền xóa bỏ."

"Thật không biết vì cái gì, giường lớn như vậy không cần, cổ tình thích cùng ta chen chúc trên giường nhỏ này."

Ngọc Vô Hà trầm thấp cười ra tiếng, đột nhiên đem nàng ôm lên, nhanh chóng hướng phòng ngủ của hắn đi đến.

"A...Ngươi lại làm cái gì..."

Ngọc Vô Hà đem Hoàn Ý Như còn đang kinh ngạc ném ở trên giường to rộng mềm mại, chặn lại hành động duỗi tay bò xuống giường của nàng, đem nàng đè ở dưới thân thật mạnh: "Ngươi nói không tôi, giường lớn triển khai càng dễ chút..."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rồi Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Dụ hoặc (H)

Hoàn Ý Như bị áp xuống vô cùng phần nộ, đôi bàn tay trắng như phấn đánh đấm trên ngực hắn như mưa, bị hắn trở tay chế trụ.

Ngọc Vô Hà một ngụm thôi tất ngọn nến, đắp chăn cho nàng: "Khẩn trương cái gì, ta nói là ngủ mà thôi."

Hoàn Ý Như chớp chớp mắt, vẻ mặt không thể tin tưởng.

Ngọc Vô Hà nằm bên người nàng, cánh tay dài vòng lấy eo của nàng, vỗ nhẹ lưng căng thẳng, giống như dỗ hài tử: "Khi ta còn nhỏ mẫu phi cũng thường xuyên dỗ ta như vậy."

Nàng dựa sát vào ngực nóng như lửa của hắn, tiếng tim đập bên tai ổn định như tế lưu, khiến cho cảm xúc xao động của nàng loi lóng xuống.

Đây là cảm thụ mà con rối Ngọc Vô Hà chưa bao giờ có thể cho nàng, chứng thực hắn sống sờ sờ bên người nàng.

Duyên cớ gì lại có thể biến hắn trở thành con rối, còn làm những chuyện ác không thể tưởng tượng được.

Hoàn Ý Như từ nhỏ lớn lên ở Miêu Cung, đối với việc ở Trung Nguyên không hiểu nhiều lắm, khi nàng du lịch tứ phương tìm sư phụ có nghe nói qua Thái tử trước đó hiền năng thực đức, bị Nhị hoàng tử oán vị, chuyện xưa như vậy lúc ấy nàng chỉ xem như câu chuyện trà dư tửu hậu nghe một chút, không thể tưởng tượng được lại sẽ sắp phát sinh trên người bên cạnh nàng.

Vậy Ngọc Vô Hà trong tương lại muốn đem nàng tới mục đích là...

"Suy nghĩ cái gì, xuất thần như vậy." Ngọc Vô Hà dùng đầu ngón tay điểm điểm lên gương mặt phấn nộn của nàng, đánh gãy suy nghĩ của nàng.

Hoàn Ý Như nhìn về phía khuôn mặt ôn nhu như nước kia, sinh ra vô hạn đau lòng.

Hắn rốt cuộc đã trải qua những gì, sao có thể biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ.

Ngọc Vô Hà vỗ vỗ tóc đen tán loạn của nàng: "Ngày mai ta phải trở về kinh thành, ngươi có nguyện ý cùng ta trở về không?"

Kỳ thật cho dù nàng không muốn, hắn cũng sẽ trói nàng mang đi cùng.

Hoàn Ý Như vội vàng gạt gạt đầu, giống như tiểu động vật sợ bị vứt bỏ.

Nguyên nhân nàng không muốn rời khỏi hắn là hy vọng ngày sau khi việc đoạt quyền oán vị phát sinh, nàng có lẽ có thể dùng chút lực nhỏ non nớt thay đổi vận mệnh của hắn.

Đại khái là tiểu tâm tư của Hoàn Ý Như cảm nhiễm hắn, môi mông đậm sắc của Ngọc Vô Hà hơi hơi cong lên, nâng lên cảm ngọt mà của nàng mà in một nụ hôn.

Nụ hôn này giống như lửa khêu gọi lên lửa dục vốn đang cháy sẵn, đem thiêu đốt đến mức nước sôi bốc hơi, ập vào trước mặt một cổ dục vọng rào rạt.

Trải qua đêm qua thăm dò thân thể thiếu nữ, hắn đã biết rõ ràng điểm mẫn cảm ở nơi nào, vuốt ve hai luồng mềm mại trước ngực.

Hai vú của nàng còn ngây ngô chưa thành thực, hơn nữa từng bị thương thức qua một đêm, nhẹ nhàng chạm vào một chút là có thể kích khởi hơi hơi run rẩy.

Hắn vén lên áo lót của nàng, cách yếm đỏ khế cắn đầu vú*, tay uốn lượn xuống dưới đi vào quần lót, khảy lộng nhụy hoa trong u cốc giữa hai chân.

"Ngươi không phải nói chỉ ngủ thôi sao..." Hoàn Ý Như cắn chặt răng, liều mạng ức chế khoái cảm bị châm ngòi ra.

"Ta chưa nói trước khi ngủ không thể làm việc khác." Ngọc Vô Hà cười xấu xa cắn xuống yếm nàng, lật qua đem nàng đè ở dưới thân.

Hắn cả người gắt gao dính lấy nàng, sợi tóc rối tung từ đầu vai rũ xuống, liêu đến da thịt nàng hơi ngứa.

Quần lót bị cưỡng thế lột ra, hai cái chân trắng nõn trơn bóng, sau đó chân tâm bị một căn côn th*t cọ xát, cứng rắn chọc đến khó chịu.

Nàng bị đè ở dưới thân quần áo nửa cởi, lộ ra hai phong tuyết nhũ cùng u cốc tam giác, tỷ bà che nửa mặt hoa chính là dụ hoặc nhất.

Ngọc Vô Hà thật sâu thờ ra, tìm cái gối cao lót ở dưới mông nàng, làm cho âm hộ đối diện chính mình, đem chân nhỏ của nàng khiêng ở trên vai rộng, đỡ côn th*t nhắm ngay khe thịt giữa đùi, đột nhiên đâm vào.

"A..." Nàng ngẩng đầu kêu ra tiếng, phảng phất như có lưỡi dao tiến quân thần tốc, hạ thể bị xò xuyên qua nứt vỡ.

Hai tay hắn cố định phần eo của nàng, côn th*t thô dài đâm chọc vào phía trong từng cái một, sâu sâu cạy cạy ra vào trong cơ thể nàng.

Cắn côn th*t kia chọc vào rút ra tiết tấu cực nhanh, khác biệt với đêm qua lỗ m*ng, h*nn đã nắm giữ được bí quyết khống chế tình dục, rất nhanh đem khoái cảm lan truyền cho nàng.

Hoàn Ý Như cảm giác hạ thể bị cọ đến ngứa ma ma, một cổ tình dục lửa nóng trứ ở trong bụng, chỉ cần hơi hơi ngẩng đầu là có thể thấy côn th*t thô bồng thâm sắc, nảy nở ở giữa hai chân chui vào chui ra, bụng nhỏ bị căng ra thành hình dáng côn th*t.

"Ân ân...Sấp hồng rồi...Quá lớn...Chậm một chút..."

Cái miệng nhỏ thờ hỏn hỏn tràn ra tiếng tiếng rên rỉ, nam nhân trên người nghe được càng giống như thôi tình dục.

Ngọc Vô hà càng thêm mãnh liệt thọc vào rút ra, làm cho d*m thủy vậy ra miệng huyết, phun ở trên bộ vị giao hợp của hai người.

Sau một canh giờ, tình dịch thành màu trắng đục, Hoàn Ý Như bị thao lộng đến mức hôn mê, rốt cuộc rút đẩy vào từ cung nhỏ nhỏ của nàng.

Ngọc Vô Hà thật lâu sau mới rút côn th*t từ trong tiểu huyết ra, hỗn hợp dịch đục được h*nn dùng ngọc thạch lấp kín cửa động, sau đó hôn hôn cái trán dính đầy mồ hôi của nàng.

H*nn thật sự yêu cực kỳ cảm giác đem đồ vật của chính mình lưu lại trong cơ thể của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tứ hoàng tử

Trước khi khởi hành Hoàn Ý Như mới biết được, nơi này đều là một đồng biệt uyển, Ngọc Vô hà thường tới để tránh nóng, phủ Thái tử chân chính ở kinh thành.

Nàng bị Ngọc Vô Hà dắt lên xe ngựa, ánh mắt còn lưu luyến tại ngoài cửa lớn, nghĩ thầm cách miệng giếng này càng xa, cơ hội rời đi cũng càng xa vời.

Hành trình đi đến kinh thành mất một ngày, xe ngựa vừa vào cổng thành đã bị dòng người đen nghìn nghịt vây quanh, nhưng dường như vẫn tồn tâm tư kính sợ, chỉ dám cách mười bước phía ngoài nhìn về xe ngựa.

"Thái tử thật sự ở nơi này sao?"

"Tin tức h*nn là không sai đi, xe ngựa này cũng giống như xe ngựa của đại quan quý nhân."

"Vậy thật sự là quá tốt, Thái tử rốt cuộc hồi kinh!"

"Ha ha ha, nhìn bộ dạng hoa si của người."

"Ta phi, người không phải cũng giống vậy sao..."

Hoàn Ý Như nghe được âm thanh ồn ào bên ngoài, tò mò vén rèm xe lên liền nhìn thấy một đám nữ tử lồng lẩy hoa hòe đứng vây ở bên đường.

Các nàng duyên dáng yêu kiều tay hoa lan chỉ, tràn đầy chờ mong nhìn chăm chăm cửa xe mở xa, chỉ thấy bên trong là một thiếu nữ mắt phượng mày ngài, hai mặt nhìn nhau sôi nổi kinh ngạc.

"Nữ nhân này là ai? Không phải nói Thái tử ở bên trong sao?"

"Nàng chẳng lẽ là nữ nhân của Thái tử?"

"Không phải đâu..."

Bạch bạch bạch, phương tâm thiếu nữ rơi nát đầy đất.

"Thật phiền phức, đàn nữ nhân này giống như quạ đen vậy." Hoàn Ý Như lộc cộc khép lại màn xe, liếc liếc nam nhân bên cạnh, nếu vẫn không nhúc nhích, liền tựa như một khối ngọc tinh xảo tuyệt luân.

Mà h*nn cũng mỉm cười nghiêng đầu nhìn lại nàng, mắt mày hẹp dài cong thành hình trăng non.

"Nhưng lời các nàng nói một chút cũng không tồi."

"Ân?"

Hoàn Ý như còn chưa cân nhắc thấu đáo lời nói của h*nn, xe ngựa lại ngừng lại vào lúc này.

"Nhanh như vậy liền đến?" Nàng vừa định vén rèm xe nhìn ra bên ngoài, hai mắt đột nhiên bị một mảnh vải che khuất.

"Trước mang người đến một nơi." Ngọc Vô Hà một phen ôm lấy nàng nhảy xuống xe ngựa, bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng bẻ nàng chạy như bay.

Dọc theo đường đi đều là xóc nảy, lại không thấy được cảnh tượng trước mắt, nàng không khỏi có chút bị kinh hãi, g*tt gao ôm bả vai Ngọc Vô Hà, sợ hãi lơ lửng một chút liền bị quăng ngã xuống dưới.

Mắt đi thị giác, khứu giác trở nên vô cùng nhanh nhạy. Mùi hoa cùng mùi bùn đất nh*nn nh*tt tràn đầy hơi thở của nàng.

Bước chân của h*nn đột nhiên ngừng lại, kéo xuống mảnh vải che trên mắt nàng: "Ý Như, mở mắt ra nhìn xem."

Hoàn Ý Như chớp mắt một chút, sau khi thấy rõ cảnh tượng trước mắt liền hít vào một hơi thật sâu.

Liếc mắt một cái nhìn lại toàn là biển hoa, muôn hồng nghìn tía sái lạc lòng bàn chân, thái điệp sôi nổi quanh quần bên người, cánh hoa bị thanh phong phất khởi, hơi hơi tán ra hương thơm thấm người.

"Có phải có chút lạnh hay không?" Ngọc Vô Hà nhẹ nhàng hỏi.

Thấy hần muốn cởi bỏ áo khoác trên người, Hoàn Ý Như sợ hần cũng bị lạnh, nhanh tay giữ chặt tay hần ngăn cản: "Không cần, ta không lạnh."

Nơi này gió thật là có hơi lớn, lời nói của nàng đều có điểm run run.

"Đồ ngốc, còn nhớ rõ lời nói trước kia của ta sao?" Ngọc Vô Hà vẫn chưa cởi áo khoác ngoài, mà là cởi bỏ nút thắt bao lấy nàng.

Hoàn Ý Như nghĩ nghĩ, Ngọc Vô Hà chẳng lẽ chỉ đem đó ở bên cạnh giếng được hần khoác áo cho, hần băng lãnh nhắc nhở nàng không cần lại làm hần thoát áo lần thứ ba?

"Không nhớ rõ." Nàng lắc đầu ní non, đầu dựa vào trong khuỷu tay dày rộng của hần, thường thức biển hoa trước mặt.

Thật đẹp, mà người bên người càng đẹp.

Hàng mi dài nồng đậm của hần hơi vỗ vỗ, dung nhan như ngọc rong chơi dưới ánh sáng nhu hòa, dán vào nàng ôn nhu thì thầm: "Thích thì nói, ngày sau chúng ta thường xuyên tới."

Nàng nhẹ nhàng đáp ứng, sa vào vô hạn nhu tình của hần.

"Đại ca, ngươi đã trở lại."

Tiếng gọi réo rất đậm thung không gian ôn tồn, tiếng nói người nọ thấp phần quen tai, nhưng lại có điểm khác biệt không thể nói rõ.

Hoàn Ý Như từ trong áo khoác ló đầu ra, phát hiện một thiếu niên tuổi mười bảy mặc cẩm phục đứng cách bọn họ hơn năm mươi bước.

Cổ Ngôn Tích, cũng chính là sư phụ mười sáu năm trước, lúc này tuổi tác xấp xỉ nàng, giống như đá quý chưa tạo hình, phong hoa vừa lộ ra.

"Đại ca, vị bên cạnh ngươi chính là?" Cổ Ngôn Tích cười khanh khách nhìn bọn họ, thấy khuôn mặt Hoàn Ý Như cũng có chút trở mặt.

Là áo gác sao, nữ tử kia sao lại có điểm quen mặt.

Ngọc Vô Hà nhận thấy người trong lòng ngực căng chặt thân thể, tầm mắt giống như không thể dời đi được nhìn chằm chằm Tử đệ của mình.

Dòng nước ấm trong đôi mắt hần đột nhiên đông lại, lực đạo cánh tay ôm vòng eo nàng cũng tăng thêm, áo ngoài phất lên che khuất tầm mắt của nàng.

Sau đó gần từng chữ một trả lời: "Nàng, là nữ nhân của ta..."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rồi Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Dã hợp (H)

Cổ Ngôn Tích đối với đại ca thập phần kính ngưỡng, lần đầu thấy bên người hần có nữ nhân, khó tránh khỏi đối với nữ tử kia có chút tò mò, vừa định liếc nàng thêm một cái, Ngọc Vô Hà đã đem nàng che đậy ở sau người.

"Ngôn Tích như thế nào cũng tới sườn núi Vong Ưu?" Ngọc Vô Hà nhìn về phía Cổ Ngôn Tích mặt mày giãn ra mỉm cười, liền giống như tươi cười trong quá khứ, đối với mọi người đều giống nhau.

Phảng phất mới vừa rồi lãnh lẽo quanh thân hần chỉ là ảo giác mơ màng của Cổ Ngôn Tích.

"Bên ngoài đồn đãi rằng hôm nay huynh hồi kinh, ta nguyên bản muốn ở cửa thành tiếp huynh, nhưng lại tới chậm một bước. Ở cửa thành tìm tới tìm lui, vừa vặn nhìn thấy xe ngựa của huynh trên triền núi, mã phu nói huynh ở sườn núi Vong Ưu, ta mới vội vàng chạy đến."

Ngọc Vô Hà nói: "Trong bốn huynh đệ cũng chỉ có ngươi cùng ta có quan hệ thân mật nhất, còn chạy riêng tới thăm ta."

Cổ Ngôn Tích cười mĩa nói: "Hai hoàng huynh khác đều có chuyện quan trọng, ngày thường ta cũng ăn không ngồi rồi rảnh rỗi."

"Sườn núi Vong Ưu gió lớn dễ lạnh, Ngôn Tích ngươi từ nhỏ thân mình không tốt, sớm trở về chút đi."

Ngọc Vô Hà nói thân hòa ấm áp, người ở bên ngoài nghe ra đều là ý tứ quan tâm.

Cổ Ngôn Tích khô khốc ứng thanh, đi vài bước nghĩ nghĩ rồi quay đầu lại nói: "Qua ba ngày chính là sinh nhật đại ca, ta chuẩn bị riêng một phần lễ vật, hy vọng đến lúc đó ngươi có thể thích."

Ngọc Vô Hà gật gật đầu nói: "Tử đệ có phân tâm ý là được."

Cổ Ngôn Tích cào cào ót, dường như được khích lệ một phen, mang theo tâm tình thiếu niên thẹn thùng, bước chân nhẹ nhàng chạy xuống triền núi.

Trước khi hần rời đi còn theo bản năng quay đầu lại, nhìn Hoàn Ý Như phía sau Ngọc Vô Hà.

Hoàn Ý Như từ trong áo khoác lộ mặt ra ngoài, nhìn thân ảnh hần rời đi, trong lòng lắng đọng ngũ vị tạp trần.

Ngọc Vô Hà quả nhiên là huynh trưởng của sư phụ, như vậy Sùng Võ Đế chính là nhị hoàng tử đoạt vị, hần rốt cuộc có năng lực gì có thể lật đổ đương kim Thái tử.

"Hắn đều đi rồi người còn nhìn chăm chăm làm chi?"

Thanh âm Ngọc Vô Hà khác với trước đó ôn nhuận, không biết vì sao đâm vào màng tai nàng phát đau.

Hoàn Ý Như đánh cái rùng mình, nhìn chung quanh nói: "Trên sườn núi này gió đúng là rất lớn, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta sớm chút trở về đi."

Nàng có một cổ dự cảm cực kỳ không tốt, vội vàng bước ra khỏi lồng ngực Ngọc Vô Hà, bước nhanh hướng triền núi chạy như bay, nhưng chưa chạy được vài bước tay áo đã bị túm chặt.

Ngọc Vô Hà từ phía sau lưng đem nàng ôm sát, xoay người áp đảo nàng giữa biển hoa, cánh tay còn gác ở sau đầu nàng, đề tránh đầu nàng đụng vào mặt đất.

"Trời vẫn còn sáng đó, không cần vội vã trở về." Hắn nằm trên người nàng nói nhỏ, thanh âm mang theo chút khàn khàn gọi cảm, khiến cho trái tim nàng đập nhanh vài nhịp.

"Thật có chút lạnh..." Nàng nói năng lộn xộn.

"Rất nhanh sẽ không lạnh." Hắn cúi bỏ vạt áo của nàng, dần dần mất kiên nhẫn, lực đạo trên tay cũng lớn lên, trực tiếp xé rách vạt áo trên của nàng.

Từng mảnh vải vụn rơi xuống như cánh hoa bay xuống, hỗn độn giống như tâm tình nàng lúc này.

Ngọc Vô Hà dù sao cũng có thói sạch sẽ, không muốn thân thể nàng dính một chút dơ bẩn, đem nàng cưỡng chế quay người lại, quỳ bò ở trước mặt chính mình.

Đôi tay Hoàn Ý Như siết chặt bụi cây màu xanh lục, nghe thấy tiếng vải dệt bị xé rách ở phía sau, hạ thể tức khắc chui vào một cổ lạnh như băng.

Sau đó một cây côn thi* nóng rực kề sát kề mỏng, mang theo khí thể không thể ngăn cản xâm nhập vào bí động.

Hạ thể nàng thừa nhận kích thích bị nhét đầy, nhẹ nhàng thờ dốc ra tiếng, ngón chân trong lúc run rẩy cuộn lại.

Ngọc Vô Hà thường thức hai vú tròn trịa của nàng, hạ thân giống như chinh phạt va chạm nàng, không ngừng chinh phục thiếu nữ dưới thân.

Mềm mại cùng cứng rắn kịch liệt cọ sát, khoái cảm đan chéo khó có thể miêu tả, một chút lại một chút va chạm, mỗi lần đều đâm vào chỗ sâu nhất.

Mật nước chảy ra chỗ hai người giao hợp, dọc theo chân trắng nõn nhỏ giọt ở trên mặt cô, ngưng kết ra giọt nước trong như sương sớm trong suốt.

"Ân ha...Quá nhanh...Rất trưởng..." Hoàn Ý Như giống như cầu xin tha thứ, tràn ra tiếng rên rỉ mềm mại.

Nhưng hắn sao có thể buông tha nàng, đem cổ tức giận ghen tị lúc trước đó hoàn toàn phát tiết trên thân thể nàng.

Hai canh giờ sau đạt đến cực khoái, hắn rút cuộc bùng nổ trong cơ thể nàng, đem nàng quay lại hôn lên tóc nhũ của nàng: "Thân mình nóng thành như vậy, ta nói rồi sẽ không lạnh."

Hoàn Ý Như nằm liệt trong lồng ngực hắn, nhìn một đồng vụn xung quanh, buồn nản trợn trắng mắt: "Quần áo còn không có, muốn ta trở về như thế nào?"

"Tôi như thế nào liền về như thế." Hắn dùng áo ngoài đem nàng bọc kín mít bế lên, hướng phía xe ngựa dưới sườn núi đi đến.

Cuối cùng Hoàn Ý Như ngó mắt nhìn biển hoa trong sương chiều, mới vừa rồi Ngọc Vô Hà thực sự làm nàng sợ hãi, ngay cả chỗ này vô cùng đẹp, nàng cũng không muốn tới lần thứ hai...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Tiệc mừng sinh nhật

Từ sau khi trở lại phủ Thái tử ở kinh thành, Ngọc Vô Hà bắt đầu đi sớm về trễ, quay vòng với đầu đá triều chính và tranh chấp bè phái. Nhưng mỗi khi tới đêm khuya, Hoàn Ý Như vẫn bị hắn đè ở dưới thân, triền miên mây mưa.

Sau đó hắn vội nhẹ đổ nàng vào giấc ngủ, ánh trắng bạc xuyên thấu qua lưới cửa sổ, ánh lên tròng mắt hắn trong trẻo như sương.

Mấy ngày nay Ngọc Vô Hà có tâm tư, Hoàn Ý Như có thể cảm giác được. Nàng không gọn gàng dứt khoát hỏi hắn nhưng trộm ở trong phủ tìm hiểu việc trong triều.

Nguyên lai Ngọc Vô Hà quý vì Thái tử, vô luận tướng mạo hay tài năng cũng là hoàng tử xuất sắc nhất, nhưng Ngự Cảnh Đế cố tình không để ý hắn, ngược lại thương yêu hoàng tử nhỏ nhất Cố Ngôn Tích. Hắn từng hai lần ba lượt nói muốn lập Thái tử khác, sau được các lão thần khỏ tâm khuyên bảo mới thay đổi tâm ý.

Mấy ngày gần đây, Thái phó của Thái tử là Lý Tấn bị buộc tội danh mưu phản, Ngọc Vô Hà hóa tốc hỏi kinh mới giữ được tính mạng của hắn. Lý Tấn là phụ tá đắc lực của Ngọc Vô Hà, có thể thấy được trong triều có người muốn làm suy yếu thế lực của hắn. Đặc biệt là hai vị hoàng tử khác, Nhị hoàng tử Cố Vô Phong cùng tam hoàng tử Cố Giản Từ quan hệ mật thiết, thường xuyên trong tối ngoài sáng chen ép Ngọc Vô Hà.

Hoàn Ý Như thân phận chỉ là nữ tử tầm thường, hiện giờ không thể ra mặt giúp hắn cái gì, bỗng nhiên nhớ tới ngày mai là sinh nhật hắn, ít nhất phải đưa hắn kiện lễ vật an ủi.

Nàng am hiểu nhất chính là làm con rối, cầm đao khắc gỗ nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng chiếu theo bộ dáng Ngọc Vô Hà mười sáu năm sau khắc ra một con rối cao mười tấc (*), mỗi một lần hạ đao đều là dồn hết tâm lực của nàng.

(*) 1 tấc = 10cm -> 10 tấc = 100cm = 1m

Mỗi lần tới sinh nhật Thái tử, văn võ bá quan đều sẽ tới chúc mừng đặc biệt long trọng. Ngày đó phủ Thái tử giăng đèn kết hoa, trong ngoài đều được Lý Mạc Phi thu xếp thỏa đáng, mà Ngọc Vô Hà cũng không hỏi đến.

Hoàn Ý Như cũng đi, không thể không tìm một khối khăn che mặt, rồi cuộc nàng không phải người thời đại này, không nghĩ lưu lại bất kỳ dấu vết gì.

Ngọc Vô Hà thấy nàng che mặt, sắc mặt hơi trầm xuống: "Không cần như thế, ta sẽ cho nàng thân phận nên có."

Hoàn Ý Như xoa khăn che mặt, lắc đầu nói: "Ta chỉ là không thích lộ diện trước mặt nhiều người mà thôi."

"Nhưng mọi người sớm muộn gì cũng nhìn thấy ngươi." Ngọc Vô Hà cúi người tiến đến trước mặt nàng, cánh tay vòng qua eo nàng ôn nhu nói.

Hoàn Ý Như hơi hơi sững sốt, hẳn là có ý tứ phong nàng làm phi sao, nhưng nàng cũng không nguyện ý ở lại thời gian này.

Ngọc Vô Hà hôn hôn gò má nàng như chuẩn chuẩn lướt nước, dặt dặt tay nàng hướng tới hậu hoa viên. Đại thần cùng hoàng tử ngồi tại chỗ chờ Thái tử, thấy hắn mang theo một thiếu nữ che mặt tiến vào, đều kinh ngạc nhìn nhau.

Nữ tử mũ mào ngồi bên cạnh Thừa tướng, từ lúc Ngọc Vô Hà tiến vào hậu hoa viên, tầm mắt liền dính chặt trên người hắn không dứt ra, nhìn thấy Hoàn Ý Như, trong mắt nàng ta hiện lên thần sắc âm độc.

Đại khái ánh mắt nàng quá mức nóng cháy, Hoàn Ý Như cũng chú ý tới nữ tử này, sau khi thấy rõ khuôn mặt nàng rất là giật mình.

Nàng không phải là hầu gia phu nhân bị Ngọc Vô Hà hại chết sau đó trở thành con rối hoa nô sao?

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Con rối

Lúc này Nhị hoàng tử Cố Vô Phong thỏa đáng nhượng quân chi năm(?), cả người tràn ngập hơi thở hung ác nguy hiểm, thấy Ngọc Vô Hà dắt một thiếu nữ yếu đuối, đâm tà đánh giá nàng trên dưới một phen, lại nghiêng đầu động tay động chân với tỷ nữ rót rượu cho hắn.

mà Tam hoàng tử Cố Gian Từ bên cạnh hắn một thân thịt mỡ, đầy miệng phụ họa việc Cố Vô Phong đối với nữ nhân xoi mói, nhìn giống như một con kiến trùng theo đuôi không hề có chủ kiến.

Hoàn Ý Như đối với hai người này vô cùng chán ghét, vừa muốn không nhìn nữa thì thoáng nhìn thấy một đạo bóng dáng quen thuộc.

Cố Ngôn Tích nhân tân bung lên chén rượu uống, giống như cảm ứng được ánh mắt của Hoàn Ý Như, ngừng đầu nhovn miệng cười với nàng.

Tay cầm Hoàn Ý Như kéo chặt, nàng vội vàng thu hồi tầm mắt, đi theo Ngọc Vô Hà đến chỗ ngồi.

Đối với nữ tử thần bí Thái tử mang đến, mọi người tuy rất tò mò nhưng không ai dám hỏi đến, sỏi nổi ân cần đưa lên hạ lễ. Vàng bạc ngọc khí nhiều không kể xiết, Ngọc Vô Hà chỉ là nhìn thoáng qua, đạm nhiên phất người nhận lấy. Đến phiên Tả thừa tướng tiến đến hạ lễ, lại dẫn thiếu nữ bên cạnh người hắn tự mình dâng lên.

Tả thừa tướng vuốt vuốt râu dài, cười nói: "Đây là tiểu nữ của ta Tả Nhân Nghi, năm vừa rồi mới mười sáu khuê các, Thái tử điện hạ cảm thấy như thế nào?"

Ngọc Vô Hà nói tránh đi: "Phần đại lễ này Thừa tướng thật đúng là mất công lo lắng, Lý Mạc Phi đem hạ lễ nhận lấy đi."

Lý Mạc Phi dường như giả vờ cảm kích, cố ý vẫn không nhúc nhích.

Tả Nhân Phi đặt hạ lễ hướng Ngọc Vô Hà gót sen nhẹ nhàng, đôi mắt đẹp chứa đầy ý vị khiêu khích, lại ở khi còn cách khoảng năm mươi bước bị Ngọc Vô Hà quát dừng lại.

"Đủ rồi, buông hạ lễ, lui ra!"

Tả Nhân Nghi không biết làm sao dừng lại bước chân, tầm mắt từ trên người Ngọc Vô Hà dời về phía Hoàn Ý Như, mếu máo đem hạ lễ đặt thật mạnh xuống đất, khóc nức nở trở về bên người Tả thừa tướng.

Tả thừa tướng nhẹ giọng dỗ ái nữ, tràn đầy tức giận trừng mắt nhìn Ngọc Vô Hà. Mà Lý Mạc Phi nhặt lên hạ lễ trên mặt đất, cúi đầu xuống cười nhạt một tiếng.

Cố Ngôn Tích chỉ có thể đưa trước hạ lễ, hóa giải cục diện bế tắc xấu hổ này. Hắn đưa lên chính là hoa Tây Vực loại thủy hòa liên, một năm chỉ nở ngày hoa, khi héo tàn nhụy hoa mới nở ra, chủng loại cực kỳ trân quý.

Ngọc Vô Hà yêu thích hoa cỏ, đối với phần lễ vật này cực kỳ yêu thích, ôn hòa gật đầu nhận lấy.

"Hoàng huynh, ta cùng Tam đệ đưa phần lễ vật này nhất định ngươi sẽ rất thích." Cố Vô Phong ra vẻ khiêm tốn đứng dậy chấp tay nói, thái độ làm bộ làm tịch.

Cố Gian Từ móc từ trong lòng ra một hộp gỗ nhỏ, ngón tay đẩy ra nắp hộp, lấy ra một dây tơ hồng treo hắc ngọc. Hắc ngọc này trừ bôi tí lệ đen như ô mực, so với ngọc sức bình thường không có gì khác biệt.

Cố Vô Phong đoạt lấy ngọc từ trong tay Cố Gian Từ, đặc ý đảo dạt cầm trong tay xoay tròn: "Mặc huyền ngọc, hoàng huynh còn nhớ rõ vật ấy sao?"

Văn võ bá quan đại kinh thất sắc, ngậm thảo luận với nhau: "Đây là vật mạng điềm xấu..."

Ngọc Vô Hà sắc mặt như giăng cò không gọn sóng, nhưng Hoàn Ý Như lại chính mắt nhìn thấy, bàn tay của hắn dưới bàn đã làm bàn nứt ra một đạo khe hở.

"Nghe đồn, mặc huyền ngọc là do một vị cao nhân dùng trăm bộ thi cốt luyện chế, trăm quý hồn này bị hắn khóa trong miếng ngọc, chính là chuyên môn dùng để làm vũ khí khóa hồn sắc bén, đưa cho hoàng huynh chắc chắn có chỗ cần dùng."

Lý Mạc Phi lớn tiếng nói: "Vật hại người này Nhị hoàng tử vẫn là lưu lại cho chính mình đi."

"Nhận lấy." Ngọc Vô Hà lạnh buốt mở miệng nói, phảng phất giống như không có việc gì nâng chén rượu lên nhấp một ngụm.

Cổ Vô Phong đem mặc huyền ngọc vút đến trong lòng ngực Lý Mặc Phi, tựa hồ đối với việc vừa rồi không làm Ngọc Vô Hà tức giận không vừa lòng lắm.

Kế tiếp dạ yến cực kỳ thuận lợi, Ngọc Vô Hà uống một hồ rượu mạnh, sắc mặt cũng chưa nhiễm một chút đỏ. Sau khi dạ yến kết thúc trở về phòng ngủ, dưới ánh nến cam vàng lay động, men say mới thấy rõ ràng.

Hắn buông xuống khuôn mặt dưới ánh nến lúc sáng lúc tối, nhìn chăm chăm hắc ngọc trong lòng bàn tay mình, hàng mi dài in bóng trên khuôn mặt như lạc vào một tầng bóng ma.

Hoàn Ý Như từ từ lấy ra người rồi đã làm tốt, bước từng bước như mèo đi đến phía sau bình phong, dùng một cây đầu gỗ bắt đầu biểu diễn cùng con rối.

"Tiểu tướng công, vì sao rầu rĩ không vui, có thể nói cho nô gia hay không?" Nàng đang đưa cái đầu gỗ, tiem thanh tiem khí nói.

"Hừ, tránh ra, không cần ngươi quản." Nàng đổi giọng tức giận nói, thao tác cho con rối làm ra động tác chống nạnh quay đầu, bộ dáng cực kỳ ngạo mạn giống y như đúc.

"Ai nha, tiểu tướng công đừng như vậy mà, có việc gì không vui liền nói ra đi."

Đầu gỗ mặt dày mày dạn đuổi theo con rối nhỏ đang chạy, sau đó đầu đụng vào lưng của con rối nhỏ.

Con rối nhỏ quay đầu, xụ mặt hừ nhẹ nói: "Ta nói cho ngươi, ngươi lấy cái gì báo đáp ta?"

Sau đó liền chính nàng đều không biết bịa tiếp như thế nào, lung tung nói: "Môi thơm một cái, thế nào?"

"Hào, một lời đã định."

Từ từ, câu sau này không phải nàng nói.

Một đôi tay thon dài từ phía sau đem nàng vót lên, bắt được đầu gỗ nàng treo ở trên không trung, sau đó thao tác đầu gỗ hôn lên môi con rối.

Nàng kinh ngạc xoay đầu lại thấy Ngọc Vô Hà mỉm cười chăm chú nhìn chính mình.

Trông mắt hắn sáng như ngân hà, mê ly đến mức làm người ta hãm sâu trong đó.

"Nó hôn rồi, vậy còn nàng..."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rồi Tướng Công)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Khuynh tâm

Hoàn Ý Như đã hoàn toàn biết tự đào hố chính mình là cảm thụ như thế nào.

Nàng ở trên mặt con rối in lại một nụ hôn nói: "Như vậy có thể sao?"

"Đây là oa oa từ đâu tới, xấu như vậy." Ngọc Vô Hà đem con rối ném ở một bên, lời nói lộ ra hàn ý.

Lần đầu tiên có người chê con rối nàng làm khó coi, Hoàn Ý Như tò vò cực kỳ thương tâm, mày tú khí nhẩn lại trừng mắt nhìn hắn.

Ngón tay ngọc của hắn điểm trên môi đỏ của nàng, ái muội thấp giọng nói: "Nàng biết ta chỉ chính là cái gì?"

"Ngô..." Nàng do do dự dự tới gần, nhắm mắt lại hôn lên môi mỏng, đồ mặt nhanh chóng tách ra.

Tuy rằng hai người đã có da thịt chi thân không ít lần, nhưng đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn.

Hắn nhếch lên khóe mắt hẹp dài, chế nhạo cười: "Nàng cố ý đúng không, hôn sai chỗ rồi."

"Không phải môi sao, ta đâu có hôn sai..."

Xúc cảm mềm mại không phải môi thì là cái gì, nàng có chút hồ đồ.

"Lại đến một lần."

Hoàn Ý Như hừ nhẹ một tiếng, hướng về phía hắn hôn lên, một khắc đôi môi hai người gặp nhau, bị hai tay của hắn cô trụ gắt gao, rốt cuộc trốn không thoát.

Hắn cạy ra hàm răng của nàng, tiến quân thần tốc, dường như xâm lược bắt lấy cái lưỡi đình hương, nhắm nháp hương vị ngọt thanh của thiếu nữ.

Giữa môi răng toàn là hương rượu nhàn nhạt của hắn, thân mình căng chặt của nàng mềm ra một chút, thở hổn hển nằm ở trong ôm ấp của hắn.

Hắn không có say, nhưng có lẽ nàng say mất rồi, không biết mình đang ở nơi nào...

Không biết qua bao lâu hắn mới buông ra môi nàng, vuốt ve khuôn mặt nổi lên rặng hồng đào, mềm nhẹ mà yêu thương.

"Hôm nay không chỉ là sinh nhật ta, còn là ngày giỗ của mẫu phi ta." Ngọc Vô Hà mở ra lòng bàn tay nhìn mặc huyền ngọc, ánh mắt xuyên thấu nó hồi tưởng lại quá khứ, từ từ nói, "Ngọc này là di vật của bà. Năm ta sáu tuổi, phụ hoàng hoài nghi ta không phải cốt nhục thân sinh của người, muốn đem ta kéo ra bên ngoài tượng hình, khi đó mẫu phi vì bảo vệ tính mạng của ta, đã đâm đầu vào cột đá, lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch."

Hoàn Ý Như bưng bình ngắm đầu nhìn hấn, môi đỏ khẽ mở nghĩ muốn an ủi hấn, lại không thể nào mở miệng được.

Mới sáu tuổi liền chính mắt nhìn thấy mẫu thân vì hấn mà chết, đối với ai cũng đều là một bóng ma trầm trọng.

"Muốn đi bái tế phần mộ của bà ấy sao?" Nàng thật cẩn thận hỏi.

"KHông cần, di nguyên của bà chính là đem tro cốt chôn tại cố thổ, theo gió đi đến mỗi khối thổ địa."

Hoàn Ý Như ngoan ngoãn gật đầu, vòng tay ôm lại nam nhân cương nghị này, im lặng đến mức nghe được hô hấp lẫn nhau, tâm ý tại một khắc này liền rõ ràng.

Tâm của nàng thời khắc đều bị hấn ràng buộc, vì hấn ưu thương mà ưu thương, vì hấn vui sướng mà vui sướng.

Có lẽ cả đời này của nàng được định sẵn sẽ dây dưa cùng hấn ở bên nhau, ngay việc thích hấn cũng là vận mệnh an bài.

"Vô Hà..." Nàng thâm tình kêu tên của hấn, hôn vào môi mỏng của hấn giống như giọt mưa nhỏ, con ngươi trong sáng ánh lên khuôn mặt kinh ngạc của hấn.

Hấn vẫn không nhúc nhích nhận những nụ hôn của nàng, thật lâu sau thờ dãi nói: "Vô Hà trong miệng nàng là ai?"

"Đồ ngốc, vẫn luôn là chàng."

Trước kia hấn luôn cười nàng ngốc, lần này rốt cuộc đến phiên nàng nói.

Mỗi nàng theo khoe miệng hấn trượt đến cổ, còi bỏ từng viên cúc áo trên y khẩu phiền phức, lộ ra lồng ngực tinh trắng của nam nhân.

Nàng vuốt ve mỗi một tắc da thịt trên ngực hấn, mềm mại hôn lên một viên đậu đỏ, sau đó cười tủm tỉm giương mắt nhìn hấn: "Phía dưới của chàng chọc đến ta."

Lúc này hấn định như Phật Đà ngồi ngay ngắn, mặt không đổi sắc nhìn động tác của nàng. Điều duy nhất có thể cảm giác hấn động tình chính là căn côn vật nóng rực cứng rắn ở dưới cánh mỏng nàng.

Nàng giơ tay vuốt về phía căn cứ vật kia, cách vài dẹt cọ sát lên xuống...

Dĩ vãng vẫn luôn là nàng bị hấn làm cho mất hồn muốn chết, tới nay nàng muốn nhìn bộ dáng hấn say mê dưới thân nàng...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Không ngủ không nghỉ (H)

Sau khi đem nam nhân đẩy ngã ở trên giường, nàng lười biếng mà ngồi ở bắp đùi của hấn, mị nhãn như tơ cời bỏ đai lưng của hấn, đôi môi đỏ khẽ mở phun ra từng chữ mị hoặc: "Tiểu tướng công, đêm nay người là của nô gia..."

Chờ sau khi thuận lợi đem hấn lột sạch, côn th*t thô dài liên tục bắn lên, gân xanh phía trên giật giật, nóng rực kia phảng phất như có thể xuyên thấu da thịt, khiến cho mặt nàng cũng nóng bỏng không thôi.

Nàng nhất thời thất thần không có động tác gì, mị thái nguy trang tan vỡ trong nháy mắt.

Lại ngẩng đầu liền nhìn thấy hấn đang nhìn nàng dưới ánh nến tối tăm, cho dù không nói chuyện cũng cảm nhận được sự trào phúng.

Nàng méo miệng cầm côn th*t lên, học một màn trong xuân cung đồ, đầu lưỡi khẽ liếm trên đầu côn th*t, nếm được hương vị nam tính nhàn nhạt.

côn th*t ở trong tay nàng giống như càng cứng thêm vài phần, mà hấn chỉ nhấp môi, đẩy mắt vào lúc này lại càng thêm thâm trầm.

Gia hỏa này quả nhiên vẫn là động tình.

Nàng thấp giọng gọi tên của hấn, dứt khoát lưu loát cời ra xiêm y của mình, một bên đùi nhấc lên sau đó hướng côn th*t ngồi xuống, nắm chặt phần đầu nhắm ngay hoa huy*t thấm ướt, eo nhỏ trĩu xuống dưới.

Tiểu huyết nuốt vào nam căn thô dài một tắc một, phảng phất như rất nhanh liền chống đến cực hạn nhưng còn tiếp tục hướng bên trong thâm nhập.

"Ân...A...Đi vào...Quá lớn..."

Nàng cúi đầu nhìn chỗ hai người giao hợp, côn th*t thâm sắc bị tiểu huyết nuốt vào toàn bộ, một chút khe hở đều không có.

Thô như thế, dài như thế, đâm tới cổ tử cung, tưởng đến cả người nàng đều tê dại.

Nàng dùng sức nắm chặt vòng eo hấn, trên dưới vuốt ve côn th*t trong cơ thể, nộn huyết ra sức rút vào mấp máy, dâm dịch trong suốt dính ở trên nhục bích.

Ánh nến trong gió đêm lay động, hô hấp của hấn trở nên trầm trọng, nhìn nàng trần như nhộng trên người.

Đường cong mạn diệu của thiếu nữ lay động trong không trung, da thịt ở dưới ánh nến ónh nhuận như tuyết, hai vú như hai con thỏ ngọc nhảy lên, ngậm hai viên thù du phần hồng.

Bắp đùi trắng nõn mờ ra, tham lam nuốt vào cây gậy đỏ đậm, hai cánh búi thịt phì nộn tàn nhẫn căng ra, trong lúc kịch liệt thọc vào rút ra bị cuốn vào trong, d*m thủy vậy trên lông tơ vàng nhạt, càng có vẻ xa hoa lãng phí dâm loạn.

Hấn đột nhiên hứng thú, bàn tay to rộng vuốt ra, thường thức hai luồng tơ nhũ nhảy lên, nhìn bộ dáng nàng đắm chìm vào tình dục không tự biết.

Hai người bảo trì tư thế nữ trên nam dưới giao hợp một canh giờ, côn th*t trong cơ thể vẫn là cứng rắn, thể lực của nàng lại dần dần cạn kiệt, vẫn quật cường hoạt động thân thể, dùng sức lực đi dụ hoặc nam nhân dưới thân.

Đại khái là loại tư thế này không thỏa mãn được hần, Ngọc Vô Hà đột nhiên ôm eo nàng, đảo khách thành chủ đem nàng đẩy ngã trên giường, đem một chân của nàng đặt trên vai, côn th*t một lần nữa chen vào thủy huyết sung đồ, dùng sức thao tiến giữa hai chân nàng.

"Đừng...Ta muốn ở trên...A a...Ân a..." Sau khi bị bắt mất đi quyền chủ động, nàng kinh hô ra tiếng, dưới từng đợt khoái cảm, môi nhỏ mấp máy thành ra tiếng rên rỉ nũng nịu.

Hần làm sao để ý ý tưởng của nàng, từng cái đâm vào càng ác hơn, đem nam căn thẳng tiến vào mật huyết của nàng, đem âm dịch tràn ra mà thành bọt nước, làm giữa hai chân một mảnh tuyết trắng.

Sau nửa canh giờ, hần hít vào một hơi thật sâu, đôi tay bắt lấy phần eo của nàng, côn th*t ở trong chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng phun ra tinh dịch, thật lâu sau mới rút ra côn th*t mềm xuống trong cơ thể nàng.

Hoàn Ý Như mở hôi thom đâm đĩa thờ hồn hần, bị đè nén oán giận nói: "Quả nhiên vẫn là như vậy..."

"Đừng thất vọng, còn chưa kết thúc." Hần cúi đầu mút vào hai vú bị chơi đến phồng hồng, hôn hôn miệng nhỏ anh đào của nàng, côn th*t một lần nữa lại cứng lên.

Nàng bị cánh tay dài vớt lên quay người lại, cánh hông nhấc lên đối diện hần, nhục huyết ướt nhẹp lại một lần nữa bị nhét đầy, mật nước bị thao đánh chảy ra giàn giụa. hoa huy*t giống như kiều hoa bị mưa đánh gió thổi, phun ra nùng tinh màu trắng ngà, bị côn th*t thô dài đồ trở về.

Hai người không ngủ không nghỉ làm một đêm, khi Hoàn Ý Như cho rằng đã kết thúc, côn th*t lại một lần nữa cứng rắn, thay đổi tư thế khác nhau làm nàng suy yếu không chịu được.

Thẳng đến khi nàng nằm liệt trong lòng ngực hần, đẩy đẩy ngực dày rộng của hần: "Đủ rồi...Lâu lắm..."

Hần khẽ cười một tiếng, hạ thể vẫn thọc vào rút ra đầu vào đáy: "Ngoan một chút, lần sau để nàng ở mặt trên."

Nàng tròn trắng mắt, không bao giờ muốn đề ý đến hần...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Vu cổ (hồi H)

Con rối nhỏ nằm lê loi một đêm, sáng sớm hôm sau mới được nhặt lên.

"Đây là chính tay nàng khác sao?" Ngọc Vô Hà trầm giọng hỏi.

Đêm qua hần chỉ nhìn qua loa, vẫn chưa phát hiện ra con rối này chính là được làm theo bộ dáng của hần.

"Người không phải ngại nó xấu sao, đem nó trả lại cho ta!"

Hoàn Ý Như đơn giản khoác kiện áo ngoài, hai chân nhún ra bỏ lên giường, vọt tới trước mặt hần muốn đoạt lại con rối, bị hần một tay chế trụ hai cổ tay, đẩy nàng lên giường đè nặng xuống đệm.

"Nàng y phục không che đầy như vậy phác lại đây là có ý câu dẫn ta sao?" Hần cúi người xuống sát vào cổ nàng, đôi tay vuốt ve thân thể mềm mại là lướt dưới thân.

Gương mặt bạch ngọc của nàng hiện lên một tia đỏ ửng, tránh cũng không thể tránh, liền quay đầu đi.

Sau một trận lăn lộn, bạch sam mỏng manh trên người hỗn độn, hải vũ uốn lượn khe rãnh, da thịt trắng nõn đầy những vết dàu tây hồng hồng. Phía dưới là hai chân thân dài, bí mật giữa hai chân bị che dấu dưới xiêm y.

Hần đem vạt áo vén lên, lộ ra hoa huy*t đang chảy ra bạch trọc: "Thật tham ăn, đều chảy ra."

"Còn không phải ngại uy sao." Nàng áo nào nhắm mắt lại.

Lời nói vô tình hạ lưu làm dưới bụng hần căng chặt, côn th*t giữa hai chân lại một lần nữa cứng lên.

"Nàng quả nhiên là đang câu dẫn ta, chảy ra có điểm đáng tiếc, để ta đút lại cho nàng một lần."

Hần cực nhanh còi ra quần lót vừa mặc vào, đem hai chân uốn lượn tách ra, để âm hộ ướt đầm dề hướng về phía mình, côn th*t để ở trước huyết khẩu sung đồ, hạ thân lại một lần đâm vào.

"Người đã giữa trưa rồi còn tới...A...Ân..."

Nàng tối hôm qua bị côn th*t tắc một đêm, âm đ*o bị chà đạp đến sưng lên, tiến vào cường ngạnh như vậy có điểm đau.

Ngọc Vô Hà thấy nàng nhúu chặt mảy, liền thả chậm tốc độ thao lộng hạ thể nàng, mỗi lần rút ra đều mang ra điểm tinh dịch tàn lưu, sau đó bị côn th*t tắc trở vào.

Nàng nghe tiếp giường tạp tư tạp tư rung động, còn có âm thanh thân thể giao hợp bạch bạch, hai mắt mê ly nhìn chăm chăm con rối nằm ở một đầu khác.

Con rối nhỏ giống như Ngọc Vô Hà sâu kín đối diện nàng, đột nhiên cặp mắt đen lạnh leo kia chớp động một cái.

Hoàn Ý Như trong lòng đột nhiên run lên, vừa định xác nhận có phải ảo giác hay không, Ngọc Vô Hà lại đem nó ném trở về trên mặt đất.

"Chuyên tâm một chút, ân?" Ngọc Vô Hà cắn hai vú nàng nhấc nhờ nói.

Tuy con rối kia được điêu khắc rất giống hần nhưng lại có sự khác biệt không nói nên lời, làm cho Ngọc Vô Hà cực kỳ không thích.

Sau khi thọc vào rút ra hơi một ngàn cái, tinh dịch nóng rực bắn đầy hoa hồng, côn th*т dừng lại ở trong cơ thể nàng một đoạn thời gian, sau khi rút ra lại lấy một khối phi thủy lạnh lẽo lấp kín huyết đạo của nàng.

"Lạnh quá..." Hoàn Ý Như oán giận nói, mỗi lần làm xong hần đều thích lưu lại đồ vật ở bên trong.

"Phía dưới bị uy no rồi, vậy có dói bụng hay không?" Ngọc Vô Hà vuốt bụng bằng phẳng của nàng ôn nhu nói.

Nàng sớm đã dói là, gật đầu đáp ứng.

"Muốn ta ôm nàng đi ra ngoài hay vẫn là để người đưa đồ ăn vào." Hần chế nhạo cười nói.

Gia hỏa này rõ ràng khi dễ nàng không đi được đường, Hoàn Ý Như nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta chính mình có thể tự đi."

Ngọc Vô Hà mặc từng cái xiêm y cho nàng, trong lúc đó đương nhiên không thể thiếu hôn môi vuốt ve, làm cho Hoàn Ý Như vừa ngứa vừa tê.

Lúc này cửa phòng bị mảnh mẽ hồ vang, ngoài cửa có tiếng người hầu hô: "Thái tử điện hạ, Tả thừa tướng xông vào phủ!"

Sắc mặt Ngọc Vô Hà bỗng chốc trầm xuống, thay nàng mặc tốt kiện áo ngoài cuối cùng, trấn an nói: "Ở trong phòng ngoan ngoãn đợi ta, ta đi một chút sẽ về."

Bên ngoài truyền đến tiếng la của Tả thừa tướng: "Lục soát trong ngoài một lần cho ta, không thể bỏ sót bất kỳ góc ngách nào."

Ngọc Vô Hà bước nhanh ra cửa phòng, châm chọc nói: "Tả thừa tướng khách quý đại giá quang lâm, như thế nào không nói trước một tiếng, xông vào phủ thế này thì cũng không thể hương đài khách chi lễ đâu."

Tả thừa tướng chấp tay cúi đầu chào, sau đó buông tay nói: "Gần đây thân mình của Thánh thượng ngày càng sa sút, hoài nghi có người làm vu cớ chi thuật, cho nên phái vi thần đi khắp nơi tuần tra."

Ngọc Vô Hà lạnh lùng nói: "Thừa tướng đây là ý gì, hay là hoài nghi là do ta làm?"

"Không dám không dám, việc này nhất định không liên quan tới Thái tử, nhưng cũng có khả năng là người trong phủ Thái tử làm." Tả thừa tướng hướng thị vệ phía sau bữu môi nói, "Các người mấy người tiến vào phòng Thái tử điều tra một chút."

Ngọc Vô Hà thân hình như thương tùng che ở trước cửa, lạnh lùng nói: "Ai dám vào phòng ta ngày hôm nay nhất định đầu rơi xuống đất."

Thị vệ bị khí thế của hần ngăn lại, hai mặt nhìn nhau, không một ai dám bước lên.

Tả thừa tướng cười nhạt một tiếng: "Thái tử hà tất phải như thế, chỉ là kiểm tra một chút mà thôi, như vậy ngược lại càng dẫn đến hoài nghi, không được không.."

"Vô Hà, để bọn họ vào đi." Hoàn Ý Như từ cửa phòng lộ đầu ra, nhỏ giọng nói.

Nàng biết hần không muốn để thị vệ vào là bởi vì mình, căn phòng này nhất định không có vật bọn họ muốn tìm, so với ở bên ngoài ồn ào nhốn nháo, không bằng kêu những người này tiến vào.

Tả thừa tướng nhấn chặt chân mày, trầm nghĩ tiện nữ này lại dám hô thẳng tên tự của Thái tử.

Thị vệ thấy trên mặt Ngọc Vô Hà có chút buông lỏng, rốt cuộc lấy hết can đảm tiến vào phòng, nhìn thấy có con rối trên mặt đến tò mò nhặt lên xem.

"Thừa tướng đại nhân, tiểu nhân tìm được rồi." Một thị vệ la lớn lên như muốn tranh công, từ phía trước giường nhìn thấy một con rối khác.

Con rối này Hoàn Ý Như chưa bao giờ nhìn thấy, trên người khoác long bào kim sắc, khuôn mặt thô ráp mơ hồ một mảnh, trên ngực cắm một cây ngân châm thon dài.

Khóe miệng Tả thừa tướng hiện ra một tia cười quý dị, nhưng rất nhanh liền trở lại bình thường, chỉ thẳng vào Hoàn Ý Như nói: "Mưu hại thánh thượng, chứng cứ vô cùng xác thực, mau đem nữ nhân này bắt lại!"

***

Tác giả có lời muốn nói: Làm cuộc điều tra nhỏ, các bạn thích con rối Ngọc Vô Hà hay vẫn là Thái tử Ngọc Vô Hà~

Editor: T thích con rối nha!!! Thích nam? biến thái có mặn quá không ^-^?

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Giăng co

Ngọc Vô Hà đem Hoàn Ý Như che chở ở sau người, lệ khí dày đặc nói: "Người của ta cũng dám chạm vào!"

Tuy rằng Tả thừa tướng ra lệnh, thị vệ cũng không dám tiếp tục tiếp cận Hoàn Ý Như, về mặt khó xử đứng tại chỗ.

Tả thừa tướng vuốt vuốt chòm râu, giả vờ khó xử nói: "Thái tử điện hạ, dân nữ này có hiềm nghi cực lớn, Thái tử bao che như vậy liền có điểm...có điểm đồng mưu..."

Ngọc Vô Hà đánh gãy lời nói của hần: "Phòng ngủ này trừ bỏ ta cùng với nàng, mỗi ngày đều sẽ có tỳ nữ thu dọn phòng, cũng có khả năng là người ngoài lẫn vào vu oan giá họa, Thừa tướng đại nhân như thế nào cảm thấy một nữ tử bình dân sẽ có âm mưu mưu hại Hoàng thượng chứ."

Tả thừa tướng đi đến trước mặt Hoàn Ý Như, khuôn mặt hòa ái cười: "Cô nương, có thể mở tay ra cho ta xem hay không. Thái tử yên tâm, ta sẽ không tổn thương nàng chút nào."

Hoàn Ý Như không biết hấn đánh cái chủ ý quý quái gì, nếu trong sạch liền không cần sợ hãi, theo ý hấn mở ra lòng bàn tay.

"Ân...Ngón giữa có vết chai dày, cô nương thường sử dụng dao khắc gỗ đúng hay không?" Sau khi Tả thừa tướng đánh giá bàn tay Hoàn Ý Như, chỉ vào con rối nàng làm hỏi, "Con rối này là người làm sao?"

"Con rối này là ta chính tay làm." Hoàn Ý Như đúng theo sự thật trả lời, rất nhanh liền chuyển ý, "Nhưng một cái khác không phải..."

"Tức là cô nương là con rối sư, làm một con liền không thể làm con thứ hai sao? Lại vừa lúc cả hai con đều ở trong phòng ngủ của Thái tử. Nói cách khác trong toàn bộ phủ Thái tử, người là người có niềm nghi lớn nhất."

"Việc này chỉ là suy đoán của Thừa tướng, phải đưa ra bằng chứng mới có thể chứng minh là do Ý Như làm."

Tả thừa tướng mệnh lệnh với người hầu nói: "Muốn chứng cứ sao, vậy cấp cho Thái tử điện hạ nhìn xem."

Sau thời gian một chén trà, một tỷ nữ mảy rậm mắt to bị áp vào phòng, cúi đầu quỳ không rên một tiếng, tay chống ở trên mặt đất có chút run rẩy.

Hoàn Ý Như nhìn thấy tỷ nữ này, thần sắc hơi đổi.

Tả thừa tướng chỉ thẳng vào Hoàn Ý Như, hỏi tỷ nữ nói: "Có phải nàng muốn người đi mua nguyên liệu làm con rối hay không?"

Tỷ nữ gạt đầu vâng vâng dạ dạ.

Tả thừa tướng cảm lấy con rối mặc long bào đưa tới trước mặt nàng, tiếp tục hỏi: "Con rối này mặc vải dệt hoàng kim cũng là người cung cấp sao?"

"Đúng đúng đúng, chính nàng hôm trước yêu cầu nô tỷ mua, nô tỷ cũng không biết nàng làm chính là long bào."

Hoàn Ý Như cả giận nói: "Nàng nói dối, ta muốn rõ ràng chỉ có vải dệt nguyệt bạch."

Ngọc Vô Hà tiến lên đoạt lấy hai con rối, lật y phục trên người con rối liền xem "Gỗ làm hai con rối này là từ đâu mà đến, người có biết đó là loại gỗ gì không?"

"Là nô tỷ mua của một lão sai phu ngoài thành, vừa lúc ngày ấy ông ấy chặt một gốc cây gỗ nam trăm năm."

Ngọc Vô Hà hiểu rõ cười, đem long bào trên người con rối ném ở bên chân nàng, lạnh lùng nói: "Người hảo hảo xem xem, con rối này làm từ gỗ nam sao?"

Hai mắt tỷ nữ trừng lớn nhìn chăm chăm con rối, ấp úng nói: "Nô tỷ...Nô tỷ không hiểu..."

"Con rối trước mặt người kia rõ ràng được làm từ tượng mộc, mà Ý Như sử dụng chính là gỗ nam người nói. Dụng tá, hiểm ác ăn nói bừa bãi như vậy, nói không chừng chính người trộm để con rối này dưới giường, lấy cái này hãm hại Ý Như dùng vu cô mưu hại phụ hoàng."

"Nô tỷ không dám...Không dám...Thái tử điện hạ..." Tỷ nữ hoảng sợ đập đầu xuống sàn nhà, đầu đập đến hơi hơi rung động.

Tả thừa tướng khom lưng nhặt con rối mặc long bào lên, cười mỉa nói: "Phiền thái tử đem con rối kia đưa cho vi thần, vụ án vu cô này quá mức nghiêm trọng, hai con rối này thế nào cũng phải để thánh thượng xem mới được."

Ngọc Vô Hà đôi mắt đen nhếch lên, khẽ cười nói: "Ai biết được trên đường đi có bị đổi thành con rối khác hay không. Tả thừa tướng không cần lo lắng, hai con rối này ta sẽ tự tay giao cho phụ hoàng."

"Này..." Tả thừa tướng một bộ dáng ghen như nuốt phải ruồi bọ, ần nhẩn nhẩn giật phất ống tay áo đem theo đội nhân mã rời đi.

Sau khi bọn họ một thân chật vật rời đi, Hoàn Ý Như khe khẽ thở dài, mảy liễu buông xuống dựa vào trên ghế nằm, con người hỏ phách lộ ra cổ sần lo chi sác.

Ngọc Vô Hà nhớ tới nàng còn chưa ăn gì, ra ngoài tìm chút điểm tâm về, mềm nhẹ mà uy đến khóe miệng nàng.

Hoàn Ý Như lắc đầu, lẩm bẩm nói: "Không khẩu vị..."

"CÓ ta ở đây." Hấn nói mấy chữ cực kỳ đơn giản, miệng lưỡi lại nặng như núi.

"Ta không có việc gì." Hoàn Ý Như bài trừ một tia ý cười, miễn cưỡng cắn một ngụm, tiến vào ôm ấp của hấn.

Việc nàng bị đồ tội vu cô bị trở thành cái đinh trong mắt nhưng nàng một chút cũng không lo lắng cho mình, mà là sợ nàng ảnh hưởng tới Ngọc Vô Hà.

Cho dù hiện giờ thân phận chỉ là dân thường, nàng cũng tuyệt đối không chỉ làm cây tơ hồng được che chở...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tàn nhẫn

Sau khi Ngọc Vô Hà đắp chăn đàng hoàng cho Hoàn Ý Như, trấn an nàng đi vào giấc ngủ liền đóng cửa phòng, một mình đi ở hành lang gấp khúc, mái hiên cao ngất có thanh âm huyết sao rớt rất.

Trong chớp nhoáng, vài đạo bóng người lén lút vọt đến phía sau hấn, quỳ rạp trên mặt đất nói: "Thái tử điện hạ, người ngài muốn đã mang đến."

Ngọc Vô Hà liếc mắt nhìn bao tải to trên mặt đất, lấy mũi chân hung hăng đá một cái: "Đem thả hán ra."

Âm vệ nói tuân mệnh, cời bỏ dây thừng, sau đó thối lui ra ngoài trăm bước.

Lý Mạc Phi thờ hồn hèn từ trong bao tải lăn ra, thấy Ngọc Vô Hà khuôn mặt lạnh lẽo, nhất thời trở mắt không thôi: "Thái tử, người bắt ta tới là vì chuyện gì?"

Ngọc Vô Hà nghiêng người, thờ dài nói: "Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, việc vu cổ hôm nay có quan hệ gì với ngươi không?"

Lý Mạc Phi về mặt chính trực: "Thái tử tại sao lại hoài nghi thuộc hạ? Lý Mạc Phi là người của Thái tử, tuyệt sẽ không làm ra việc tổn hại đến lợi ích của Thái tử."

"Nhưng ngươi đối với Ý Như quá mức ngoan tuyệt, nhiều lần hăm hãi suýt khiến nàng mất mạng, hơn nữa quan hệ giữa ngươi với Tà thừa tướng không cạn, cho rằng ta không biết gì sao?"

Lý Mạc Phi lộ ra vẻ mặt quẫn bách, thật lâu sau hỏi: "Tà thừa tướng đặc biệt coi trọng Thái tử, người biết điều đó, nhưng nguyên nhân trong đó người có rõ ràng sao?"

Thấy Ngọc Vô Hà không lên tiếng, Lý Mạc Phi tiếp tục nói: "Bởi vì ái nữ Tà Nhân Nghi của hán quá mức si mê ngươi, Tà thừa tướng lại thập phần yêu thương nàng ta, hy vọng ngươi sau này kế thừa ngôi vị hoàng đế có thể lập nàng làm Hoàng Hậu, mà Tà Nhân Nghi nữ nhân này cực kỳ ghen tị, không thể chịu được bên cạnh ngươi có bất kỳ nữ nhân nào khác, cho nên Tà thừa tướng muốn ta dọn sạch những người khác phái bên cạnh ngươi."

Ngọc Vô Hà chán ghét nhăn chặt mày: "Nữ nhân này ta chỉ thấy mặt hai lần, ngay cả diện mạo cũng đều không nhớ rõ."

"Kỳ thật Thái tử đã gặp qua nàng ta rất nhiều lần, đáng tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, nàng nghĩ mọi cách để xuất hiện trước mặt ngươi, nhưng ngươi chưa bao giờ để ý đến nàng."

"Nếu có thể diệt trừ thế lực của Tà thừa tướng, nữ tử ngoan độc như thế cũng không thể lưu lại, mệnh của người cũng là như thế." Ngọc Vô Hà niết đến mức xương ngón tay xanh khách rung động, con ngươi thanh lãnh trừng lớn nhìn Lý Mạc Phi, hướng âm vệ hất mặt nói, "Đem Lý Mạc Phi bắt lấy, chôn sống ở bãi tha ma!"

Lý Mạc Phi sợ tới mức ra một thân mồ hôi lạnh: "Thái tử, người đây là nói giỡn đi..."

Thái tử đối với mọi người xưa nay đều khiêm tốn lương thiện, nào có gặp qua hán dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, hay là chỉ vì một nữ nhân mà thôi?

Âm vệ đem chế trụ tay Lý Mạc Phi, dùng túi vải bỏ một lần nữa trùm lên người hán. Lý Mạc Phi ở trong bao tải không ngừng giãy giụa, phần nộ phun ra lời nói độc ác: "Ngươi cái đồ nhu nhược không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân, sớm muộn gì cũng bị bọn Tam hoàng tử hại chết, ta thành quỷ cũng phải nhìn thấy ngày ngươi chết..."

Ngọc Vô Hà khẽ cười nói: "Vậy ngươi ở âm tào địa phủ chờ xem, xem mệnh ai dài hơn."

Kỳ thật Lý Mạc Phi cũng không biết, Ngọc Vô Hà vốn là người tàn nhẫn độc ác, chỉ là chưa có ai chạm đến giới hạn của hán thôi, vì người nào đó hán đặt ở đầu quả tim, hán thế nào cũng phải lạng lè dọn dẹp sạch sẽ tất cả chứng ngại.

Ngọc Vô Hà lặng yên trở lại phòng ngủ, phát hiện Hoàn Ý Như vẫn mở to mắt, ôn nhu hỏi: "Không ngủ được sao?"

Hoàn Ý Như gật gật đầu, theo thói quen mờ ra đệm chăn, kêu hán cũng tiến vào nằm xuống.

Ngọc Vô Hà chui vào ổ chăn ôm sát nàng, môi mòng tràn ra ý cười: "Quả nhiên, không có ta liền không ngủ được."

Hoàn Ý Như nhẹ nhàng đắp hán: "Chưa thấy qua ai tự luyến như vậy."

"Lời ta nói đều là thật, không phải sao?" Ngọc Vô Hà quay người đè lên trên người nàng, một tay ở bỏ vạt áo lót, một tay gãi nách nàng. "Nếu nàng không ngủ được, vậy chúng ta tới làm chút việc đi."

"Đừng chạm vào chỗ đó, ngứa quá ha ha ha..." Nàng không nhìn được cười ra tiếng, ở dưới thân Ngọc Vô Hà vận vẹo gãy dựa, rất nhanh xiêm y bị cời xuống từng cái một.

Hán bẻ ra hai chân của nàng đặt trên vai, sở soạn tìm được huyết khẩu của nàng, còn th*t cứng rắn đâm đi vào, đôi tay bắt lấy eo nhỏ của nàng, lực độ va chạm tăng thêm.

Dưới chân bông hồng loan pháp pháp phòng phồng, hai cổ thân thể giao hợp bên nhau, cánh mòng giống như bánh bao trắng bị còn th*t đỏ đậm cắm vào, bị căng ra cái nhục động hình tròn sưng đỏ. còn th*t giống như trời sinh ở nơi đó, cực nhanh cắm vào rút ra mật huyết, thân thể va chạm tạo ra tiếng vang bạch bạch đâm uest.

Nàng xoa thân hình nóng rực kẻ sát nàng, vong tình thờ ra tiếng rên rỉ ngọt nị, phảng phất như thế gian chỉ còn lại người nam nhân này, đem thân mình hoàn toàn giao phó cho hán...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rời Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Diện thánh

Ngự Cảnh Đế không biết xuất phát từ nguyên nhân gì lại từ chối Ngọc Vô hà bá kiến. Ngọc Vô Hà chỉ có thể để lại hai con rối, kêu Từ công công mang theo lời nhắn rồi trở về.

Sau thời gian một nén nhang, Từ công công truyền ý của Ngự Cảnh Đế là muốn gặp sư phó khéo tay làm ra con rối kia.

Hoàng lệnh như núi nói một không nói hai, Hoàn Ý Như hóa tốc bị mang vào hoàng cung, khi nhìn thấy Ngọc Vô Hà vẫn còn mờ mịt.

Ngọc Vô Hà cầm lấy tay nàng, thấp giọng dặn dò nói: "Đợi lát nữa thấy phụ hoàng ta không cần khẩn trương, nói cho ông ấy tình hình thực tế là được."

Hoàn Ý Như gật gật đầu, cười cười: "Không cần lo lắng cho ta."

Từ công công bị cảnh ngọt ngào này làm cho chói mắt, ho nhẹ một tiếng đánh gãy đối thoại của hai người: "Đừng để thánh thượng đợi lâu, cô nương nhanh chóng tiến vào đi."

"Ta ở bên ngoài chờ nàng." Ngọc Vô Hà hôn hôn nàng bàn tay nàng rồi mới chậm rãi buông ra, ánh mắt không nghiêng không lệch chăm chú nhìn nàng đi vào Dục thực điện.

Dục thực điện xưa này là nơi hoàng đế một mình gặp mặt đại thần, loại nữ tử bình dân như Hoàn Ý Như tiến điện thật là hiếm thấy, nô tài đi ngang qua đều trộm đánh giá nàng.

Rèm châu bạch ngọc treo ở điều trụ đem sau điện vẩy lại, bên trong có một bóng người mặc hoàng bào ngồi ngay ngắn, trên đầu mang tử kim quan chạm rồng vẩy tóc, khuôn mặt vuông vức góc cạnh rõ ràng. Tuy là hai bên tóc mai đã hoa râm, nhưng một thân long bào khoắc ở trên dáng người cường tráng, càng thêm rõ vẻ long chươg phượng tư.

Ngự Cảnh Đế nghe được tiếng bước chân phía trước, mi dài hơi nhếch, châm chọc mà liếc nhìn Hoàn Ý Như: "Nữ tử nhu nhược này chính là con rỗi sư?"

Hoàn Ý Như quỳ xuống hành lễ, cất cao giọng nói: "Đúng là thảo dân."

Ngự Cảnh Đế từ án thư nhặt lên một con rỗi hỏi có phải nàng làm hay không, Hoàn Ý Như thực cầu thị thừa nhận, mà chỉ vào một con rỗi khác mặc long bào, nàng lại liên tục lắc đầu.

"Người có chứng cứ gì chứng minh con rỗi kia không phải người làm?"

"Bởi vì ta không có làm ra con rỗi xấu như vậy."

Lời nói của Hoàn Ý Như có chút úy khuất, giống như vũ nhục tôn nghiêm của một con rỗi sư xuất sắc, loại biệt nữ nhỏ này lại chọc cười Ngự Cảnh Đế.

"Ha ha, nha đầu nhà ngươi thật có điểm ý tứ, trẫm rất thích thủ nghệ của ngươi, hôm nay gọi ngươi tới chính là muốn ngươi tạo cho trẫm một con rỗi."

Ngự Cảnh Đế vẩy vẩy ống tay áo ý bảo những nô tài ở đó lui ra, đỡ ghế dựa đứng lên, bước đi có chút tập tễnh đi đến giá sách mở ra một cái khóa chìm, từ bên trong lấy ra một hộp gấm.

Bên trong hộp gấm có một cuộn tranh, hần thật cẩn thận mở ra, ánh mắt lưu luyến thật sâu, lại đi đến bên người Hoàn Ý Như: "Người có thể làm ra con rỗi giống người trong này hay không?"

Hoàn Ý Như ngẩng đầu nhìn bức họa cuộn tròn, nhất thời trở mắt không có lên tiếng.

Trang giấy trong bức họa cuộn tròn có chút ố vàng, chứng minh bức họa này đã có từ rất lâu. Cảnh tượng bên trong là bên dòng suối nhỏ cánh hoa hạnh bay tán loạn, một thiếu nữ tuyệt sắc con eo liễu gọi mái tóc đen, nhất cử nhất động được họa vô cùng sinh động, giống như cây lược gỗ trong tay nàng ngay sau đó đem chải đến đuôi tóc.

Mà điều khiến Hoàn Ý Như khiếp sợ chính là tướng mạo của thiếu nữ có bảy tám phần tương tự Ngọc Vô Hà.

Nàng nhớ lại mười sáu năm sau, hầu gia phu nhân cũng từng lấy ra một bức họa cuộn tròn, muốn chính mình làm một việc tương tự. Tuy rằng Hoàn Ý Như thành công làm được, đem con rỗi Ngọc Vô Hà sáng tạo ra, làm cho tâm nguyện của hầu gia phu nhân khi còn trẻ được viên mãn nhưng cuối cùng hồn phách của nàng ta lại bị cắn nuốt, kết cục thì thể bị chế thành con rỗi.

Cho dù hồn phách Ngọc Vô Hà vẫn là giống nhau, nhưng về mặt ý nghĩa hần cũng đã khác biệt.

"Hoàng Thượng, người thật sự muốn tạo ra con rỗi giống nàng như đúc sao?" Hoàn Ý Như lặp lại ý hần nói hỏi.

Ngự Cảnh Đế coi như trần báo thu hồi bức họa cuộn tròn, đầy mặt sát khí hỏi: "Đúng vậy, ngươi có thể làm được không?"

Hoàn Ý Như lắc đầu: "Xin lỗi, thảo dân không làm được."

Ngự Cảnh Đế siết chặt nắm tay, niết đến mức khanh khách rung động: "Quả nhiên, lại là một phế vật vô dụng."

"Hoàng Thượng, không phải là ta không có năng lực, mà là muốn làm được giống như đúc là hoàn toàn không có khả năng. Nếu con rỗi giống thiếu nữ trong bức họa như đúc nhưng nàng lại cũng không phải là người Hoàng Thượng muốn."

Ngự Cảnh Đế nghe xong lời nàng nói phụt cười ra tiếng, nhưng hốc mắt hần lại ướt át, suy sụp mà ngồi trở lại trên ghế dựa: "Người cũng là tới trách ta sao, thật là..."

Hoàn Ý Như cúi đầu nói: "Thảo dân không dám."

"Nghe nói ngươi cùng Hoài Cần quan hệ không cạn, cũng nên đoán ra thân phận của nàng đi?"

"Thảo dân chỉ liếc bức họa một cái, trở về liền quên."

Ngự Cảnh Đế hừ nhẹ một tiếng: "Còn có điểm thông minh, nếu ngươi xem qua liền quên, vậy chuyện xưa trong bức họa kia ngươi nghe một chút, nghe xong thì cũng quên đi..."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Họa quốc

Ngự Cảnh Đế khi còn niên thiếu kiêu dũng hiếu chiến, đến tuổi trung niên một chân bị tật chính là do ở trên chiến trường bị ngã trên lưng ngựa xuống.

Bởi vì đại bộ phận thời gian hần đều ở quán doanh, đến ba mươi đều chưa có con nối dõi, các đại thần đưa lên mỹ nhân hần không hề hứng thú, một lòng chỉ muốn thu tóm các nước xung quanh.

Quốc thổ mỗi năm đều được mở rộng, dã tâm của hần càng thêm bành trướng, cuối cùng hướng đến biên giới phía bắc Đàm U quốc.

Nghe đồn Đàm U quốc địa vực nhỏ hẹp, dân cư cũng thưa thớt, lại am hiểu vu cáo chi thuật, có thể khiến binh lính trên chiến trường khởi từ hồi sinh, cho dù bị cắt mất đầu vẫn có thể tiếp tục chém giết. Một binh lính bất tử có thể địch hàng trăm binh mã, như thế nào có thể không khiến các đại quốc nghe tiếng sợ vỡ mật?

Ngự Cảnh Đế biết rõ trong núi có hổ nhưng vẫn muốn xông vào, trước cái trang thành thương nhân trà trộn vào Đầm U quốc, lại trộm tìm hiểu khôi từ hồi sinh chi thuật, tình cờ gặp đúng lúc đại diễn tư tế của Đầm U quốc mười năm tổ chức một lần.

Nghi thức tư tế là ở trên nguyệt đài cao trăm trượng tại đô thành, Vũ nữ độc vũ* chiêu gọi quỷ thần bát phương, sau đó sẽ được quỷ thần ban cho khôi từ hồi sinh chi lực. Lịch đại truyền thừa Vũ nữ phải xuất thân từ công chúa, hơn nữa cả đời phải bảo trì thân thể trinh tiết, nếu không sẽ mất đi khả năng sở hữu vu cô.

*độc vũ: múa một mình

Vũ nữ tuyệt mỹ ở dưới ánh trăng một vũ khuynh thành, làm cho Ngự Cảnh Đế hàng năm cảm dục động tâm tư. Hắn phái mười vạn binh mã vây công biên giới, chính mình vẫn ẩn núp trong Đầm U quốc tùy thời hành động.

Trong lúc Đầm U quốc không địch lại thỉnh linh bị đánh lên, Vũ nữ Sư Luyến Thắm vì bảo vệ quốc thổ an khang đang nhìn đài ngắm trăng này ra khỏi từ hồi sinh chi thuật, trong lúc Ngự Cảnh Đế bỏ số tiền lớn mua được thủ vệ, sớm đã trốn tránh đang nhìn hướng đài ngắm trăng, sau đó hắn hiện thân đem nàng trốn đi, để ngừa sự việc bại lộ trên đường mạnh mẽ cưỡng hiếp nàng.

Sau khi Sư Luyến Thắm đột nhiên biến mất, dân tâm đại loạn, quân đội ngăn cản bị mất đi ý chí chiến đấu, rất nhanh bị quân đội của Ngự Cảnh Đế công phá thành trì, mấy ngày sau đô thành cũng bị vây hãm. Con dân Đầm U quốc mất đi quốc gia che chở, chỉ có thể bị bắt đi lưu vong.

Sau khi huy diệt Đầm U quốc, Ngự Cảnh Đế mang Sư Luyến Thắm trở về đế đô, tuy biết nàng là tai họa cực lớn nhưng không hề thương tổn nàng, còn phong nàng địa vị Quý Phi hiển hách, chỉ ở sau Hoàng Hậu chi vị.

Sư Luyến Thắm được hưởng ba ngàn độc ái của Ngự Cảnh Đế, đối với hắn thái độ vẫn trước sau lãnh đạm, một tháng khó có khi nói được với hắn ba câu.

Một ngày nọ, sau khi Ngự Cảnh Đế dè nàng lửa nóng triền miên, đột nhiên hứng thú muốn nàng khóa thân khiêu vũ. Nàng tâm cao khí ngạo tự nhiên không chịu khuất phục, Ngự Cảnh Đế liền lấy lưu dân Đầm U quốc tới uy hiếp nàng. Sư Luyến Thắm nhiệt tình yêu thương con dân không thể không từ, trong lúc tiếp theo hắn đánh nhạc đệm, nàng theo ti không nhảy lên quỷ thần chi vũ. Lúc đó nàng đã mất đi thân thể thuần khiết, quỷ thần chi vũ đã không hề có tác dụng.

Thân thể mỹ lệ dưới ánh trăng lại một lần nữa nhẹ vũ phi dương, tình dịch theo nhất cử nhất động của nàng từ giữa hai chân chảy xuôi xuống dưới, xa hoa lãng phí mà dâm loạn.

Sắp tới lúc dừng múa, Sư Luyến Thắm đột nhiên phủ thêm áo ngoài, từ trên lầu cao nhảy xuống.

Đương trường Ngự Cảnh Đế kinh hãi không thôi, vội vàng dùng khinh công nhảy xuống, đem Sư Luyến Thắm đi tìm thái y chữa trị.

Sư Luyến Thắm tuy cứu lại được một mạng nhưng chân đã bị phế, không thể đi lại, Ngự Cảnh Đế đối với việc này giận không thể át.

Hắn cực kỳ hận nàng, hai chân mỹ lệ này, như thế nào có thể nhẫn tâm hủy diệt.

Từ đó Ngự Cảnh Đế không lại đến tẩm cung của Sư Luyến Thắm, không nghĩ ba tháng sau truyền đến tin tức nàng mang thai.

Ngự Cảnh Đế mới đầu cực kỳ cao hứng, nhưng sau khi nghe thái y nói thời gian nàng mang thai là hai tháng, khoảng thời gian đó hắn đều không thấy mặt nàng.

Vừa lúc đó trong cung lẫn vào thế lực tàn dư của Đầm U quốc, những việc đó được thái giám bên Hoàng Hậu châm ngòi thổi gió, nói Sư Luyến Thắm là cùng người tư thông mới mang thai.

Ngự Cảnh Đế ngày càng thêm căm hận Sư Luyến Thắm, không đành lòng nghe kiến nghị của thái giám là rửa sạch dư nghiệt, trước đem nàng cùng hoàng tử sinh ra nhốt ở lãnh cung, chờ đến ngày nàng nguyện ý khuất phục.

Sư Luyến Thắm đặt tên nhi tử là Cố Hoài Căn, tự Ngọc Vô Hà, ý chỉ mỹ ngọc không tỳ vết, chỉ vì kỷ niệm nàng năm đó độc vũ trên đài ngắm trăng, đeo mặc huyền ngọc chiêu quỷ thần chi vật.

Mỗi năm đến sinh nhật Ngọc Vô Hà, Ngự Cảnh Đế đều sẽ lên là lãnh cung Sư Luyến Thắm ở, xem cảnh tượng thân mật mẫu tử hai người ăn mừng trường thọ.

Kiến nhẫn của hắn từng năm bị mài mòn, rốt cuộc vào năm Ngọc Vô Hà sáu tuổi, nhìn thấy Ngọc Vô Hà lớn lên cực kỳ không giống chính mình, dưới sự giấu dử đã hiện thân trước mặt mẫu tử bọn họ, một tay đem Ngọc Vô Hà kéo đi, uy hiếp muốn đem hắn đi trượng hình.

Sư Luyến Thắm đẩy mặt kinh ngạc nghĩ muốn đi ngăn cản, vô ý từ trên xe lăn té xuống, gian nan vươn người về phía bọn họ.

Ngự Cảnh Đế dừng bước, lạnh lùng nói: "Hắn không phải thân sinh nhi tử của trẫm, vì sao trẫm phải lưu lại mệnh của nghiệt tử này? Trừ phi hắn là huyết mạch hoàng tộc chân chính, nhưng người lấy cái gì để chứng minh?"

Sư Luyến Thắm vô lực mà mấp máy môi đỏ: "Mệnh của ta, được không?"

Cắt lòi, nàng run run chống bàn gỗ đứng dậy, hướng cây cột đá bên cạnh lao tới, ngay tức khắc đầu rơi máu chảy.

Ngự Cảnh Đế đại kinh thất sắc, bế lên Sư Luyến Thắm máu tươi đầm đìa, chất vấn nàng rõ ràng còn có biện pháp khác, vì sao cố tình lựa chọn lấy cái chết chứng minh trong sạch.

Sư Luyến Thắm ở trước mặt hắn chưa bao giờ khóc, cũng chưa bao giờ giống như lúc này, nói nhiều như vậy.

Nàng suy yếu mà khẩn cầu hắn không cần thương tổn tính mạng Ngọc Vô Hà, cho dù biếm hắn làm thường dân cũng có thể. Sau khi chết nàng không muốn táng ở bên trong phần mộ, cầu Ngự Cảnh Đế đem thi cốt của nàng đốt thành tro, rải tại cỏ thổ quốc nhường để theo gió bay đi.

Ngự Cảnh Đế ghen ngào đáp ứng thỉnh cầu của nàng, trơ mắt nhìn nàng chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngọc Vô Hà quỳ bên cạnh khóc không thành tiếng, Ngự Cảnh Đế càng nhìn càng thấy hắn giống mình, lúc trước sao có thể để nhiều người như vậy che mắt, nghĩ hắn không phải con ruột của mình.

Từ đây Ngọc Vô Hà khôi phục thân phận Đại hoàng tử, Hoàng Hậu bụng lâu không có động tĩnh lại động tâm tư, muốn mang Ngọc Vô Hà nuôi tại bên người coi hắn như mình sinh ra, lại lập hắn làm Thái tử để củng cố hậu vị.

Ngự Cảnh Đế đáp ứng yêu cầu của Hoàng Hậu, nhanh chóng lập Ngọc Vô Hà làm Thái tử, nhưng khiến Hoàng hậu thất vọng chính là Ngọc Vô Hà đối với bà ta trước sau vẫn không nóng không lạnh, lúc muốn đổi ý thì vẫn đã đóng thuyền.

Năm Ngọc Vô Hà mười tám tuổi, thể lực già tộc sau lưng Hoàng Hậu bị hấn ngầm tiêu diệt. Khi đó Ngự Cảnh Đế đã vô cùng phiền chán Hoàng Hậu, thuận tiện lấy có nàng không thể sinh con, phế truất Hoàng Hậu chỉ vị của nàng.

Hoàng Hậu bị đưa vào lãnh cung năm đó Sur Luyến Thẩm từng ở, Ngọc Vô Hà còn đặc biệt tới vấn an nàng, lấy ngôn ngữ cường bức nàng ta nói ra sự việc năm đó mua chuộc Thái y, nói dối Sur Luyến Thẩm mang thai hai tháng, không mấy tháng sau Hoàng Hậu "bệnh" thế* ở bên trong lãnh cung.

*thế: ý chỉ chết, dùng cho những người địa vị cao quý trong hoàng tộc

Tất cả Ngự Cảnh Đế mấy năm trước đã biết, kỳ thật sâu trong nội tâm hắn càng để ý chính là Sur Luyến Thẩm hỏi tâm chuyển ý, không nghĩ tới chờ được lại là ngày nàng chết.

...

Hoàn Ý Như lắng lắng nghe Ngự Cảnh Đế kể lại quá khứ, nội tâm dao động không thể bình ổn.

Đã sớm nghe nói đôi phụ tử này không hòa hợp, hóa ra cái chết của Sur Luyến Thẩm chính là nguyên nhân, hai người bọn họ không ai muốn vượt qua đi.

Ngự Cảnh Đế kể xong đoạn truyện cũ này, thờ dài nói: "Kỳ quái, người chính là người duy nhất có thể làm trăm nói ra tâm sự, trăm có điểm hiểu tại sao Hoài cần thích người như vậy."

"Dân nữ chỉ là một thảo dân, may mắn lọt vào mắt xanh của Thái tử. Việc của Hoàng Thượng cùng Thái tử dân nữ cũng không tiện xen vào, nhưng vẫn nhìn không được muốn nói, rõ ràng đều để ý lẫn nhau, chỉ là đều không để dứt bỏ dằm ở trong lòng. Thái tử hiện tại đang ở ngoài điện..."

Ngự Cảnh Đế nghiêm mặt nói: "Có thể, tôi nay liền nói đến thế này rồi, trăm nói với người nhiều như vậy, người còn nghĩ muốn an toàn cùng hắn trở về sao?"

Thấy Hoàn Ý Như hơi hơi sùng sốt, Ngự Cảnh Đế cười to nói: "Hù dọa người thôi, lưu lại đi, để hắn một người trở về, người ở lại bồi trăm nói chuyện một chút."

...

Ngoài đại điện ánh nến sáng choang, ngược lại với bóng đêm vô cùng uớt hàn.

Ngọc Vô Hà một người ngồi ở trên ghế ngồi, đợi ước chừng bốn canh giờ, từng đạo thân ảnh vội vàng đi qua, lại cố tình không có nhân nhi hắn muốn nhìn thấy.

Từ công công đi tới nói: "Thái tử điện hạ, không cần chờ vị cô nương kia nữa, nàng được thánh thượng trao cho chức nữ quan, sau đó lưu lại trong cung."

Ngọc Vô Hà lộ ra thần sắc kinh ngạc không thể tin được, gấp gấp hỏi công công nguyên nhân tại sao.

"Thánh thượng dường như rất thích tính tình Hoàn cô nương, nói là muốn nàng ở lại bồi người nói chuyện."

Ngọc Vô Hà đập mạnh tay xuống bàn đá, sắc mặt nháy mắt trầm xuống: "Giữ nàng lại chẳng qua muốn cảnh cáo ta mà thôi, tưởng như vậy có thể kiểm soát được ta sao?"

Tuy nói muốn tìm Ý Như tương lai còn dài, nhưng hắn khẳng định sẽ phải chịu nổi khổ tương tư, làm ra chút việc không thể tưởng tượng được.....

***

Tác giả có lời muốn nói: Cho rằng tách ra liền không ăn được thịt sao?

Editor: Chương này dài quá□□□

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Sấm vai

Hoàn Ý Như được phong làm nhất phẩm thượng cung, phụ trách cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của hoàng đế. Hoàng cung gác cổng nghiêm ngặt, hoàng tử không được xuất hiện ở thâm cung nội viện, nàng rất khó thấy mặt Ngọc Vô Hà một lần.

Ban ngày trong cung bề bộn nhiều việc, tới buổi tối mới có thể thanh nhàn nghỉ ngơi.

Trước khi đi vào giấc ngủ, nàng đùa nghịch con rối nhỏ, lẩm bẩm: "Ta không ngủ được, làm sao bây giờ?"

Sau đó lại bóp mũi nghẹn giọng, giả vờ miệng lưỡi của Ngọc Vô Hà nói: "Chẳng lẽ là quá nhớ ta?"

"Người thẳng, ta có điểm nhớ người." Nàng chọc chọc mặt con rối nhỏ, cảm thấy hành động vừa rồi thật ấu trĩ, khó căn cười một tiếng, "Ta thật là quá nhảm chán..."

Dưới ánh nến mờ nhạt lay động, nàng ôm con rối nhỏ dwuaj vào đầu giường, mơ màng sắp ngủ đột nhiên cảm giác có một ngón tay lạnh băng, mềm nhẹ vuốt ve cánh môi hồng đào.

Nàng kinh giác mà căng mí mắt, chỉ thấy con rối nhỏ nằm ở trong lòng ngực của nàng, cũng không có cảm giác cổ quái ngoài ý muốn, hay mới vừa rồi chỉ là ảo giác.

Cửa phòng đúng lúc này bị gõ vang, nàng mặc xiêm y mở cửa liền nhìn thấy một công công thân hình cao thẳng thon dài, mang khoan biên mũ đứng ở ngoài cửa, cúi đầu xuống không nhìn rõ dung nhan.

"Thượng cung đại nhân có cần lò sưởi không?" Công công giọng nói vững vàng hỏi.

Lúc này tháng tư mùa xuân ấm áp, tuy nói vẫn có chút lúc âm lúc lạnh vẫn là không cần dùng lò sưởi.

Nàng lắc đầu từ chối nói: "Không cần, cảm ơn công công."

"Nhưng thượng cung đại nhân không có nó sẽ không ngủ yên được đâu." Công công cười khê chế nhạo nói, tiếng cười này cực kỳ réo rắt, tự nhiên lộ ra cảm giác quen thuộc.

Nàng nhanh tròng mắt nhìn hấn, liú lười nói: "Ngươi là..."

Công công chậm rãi vạch ra vành nón, trong bóng đêm mê ly như mộng lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết, bên môi nhộn nhạo ý cười thanh thiển: "Thượng cung đại nhân mới mấy ngày không thấy liền không nhớ rõ nô tài?"

Tâm Hoàn Ý Như nháy mắt nhảy lên cổ hòng, nhanh chóng đem hấn kéo vào phòng, sau khi đem cửa phòng cùng cửa sổ đóng chặt mới lo sợ hỏi hấn: "Ngươi như thế nào mặc thành như vậy mà trà trộn vào đây?"

"Không giả dạng một phen thì làm sao vào được đây." Hấn từ phía sau vòng lên vòng eo nàng, cầm đáp ở đầu vai nàng, phát ra thì thầm ni non, "Ta nhớ nàng..."

Nhiệt khí hấn tỏa ra phun ở vành tau nàng, giống như dòng nước ấm rót vào nội tâm nàng.

Bên tai nàng nhiễm một tia đỏ ửng nhàn nhạt, che dấu chớp mắt mấy cái: "Ngươi như vậy cũng rất chói mắt, ai kêu ngươi là công công đẹp nhất chứ, nếu thân phận của ngươi là thái giám, hôm nay cái gì cũng phải nghe theo ta."

Ngọc công công theo lời nàng tiếp tục sắm vai, ngữ khí cung kính: "Nô tài nguyện phục vụ đại nhân ngủ yên."

Hoàn thượng cung nghiêm mặt nói: "Hầu hạ không tốt liền trừ ngươi ba tháng bổng lộc."

Ngọc công công đem nàng bế ngang ở trên giường, cười nói: "Bao quân vừa lòng."

Hoàn thượng cung đầy mặt không vui, xô đẩy hấn: "Ngươi làm gì vậy, hầu hạ cũng không phải là bồi ngủ."

"Đại nhân đừng khắt trương, tiểu nhân không phải hầu hạ sao?" Ngọc công công để nàng ngồi ở mép giường đưa lưng về phía mình, mềm nhẹ mà vuốt ve bả vai nàng, "Lực đạo có thích hợp hay không?"

Này nhấn một cái thập phần thoải mái, Hoàn thượng cung hưởng thụ đến nhắm mắt lại: "Không thể tưởng được ngươi làm cái gì đều tốt như vậy, mát xa đến cực kỳ thoải mái, có thể lại mạnh hơn một chút."

"Còn có càng thoải mái." Tay hấn kéo dài mà du tảo trên lưng, miêu tả đường cong là lướt của thiếu nữ, hoặc nhẹ hoặc nặng vỗ về chơi đùa.

Nàng ở dưới bàn tay hấn môi đỏ mơn ra thờ hồn hên, ngón chân như trần châu đường như động vài cái, khuôn mặt nhỏ tinh xảo thanh thuần lộ ra một tia vũ mị, bất kỳ nam nhân nào cũng đều không chống đỡ được dụ hoặc như rồng này.

Đôi mắt trong trẻo càng thêm thâm trầm, đem nàng đẩy ngã trên đệm giường, vô tình thoáng nhìn thấy con rối nhỏ ở đầu giường, nhấn mảy lại ném nó sang một bên: "Con rối này như thế nào lại ở đây?"

"Đừng ném loạn, làm dơ không tốt." Nàng đối với hành vi của hấn cực kỳ bất đắc dĩ, không biết vì sao hấn cực không vừa mắt con rối kia, tốt xấu gì cũng là lễ vật nàng đưa cho hấn.

"Ta không nghĩ nó quấy rầy chúng ta." Tay hấn càng ngày càng làm cản, cách quần áo đùa bốn hai vú tròn trịa của nàng.

"Nhưng nó chỉ là con rối mà thôi, a...Nhẹ chút..."

Con rối nhỏ lễ loi nằm nghiêng trên tủ cạnh giường, nhìn Ngọc Vô Hà cời bỏ nút thắt vạt áo của nàng, mảy như núi Nga Mi nhấn lại dường như không thể thấy..."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Mát xa

Mất thấy quần áo từng cái bị lột xuống, Hoàn Ý Như che ngực chống hấn đụng vào: "Ngươi không phải nói là chỉ mát xa sao, như thế nào lại còn thoát quần áo?"

"Mát xa cởi quần áo càng thuận tiện." Ngọc Vô Hà tuần dung không hề nhiễm một tia tình dục, phảng phất như là đang làm một việc cực kỳ đứng đắn, cá chép mổ lần đem nàng lột đến không còn gì.

Đôi tay hấn bao trùm ở hai vú tròn trịa, lấy phương thức họa vòng qua lại mát xa, sau đó ngón tay kẹp lấy hai viên thù du phần hồng, nhẹ nhàng cạo lông vài cái, thù du chỉ trong chớp lát liền cứng lên.

"Thường xuyên mát xa ngực sẽ biến lớn." Hấn trêu đùa nói.

Hoàn Ý Như nhấp môi không vui mà trừng hấn, thứ này rõ ràng là chê nàng ngực nhỏ.

Sau khi hấn đem hai vú tuyết trắng xoa đến sưng hồng, lại uốn lượn xuống mà nhẹ niết eo nhỏ một tay có thể nắm chặt, chạm vào thâm cốc đậm nâu giữa hai chân.

Nàng có chút khấn trương kẹp chặt hai chân, thuận thế cũng kẹp luôn lấy ngón tay hấn đang muốn duỗi vào.

Ngọc Vô Hà đem biểu tình của nàng thu hết vào mắt, động tác dưới tay càng làm cản lên, lại ra ngoài vuốt ve âm hộ trắng nõn, vuốt ve vài cái nhụy hoa non mơn mẩn cảm. Một cỗ nhiệt lưu từ da thịt chui vào bụng, lại tràn đầy quanh thân nàng.

Nàng nghiêng đầu nhẹ nhàng thờ hồn hên, mười ngón chân khó nhịn mà cuộn lại dựng lên, da thịt cả người nổi lên màu đỏ nhàn nhạt.

"Có phải nghĩ bị cầm vào hay không?" Hấn khây khẩy hai cánh hoa đầy đặn, ngón tay thường thường hướng mặt huyết duỗi vào một chút, sau khi rút ra mang theo hoa dịch trong suốt.

"A...Ân a..." Thân thể nàng giống như bị hấn thao túng, hoàn toàn không chịu khống chế phát ra tiếng rên rỉ, điên cuồng mà muốn hấn đem ngón tay lại thọc đi vào, cuối cùng đổi thành đồ vật càng thô dài hơn.

"Nếu như ngươi muốn như vậy, ta liền mất xa tiểu huyết một chút." Hấn đem ba ngón tay vói vào mật huyết nhỏ hẹp, bắt chúc tư thể thao động thọc vào mấy chục cái.

Thân thể nàng vận vẹo hòn dỗi không thôi, nhện không được hô: "A...Lớn...Ta muốn lớn hơn nữa..."

"Lớn hơn nữa chính là cái gì?" Hấn biết rõ còn có hỏi.

"Phí dưới...Ta muốn cắn phía dưới kia của ngươi..."

Hấn cười bỏ đai lưng tơ lụa xanh thẫm, cởi ra một thân xiêm y thái giám, một cây côn th*t thô dài triển lộ ở trước mặt nàng, mang theo tính xâm lược cực kỳ lỗ mãng.

"Cắn phía dưới là cái gì, nhớ rõ trên xuân cung đồ miêu tả sao?" Ngọc Vô Hà cầm tay nàng đặt trên côn th*t dữ tợn, phảng phất như dạy học nghiêm túc đứng đắn hỏi.

Hoàn Ý Như suy tư một phen, gương mặt nóng bỏng trả lời: "Dương cụ? côn th*t?"

"Vậy ngươi muốn nó cắn cái gì, đáp sai liền cắn cái miệng nhỏ của ngươi."

"Tiểu huyết..."

"Như ngươi mong muốn."

Hấn cười nhẹ mang hai chân của nàng uốn lượn bẻ ra hai bên, ngồi quỳ ở dưới thân nàng, con thịt cứng rắn để ở nơi riêng tư cọ xát một hồi, làm mòn kiên nhẫn của nàng, sau một tiếng trống lăm tinh thần hăng hái liền thọc vào, chín cựa một sáu nhanh chóng thọc vào rút ra.

Tóc đen nhánh của nàng theo đông đưa hỗn độn tán ra, dưới giường lay động rắc rắc. Khắp phòng đều là tiếng thân thể va chạm cùng tiếng rên rỉ đứt quãng.

"Không được...Vô Hà...A a...Quá nhanh..."

Nàng ô ô kêu nhỏ, từng cái bị lấp đầy, lại từng cái bị rút cạn, từng đợt khoái cảm liên tiếp không ngừng.

côn th*t thâm sắc ở mật huyết tuyệt nộn thao động ra vào, cảm đến một lần so với một lần càng nhanh hơn, thẳng đến khi một cổ xuân thủy phun ra tung tóe, tưới ở chỗ giao hợp sâu nhất của hai người...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rồi Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Kinh mộng (H)

Triền triền miên miên tới canh bốn, Ngọc Vô Hà mới rút ra từ trong cơ thể nàng, môi dán lên vành tai trần châu nói: "Sáng mai ta có việc trước phải rời đi, đã phái người âm thầm bảo hộ nàng, mọi việc lượng sức mà hành sự, ở trong cung không cần tin tưởng bất kỳ kẻ nào."

Hoàn Ý Như giống như cá mẫn bị lẫn lộn đến hơn nửa đêm, mơ màng sắp ngủ không nghe rõ hấn đang nói cái gì, ôm gối đầu hàm hồ đáp lời.

Ngọc Vô Hà kéo chăn cho Hoàn Ý Như, hôn xuống cái trán đầm đìa mồ hôi của nàng, nhìn nàng thật sâu một cái rồi đứng dậy rời đi.

Hoàn Ý Như nghe được âm thanh đóng cửa mới bừng tỉnh ló đầu ra lẩm bẩm nói: "Này liền đi rồi..."

Nàng đem chính mình chôn ở trong ổ chăn, tham lam mà hưởng thụ dư vị ấm áp hấn lưu lại, không bao lâu liền ngủ say.

Trong bóng đêm mê ly, một cổ hắc ảnh từ cuối giường từ từ bay tới chỗ nàng, vô thanh vô tức giống như rắn độc tới gần.

Phảng phất giống như một cổ ẩm ướt thấm vào đệm chăn, nàng khó nhịn mà vén chăn lên liền thấy một khuôn mặt tuấn tú quen thuộc bám vào người chính mình, rõ ràng bốn phía tối tăm không ánh sáng, cựa con người kia lại sáng đến kinh người, tiềm tàng dục vọng xâm chiếm mãnh liệt nào đó.

Không biết vì sao nàng lại một trận tâm hoảng ý loạn, khô khốc nói: "Ngươi như thế nào lại..."

Hấn không chờ nàng nói xong đột nhiên cúi đầu, một ngụm ngậm lấy môi đỏ mấp máy, ngăn chặn lời nói kế tiếp của nàng, lưỡi dài xâm lược vào cái miệng nhỏ ẩm ướt, bắt lấy cái lưỡi dính hương quấy loạn, khiến cho nàng thờ không ra hơi.

Hấn đột nhiên vén lên chăn bông, thân hình bao trùm thân thể trần trụi của nàng, cắn lên những điểm đỏ trên da thịt tuyết trắng, đó là dấu vết được in lại trước đó không bao lâu, nhưng hấn phảng phất như trùng phạt, lại in trên đó dấu vết mới.

"A...Đau...Ngươi đang làm cái gì..." Cảm giác ngứa ngáy từ những nơi bị đụng chạm chui vào thân thể, nàng bị hấn đè nặng vận vẹo tay chân, vọng tưởng trốn thoát trôi buộc cuồng đại kia.

Thẳng đến khi vết đỏ trên da thịt được thay mới, hấn mới thỏa mãn liếm liếm cánh môi nàng, thô bạo tách ra hai chân thon dài, côn th*t cường thế mà chen vào trong thân thể mềm mại.

hoa hu*т của nàng trước đó còn lưu lại tinh dịch đang chảy xuống, một cây côn th*т thọc vào bài trừ không ít bạch trọc, tới tới lui lui hung hăng cắm vài cái, trên âm hộ dính đầy chất lỏng sền sệt.

Lúc này hấn hoàn toàn không có nửa điểm ôn hòa của đêm trước đó, giống như dã thú chiếm hữu thân thể mềm mại của nàng, cảm giác mỗi lần va chạm đều đâm vào chỗ sâu nhất, tiếp theo lại có thể đụng vào địa phương càng sâu hơn.

Nàng ở dưới thân hấn thờ dốc rên rỉ, xô đẩy ngực hấn: "Không...Ngươi không phải Vô Hà..."

"Không phải Vô Hà, vậy ta đây là ai?" Hắc cười nhẹ hời, hạ thế càng động càng nhanh, đảm cho nàng không nói nên lời.

"Không...Không phải...Ngươi là Ngọc Vô Hà...Nhưng...không phải...hiện tại..."

"Mỗi lần thấy hắc chạm vào ngươi như vậy, ta liền hận không thể giết hắc, đem hắc nghiền xương thành tro..."

Trong lúc mãnh liệt trừu lộng mưa to gió lớn, nàng bị bắt nhún thành một bãi xuân thủy, bên tai quanh quẩn tiếng nói ác độc của hắc: "Không cần...Đừng chạm vào hắc..."

"Xem ra ngươi càng thích hắc." Mỗi hắc hoạt động ở cổ nàng, giống như tùy thời sẽ cắn phá huyết mạch yết hầu nàng. "Ta sao có thể hại hắc, hắc không phải chính là ta sao?"

Hắc đem người nàng quay lại, để nàng quỹ sát dưới thân hắc, còn th* t lại một lần nữa thọc đi vào, khàn khàn nói nhỏ: "Đêm còn dài mà, trước đó hắc lộng ngươi như thế nào, ta liền động dụng phải thao trở lại như thế..."

Ngày hôm sau nàng gian nan căng ra mí mắt, thấy đệm chần chính tề trên người, phảng phất như sau nửa đêm kia chỉ là một giấc mộng.

Một hồi mộng xuân giống như ác mộng.

Con rối nhỏ bị vứt bỏ trên bàn vẫn duy trì tư thế hôm trước, không nhúc nhích mặt hướng về phái nàng, khoe môi đậm sắc hướng về phái trước hơi hơi nhếch lên...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Làm khó dễ

Trong hoàng cung, Hoàn Ý Như ngoại trừ bởi nói chuyện với Ngự Cảnh Đế, còn phải xử lý chút nội vụ, trong ngoài đi lại, tổng sẽ gặp gỡ những người vương bản.

Ngày nọ nàng đi trên con đường tới Ngự Hoa Viên đột nhiên nghe thấy âm thanh đầm tiếu, thấy rất nhiều cung nữ và thái giám chậm bước đi tới, một người mặc trang phục phi tử Nga Mi bị bao quanh vây xem, nhìn tướng mạo đã qua bốn mươi tuổi, đúng là thời điểm phong vận thiếu phụ nồng đậm.

Hoàn Ý Như cố ý đi sang một bên, tránh xa bọn họ một khoảng cách, không nghĩ vẫn là chọc phi tử chú ý.

Phi tử mất phương hướng liếc Hoàn Ý Như, về mặt khinh thường nói: "Đây là cầu nô tài từ đâu ra, thấy bản cung còn không hành lễ."

Thái giám tiêm thanh tiêm khí đón ý nói hùa: "Là mẹ đẻ nhị hoàng tử Tiêu Quý phi, người một cái nữ quan nho nhỏ còn dám tự xưng tự đại!"

Trong đó có một cung nữ gặp qua Hoàn Ý Như, giải thích nói: "Bẩm báo Quý phi nương nương, nữ nhân này là tân sủng nhất phẩm thượng cung, thánh thượng ban cho nàng không cần thực hiện quỹ chi lễ."

Tiêu Quý phi trên dưới đánh giá Hoàn Ý Như, tự nhiên cười nhẹ một tiếng: "Tư sắc thật ra không tồi, nhưng đừng vọng tưởng bò lên được long sàng Hoàng Thượng..."

Cung nữ ở bên tai Tiêu Quý phi nhỏ giọng nói: "Nữ quan này nghe nói là người của Thái tử."

Tiêu quý phi sắc mặt khẽ biến, trừng mắt Hoàn Ý Như nói: "Hóa ra nàng chính là họ Hoàn kia."

Hoàn Ý Như đơn giản hành lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Tham kiến Quý phi nương nương."

"Nghe nói người rất am hiểu điều khác con rối, hôm nay liền làm cho bản cung một con đi." Tiêu quý phi vươn ngón tay phương tiên, chỉ gậy gỗ phân bón hoa bên cạnh bồn cây nói, "Liền dùng cành dâu gỗ này làm đi."

Phân bón hoa trộn lẫn ô trọc bất kham, tản mát ra mùi tanh tươi gay mũi khó nghe, đừng nói cầm ở trong tay, ngay cả tới gần cũng không ai muốn, Tiêu quý phi này rõ ràng là muốn khó xử Hoàn Ý Như.

Hoàn Ý Như lắc đầu từ chối nói: "Nương nương, gậy gỗ này không phải là lương mộc, chỉ sợ ta năng lực không đủ."

Tiêu quý phi quát: "Bản cung mặc kệ, người thế nào cũng phải dùng gỗ này làm ra."

Thái giám mang theo thùng gậy gỗ cùng phân bón hoa, che mũi đưa tới trước mặt Hoàn Ý Như: "Hoàn Thượng cung lấy đi, tuy rằng người là nữ quan, cũng vẫn xem như nô tài trong cung, đừng cãi lại mệnh lệnh của nương nương."

Tiêu quý phi thấy Hoàn Ý Như thờ ơ, ra lệnh cho nô tài ở đối diện, nếu là nàng lại tiếp tục không nhận, liền đem gậy gỗ nhét vào miệng nàng.

Hoàn Ý Như bị ba thái giám vây lại, ước lượng võ công của chính mình tuy không cao nhưng đối phó với bọn họ vẫn còn dư dả, vừa muốn từ trong lồng ngọc móc ra chỉ bạc, đột nhiên thùng gỗ bị một khối đá đánh trúng, làm phân bón hoa đen nhánh bên trong chảy ra, bắn đến trên người thái giám xách thùng gỗ, hai người bên cạnh cũng gặp cảnh cá ương trong chậu.

Mà Hoàn Ý Như vừa cảm thấy thân hình nhẹ bẫng, vòng eo bị ôm lên lui lại phía sau, nhanh như tia chớp tránh đi cỗ tanh tươi kia.

Nàng đón ráng màu chói mắt nhìn lại, thoáng nhìn đến gương mặt quấy nhiễu giấc mộng của nàng, hắc đồng thời hơi hơi gục đầu xuống, hướng nàng nhợt nhạt cười, khi ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu quý phi lại trở nên lạnh nhạt xa cách.

"Tiêu quý phi, người của ta cũng không nên loạn chạm vào."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Yêu đương vụng trộm

Bất thành linh xuất hiện, sợ tới mức Tiêu quý phi sắc mặt trắng bệch, kinh giân nói: "Thái tử như thế nào lại ở Ngự Hoa Viên?"

Ngọc Vô Hà đem Hoàn Ý Như hộ ở sau người, trả lời: "Hôm nay Phụ hoàng phái ta đi làm một ít công sự, tình cờ vừa lúc đi qua nơi này."

Tiêu quý phi chăm chọc hừ nhẹ một tiếng: "Thái tử đến cũng thật là vừa khéo, Hoàn thượng cung vào hoàng cung cũng coi như là người của Hoàng thượng, một hoàng tử như người nhưng lại có hiềm nghi dâm loạn hậu cung."

Ngọc Vô Hà lạnh lùng nói: "Nàng từ trước khi vào cung đã thuộc về ta, trong hậu cung này, thậm chí trong cả thiên hạ này ta chỉ cần một người là nàng, cũng chỉ có ta mới có thể chạm vào nàng, đâu ra hiềm nghi dâm loạn?"

Tiêu quý phi bị làm cho không còn lời nào để nói, bị phân bón hoa cháy xuống đất huân đến nổi lên ghê tởm, dùng khăn tay che lại miệng mũi, thờ phỉ phỉ phát tay áo rồi đi, nô tài sau lưng nhanh chóng chạy theo.

Hoàn Ý Như thấy bọn họ đi xa, còn chưa kịp hòa hoãn khẩu khí, lại bị Ngọc Vô Hà túm đến chỗ sâu trong Ngự Hoa Viên. Mặc kệ Hoàn Ý Như kinh ngạc như thế nào gọi hấn, Ngọc Vô Hà đối với nghi vấn của nàng đều không rên một tiếng.

Hai người vòng qua vô số con đường hẹp dài quanh co, cong lưng chui vào khe hở chỗ núi già, chỉ thấy xung quanh núi già toàn cả cỏ xanh đầy đất.

"Nơi này thật đúng là chỗ phù hợp để yêu đương vụng trộm." Ngọc Vô Hà không lý do nói ra lời này, lại quay đầu nhìn Hoàn Ý Như lộ ra thần sắc khác biệt, nhìn không được cười xấu xa ra tiếng, "Hai người các người xuất hiện đi."

Phía sau núi già truyền đến tiếng bước chân, hai thân ảnh một cao một thấp dần dần hiện ra.

Hoàn Ý Như nhìn chăm chú phát hiện ra là một đôi nam nữ, tướng mạo hai người cực kỳ xa lạ, trên người mặc trang phục thái giám và cung nữ.

Ngọc Vô Hà mệnh lệnh nói: "Đem những thanh âm đêm qua phát sinh tại đây tái hiện lại một lần."

Nữ nhân gât gât đầu, mở miệng nói nói: "Ai, oan gia người cuối cùng cũng biết tới, hại bốn cung đợi lâu như vậy."

Nam nhân trả lời: "Hắc hắc, còn không phải sợ lão hoàng đế hoài nghi hay sao, cách lần trước gặp mặt không đến mấy ngày, tiểu tao hóa phía dưới lại ngựa đến khó chịu?"

Lời nói này rõ ràng thanh sắc chồng chất, nhưng đôi nam nữ trước mặt lại mặt vô biểu tình, phảng phất như diễn một vở diễn cứng đờ.

Hơn nữa tiếng nói của hai người nghe thấp phần quen tai, Hoàn Ý Như suy nghĩ lại, đây không phải là thanh âm của Tả thừa tướng cùng Tiêu quý phi sao?

"Hừ, mới mấy ngày? Rõ ràng đều gần một tháng, người cũng biết ở hậu cung cỡ nào tịch mịch khó nhìn, bốn cung hiện tại cùng quả phụ không có bất luận cái gì khác nhau."

"Tả mẫu vừa lúc chết lão bà, vừa vận cùng người quả phụ hợp thành một đôi."

"Hừ, hoàng đế còn chưa có chết đâu, tặc tử lớn mật, người sờ loạn chỗ nào?"

"Giả vờ cái gì, chúng ta hài tử đều sinh rồi, còn không phải Nhị hoàng tử hiện tại sao, ha ha ha..."

"Nói gần nhất một nữ tử thân mật của Thái tử vào hoàng cung, được hoàng đế phong làm nữ quan, tên là Hoàn Ý Như, nếu người thấy nhan sắc của nàng, chính là cái nữ nhân này làm Tả Nhân Nghi mất hết mặt mũi."

"Nhân Nghi Nhân Nghi, người chỉ biết nữ nhi nhà người, ai không biết còn tưởng người có luyện nữ tình kết. Nàng ta vào cung thì lại thế nào, chẳng lẽ có thể một nữ hầu phụ từ sao. Bốn cung ở hoàng cung này đã hai mươi năm, hoàng đế ngay cả giường của bốn cung cũng chưa đến gần một chút, hấn nhìn như anh minh thần võ lại không gần nữ sắc, nhất định là trời sinh không thể."

"Sao người biết hấn không được, có lẽ hấn còn chạm qua người khác, hoàng tử tốt xấu gì cũng có bốn cái."

"Trừ bỏ Phong Nhi là con của chúng ta, còn cái đồ lợn Cổ Giản Từ kia ta cực kỳ xác định là Dung phi làm bộ mang thai 'sinh hạ'. Còn tính tình tốt Cổ Ngôn Tích kia sao, mẫu phi hấn, Oánh phi từng cùng thái giám tư thông, cha ruột hấn khẳng định không phải lão hoàng đế."

"Những cái này ta đều sớm đã biết, kia Thái tử Cổ Hoài Cẩn thì sao?"

"Cái này càng không cần phải nói, ngay cả hoàng đế cũng hoài nghi hấn, mẫu phi hấn vì bảo toàn tính mạng của hấn còn đâm đầu vào cột tự sát, sao trên đời lại có nữ nhân ngu ngốc như vậy."

"Ta lại cảm thấy Cổ Hoài Cẩn lớn lên rất giống hoàng đế."

"Trong hậu cung này tuyệt đối không có nhi tử thân sinh của hoàng đế, nam nhân bình thường nào có thể lạnh nhạt ta chứ, thừa tướng người nói đi?"

"Ha ha cũng đúng, đại mỹ nhân như hoa như ngọc nhue vậy, ai nhìn cũng sẽ đều động tâm, Tả mẫu chính là xưng thần dưới váy người. Ai, Tiêu quý phi, phong cảnh dưới váy mười năm vẫn đẹp như vậy."

"A a..... Người sờ chỗ nào đâu..... Hồn đản ngựa a..... Ân a..... Cầm thú....."

Một đoạn đối thoại này giống như một đạo sấm sét, Hoàn Ý Như hoàn toàn bất ngờ.

Liền ngay cả Ngọc Vô Hà cũng hiện lên vẻ khiếp sợ, bàn tay cầm tay Hoàn Ý Như vô tình nắm chặt, đến mức ngón tay nàng hơi hơi đau đớn.

"Vô Hà..." Hoàn Ý Như giờ tay đáp ở đầu vai hấn, nhẹ giọng gọi lại suy nghĩ tán loạn của hấn.

Ngọc Vô Hà lạnh lùng nói: "Việc này nếu tiết lộ ra liền không chỉ đơn giản là cắt lưỡi đâu. Các người đều lui ra đi, canh giữ ở bên ngoài năm trăm bước, không cho người khác tiếp cận."

Hai người nói tuân mệnh, rất nhanh ra khỏi núi già biến mất vô tung.

Ánh mắt Ngọc Vô Hà rơi trên vách đá, núi già chông chênh chất ngấn trở ánh sáng trên đỉnh phóng xuống, cũng khiến khuôn mặt hắn một mảnh mơ hồ không rõ.

Hoàn Ý Như không nói gì đứng ở bên người hắn, không biết nên an ủi như thế nào.

Hai người lặng im thật lâu sau, Ngọc Vô Hà cười khổ một tiếng: "Ta thật sự không phải con hắn."

"Tin tưởng ra, người là nhi tử thân sinh của Hoàng Thượng, mấy ngày trước ta nghe hắn nói qua, hắn ở Đàm U quốc liền chiếm đoạt mẫu thân người, nếu hắn thật sự vô năng, vì sao lúc trước đề ý người có phải thân sinh của hắn hay không. Có lẽ hắn chỉ chạm vào âu yếm nữ nhân..."

Ngọc Vô Hà chỉ vào mặt cô cách đó không xa, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Tiêu quý phi chính là ở nơi đó lên gặp Tả thừa tướng, hai người trộm ước mười chín năm tình, còn sinh một cái nghiệt tử, phụ hoàng không có chạm qua nàng ta, sao có thể không biết gì chứ?"

Hoàn Ý Như trả lời: "Hắn không thích Tiêu quý phi, tự nhiên sẽ không đề ý."

Ngọc Vô Hà giương mắt nhìn về phía nàng, khóe miệng hơi hơi nhếch lên: "Cũng đúng, nếu đổi lại là ta, trừ bỏ người nào đó, những nữ nhân khác cũng đều như bạch cốt."

Cánh tay hắn duỗi ra, đem nàng vây ở trên vách đá, cầm đặt trên trán nàng, nhìn tóc đẹp như mây nói: "Tả thừa tướng người này thật khôn khéo, khẳng định không ai có thể phát hiện ra nơi yêu đương vùng trộm này."

"Người muốn làm cái gì?" Hoàn Ý Như phảng phất như bị giam cầm, chung quanh hơi thở ngưng kết, há mồm đều thờ không ra hơi.

Ngón tay Ngọc Vô Hà miêu tả thân thể mềm mại là lướt của nàng, dọc theo đường cong chậm rãi trượt xuống duỗi vào vạt váy: "Nếu là nơi yêu đương vùng trộm, không khỏi có chút đáng tiếc, nhưng mà ta ngại bọn họ làm dơ mặt cô, chỉ có thể ủy khuất nàng một chút ở chỗ này để ta chạm vào là được."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Thích khách (H)

Hắn mắt tiếng thấp giọng gọi tên nàng, dùng hàm răng cắn ra nút thắt cái yếm, hai luồng tơ nhũ tròn trĩu tuyết ngưng bắn ra.

Hương thơm độc đáo của thiếu nữ như thấm vào ruột gan.

Hắn chôn ở khe rãnh giữa hai vú nàng, cắn một ngụm lên thù du đậm sắc, lưỡi dài liếm láp giống như rắn.

Phía sau là một bức tường lạnh băng phong kín, phía dưới bị một thanh nóng rực cứng rắn cọ xát, phía trước uất thấp ngực nóng cháy.

"Ân..." Cô người nàng treo ở trên người hắn, ngửa đầu phát ra tiếng thở dốc trầm trọng, giờ này khắc này trong cơ thể là nóng lạnh đan xen.

"Ý Như, nhìn ta, ta là ai?" Môi hắn dọc theo xương quai xanh lên đến cổ, lưu lại những điểm đỏ trên da thịt trắng nõn, cuối cùng hôn lên đôi môi đỏ mấp máy.

Nàng căng ra mí mắt liếc mắt nhìn lại một cái, tròng mắt của hắn sáng ngời trong đêm đen, gian nan phun ra thanh âm: "Vô Hà...A..."

"Nàng nói chính là Vô Hà nào, ân?" Hắn khẽ cắn cánh môi nàng, mang theo ý vị nói sai liền trừng phạt.

"Duy nhất... Vô Hà... Người là thể gian duy nhất... Một người..."

Hắn dường như nhận được đáp án vừa lòng, nhấp môi đậm đậm cười, sau đó hạ thân đâm một cái, còn th*o chui vào miệng huyệt vọt vào trong cơ thể nàng.

Một lần va chạm như vậy, phảng phất như đem không khí trong ngực nàng đều ép ra ngoài.

Hắn giống như đã thú phát tiết dục vọng, từng cái đều đâm vào chỗ sâu nhất, giao đến đường đi đều mật nước giàn giụa, nhỏ giọt trên cỏ xanh biếc...

Sau khi hai người liễu chết triền miên, Ngọc Vô Hà cỡi xuống một miếng hắc ngọc ở trên cổ, mềm nhẹ mà ngang ngực đeo lên cho nàng.

Hoàn Ý Như nhìn trang sức này, sau khi biết là vật gì kinh ngạc hỏi: "Mặc huyền ngọc, đây là di vật của mẫu thân người, cho ta làm cái gì?"

"Mặc huyền ngọc bị người bên ngoài xem như là tà ngọc đem lại vận rủi, kỳ thật ở Đàm U quốc nó là thánh vật ban cho Vu nữ pháp thuật, nghe nói có thể khởi tử hồi sinh."

Nàng nhớ tới Ngọc Vô Hà mười sáu năm sau, có khả năng khởi tử hồi sinh, đại khái là có liên quan đến mặc huyền ngọc trong đầu con rồi đi?

Hắn chuẩn chuẩn lướt nước hôn một chút môi đỏ, chăm chú nhìn thật sâu khuôn mặt nàng: "Đeo vào đi, nó sẽ thay ta bảo hộ nàng."

Trên đường trở lại phòng ngủ nghỉ ngơi Ngọc Vô Hà cũng không đi theo bên người, nhưng nàng biết hắn phải người ở chỗ tối bảo hộ mình.

Hoàn Ý Như cỡi ra quần áo, rửa sạch tinh dịch tràn lan giữa hai chân, vuốt ve mặc huyền ngọc trước ngực, nhớ lại mới vừa rồi lại lơ đãng mỉm cười ngọt ngào ra tiếng.

Sau khi nằm vào đệm chần mềm mại không bao lâu, nàng bỗng nhiên nghĩ được một cổ mũi máu tươi nhàn nhạt, cảnh giác mà đứng dậy mặc tốt xiêm y.

Mùi máu tươi là từ ngoài cửa sổ tới, bốn phía rõ ràng yên tĩnh không tiếng động những lại có loại cảm giác áp bách ép sát đến gần.

Khi mùi máu tươi càng lúc càng nặng, nàng mới từ trong tay áo rút ra một cây chì bạc, đột nhiên trên cổ truyền đến một trận lạnh băng. Không cần quay đầu cũng biết có một thanh kiếm sắc bén kề ở trên cổ non mịn, chỉ cần hướng bên phải một chút, đầu nàng liền đứt đoạn.

Người này là cao thủ ngàn dặm khó tìm, liền ngay cả những ám vệ Ngọc Vô Hà ti mĩ lựa chọn cũng bị hắn hạ thủ giết chết trong thời gian ngắn.

"Ta có thói quen trước khi giết người phải hỏi đi ngôn trước khi lâm chung của người đó, ngươi có gì để nói không?" Tiếng nói của thích khách cực kỳ chói tai.

"Ngươi là ai phải tới? Tà thừa tướng, hay là Nhị hoàng tử?" Hoàn Ý Như nghĩ tận lực kéo dài thời gian, nói không chừng có thể tìm ra một đường sống.

"Đến Diêm Vương gia mà hỏi đi." Thế nhưng thích khách lại là người tính khí nóng nảy, tay cầm kiếm đột nhiên dùng lực, trên cổ nàng vẽ ra một đường máu.

Hoàn Ý Như chịu đựng đau đớn, tiếp tục cố gắng: "Từ từ, không biết người hại ta là ai, ta chết cũng không nhắm mắt, đến âm tào địa phủ cũng cáo trạng ngươi cũng không tốt đi."

"Thích khách có một quy củ, không thể nói ra cổ chủ là người phương nào. Hơn nữa ta giết người so với ăn cơm còn nhiều hơn, nếu bọn họ đều tới cáo trạng ta, Diêm Vương lão tử phỏng chừng cũng lo không hết, ai để ý cái tiểu nha đầu như ngươi."

"Chính là ta đều sẽ chết, người đã chết liền không làm hồng quy củ của ngươi."

"Hừ, miệng lưỡi trơn tru, ta tốt xấu gì cũng hành nghề mấy chục năm, chẳng lẽ không biết ngươi muốn kéo dài thời gian sao, để mạng lại đi..."

Hoàn Ý Như đoán trước đại nạn đã đến, đang muốn nhắm mắt lại, khỏe mắt vô tình thấy một mảnh huyết quang nhưng cổ lại không hề có một tia đau đớn.

Trên mặt đất có một cánh tay bị chém đứt, làm cho mặt đất máu tươi đầm đìa.

Nàng kinh ngạc nhìn lại liền thấy thích khách một bên ồng tay áo trống rỗng, mà hắn cầm kiếm lại dính đầy máu tươi, thực hiển nhiên là chính hắn chặt đứt.

"Hắn quả nhiên không thể bảo vệ tốt ngươi." Thanh âm là thanh âm của Ngọc Vô Hà, ngươi lại không phải người của hắn.

Trên tủ đầu giường có một tiểu thân ảnh ngọc bạch dựa nghiêng vào một góc. Mặt hắn hướng về phía Hoàn Ý Như, tròng mắt u lượn mờ ra, ở dưới ánh nến tối tăm tựa như chớp một chút.

Hoàn Ý Như đánh giá trong phòng đều không phát hiện người khác, bỗng nhiên nghe được tiếng cười chế nhạo.

"Không cần nhìn, là ta, Vô Hà của ngươi."

Con rối nhỏ lười biếng mà chống giá cấm nền đứng lên, gờ tay nhấc chân cùng chân nhân vô dị, ánh mắt từ đầu đến cuối đều khóa trên khuôn mặt nàng: "Ý Như, lại đây..."

Hoàn Ý Như trở mắt mà nhìn hắn, hai chân giống như rút chỉ vô pháp nhúc nhích.

Phảng phất trở lại mười sáu năm sau, con rối nàng tự tay tạo ra lại sống đến giờ...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Sống lại

Ngoài Hoàn Ý Như, tên thích khách kia càng thấy khiếp sợ hơn.

Hắn nguyên muốn lấy đầu của nàng, cũng không biết như thế nào, tay lại không nghe sai sử chém đứt tay trái của chính mình.

Trong lúc mất máu kịch liệt đau đớn, hắn thậm chí còn cho rằng mình sinh ra ảo giác, một con rối tinh xảo tuyệt luân cư nhiên sống lại, giống như người thật cùng thiếu nữ hắn muốn ám sát nói chuyện.

Hắn tốt xấu gì cũng ở trong giang hồ lăn lộn lâu nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có ý định muốn chạy trốn, còn chưa kịp đặt chân bỏ chạy, con rối quý dị kia cư nhiên nhìn về phía chính mình.

"Thiếu chút nữa quên mất, nên xử lý ngươi như thế nào đây." Con rối nhỏ câu môi cười, liếc mắt nhìn cánh tay gãy trên mặt đất, "Nếu là chảy quá nhiều máu tươi, Ý Như sẽ không rửa sạch được, cũng chỉ có thể như vậy."

Mất thấy con rối hướng hắn nâng lên ống tay áo, thích khách cứng đờ người phát run, cổ giống như bị một nguồn sức mạnh đột ngột bẻ gãy, sau đó nghe được tiếng xương cốt phát ra âm thanh răng rắc, hắn liền suy sụp mà té liệt ngã xuống trên mặt đất.

Con rối nhỏ thấy Hoàn Ý Như thật lâu không dao động, không đợi nàng phản ứng chậm rãi đi tới, tựa hồ còn không thích ứng với thân thể con rối này, căng chân mềm nhũn ngã trên mặt bàn.

Tình cảnh này phát sinh ở trên người một con rối ba tấc* thấy có chút cảm giác đáng yêu buồn cười, nhưng Hoàn Ý Như không dám cười ra tiếng, nhanh chóng vờn cánh tay đem hắn ôm lên.

(*chỗ này t cũng không rõ con rối này dài bao nhiêu, ở chương trước đó thì tác giả để 10 tấc, chương này lại để 3 tấc nhưng mà Ý Như ôm được trong ngực thì t nghĩ nó cũng không lớn hơn đồ chơi trẻ con bao nhiêu, chắc 3 tấc ~ 30cm thì đúng hơn).

"Nhìn bộ dáng ghen cười của ngươi kìa, có phải đặc biệt buồn cười hay không?" Giờ này khắc này hắn bị nàng ôm ở trong lòng ngực, ngón tay nắm một sợi tóc đen trên bả vai nàng, "Còn có, ta không thích bị ngươi ôm như vậy."

Lời này vừa nói xong, Hoàn Ý Như không tự chủ được ngửa đầu nằm ở trên giường, mà hắn gất gao nằm trên bộ ngực nàng, vuốt ve khuôn mặt hơi trắng bệch của nàng.

Ngọc Vô Hà năng lực tựa hồ càng thêm cường đại rồi, hiện tại đến người sống đều có thể khống chế.

Đôi mắt hần chăm chú nhìn thật sâu vào Hoàn Ý Như, nháy mắt như băng tuyết tan ra, ấm áp tràn lan, liền chỉ chăm chú nhìn nàng như vậy, giống như thế gian chỉ có một người là nàng.

"Người quả nhiên còn sợ hãi ta, rõ ràng ta cùng hắn là một người."

Một câu này chọc trúng tâm của nàng, đối với con rối Ngọc Vô Hà, nàng sợ hãi càng nhiều hơn là cảm tình. Mà đối với Thái tử Ngọc Vô Hà lại rất khác biệt, nàng chưa bao giờ đối với một người không thể xa rời như vậy.

Hắn xoa cổ trắng nõn của nàng, theo dây đeo lấy ra mặc huyền ngọc thờ dài một tiếng: "Hồn phách của ta từng ở trong khối ngọc này ở mười sáu năm"

Hoàn Ý Như hơi hơi ngẩn người, bỗng nhiên nhớ tới mặc huyền ngọc này là nàng đeo từ nhỏ đến lớn, hắn là lúc ấy hồn phách Ngọc Vô Hà đã ở trong này, cũng chính hắn làm bạn với mình ước chừng mười bốn năm, khó trách hắn hiểu nàng như vậy.

Nàng hơi hơi há mồm may mắn còn có thể phát ra tiếng, dò hỏi: "Người...Làm thế nào có thể đến đây?"

Hắn cúi xuống cánh môi nàng đặt xuống một nụ hôn, thanh âm vẫn ôn nhu lưu luyến, lại âm trầm đến mức làm người phát lạnh.

"Hồn phách ta nguyên bản không thể tiến vào huyết giềng, không thể không cần chút thủ đoạn tăng cường pháp lực, nhưng mà mỗi lần thời gian ở lại cũng không dài. Như vậy cũng tốt, tuy biết người cùng người thiên miền chính là mình nhưng chính mắt nhìn thấy vẫn là không chịu đựng được."

Hoàn Ý Như mặt lộ vẻ vui sướng: "Nếu người có thể tiến vào, là có thể thay đổi vận mệnh của người."

Ngọc Vô Hà lắc đầu, cười nói: "Ta có thể làm cũng chỉ có bảo hộ người."

Dứt lời, hắn hướng về phía thích khách bị bẻ cổ quát một tiếng: "Khỏi."

Thích khách hoắc mất một chút từ trên mặt đất đứng lên, cánh tay đứt gãy bởi vì chết đã lâu, máu tươi đã sớm ngừng chảy.

Ngọc Vô Hà ra lệnh một tiếng: "Rửa sạch sẽ vết máu trên mặt đất, lại quay trở về nơi ở của cổ chủ người đi."

Thích khách máy móc mà hướng hắn khom lưng, ngồi xổm xuống lấy xiêm y cời ra lau khô máu trên mặt đất, sau đó nhặt lên cánh tay bị chặt nhảy ra cửa sổ rồi đi.

Hoàn Ý Như thấy một màn quý dị như vậy, thầm nghĩ hắn cường đại như thế vì sao không thay đổi được vận mệnh.

"Có thể nói cho ta bọn họ làm thế nào hại chết người không?"

"Hóa..." Thanh âm của hắn dần dần mỏng manh, hai tròng mắt mất đi sự sắc bén sáng rọi, ngã vào trên bộ ngực phồng lên của nàng.

Hoàn Ý Như kinh ngạc mà nâng hắn lên, vô luận gọi thế nào cũng không nhúc nhích, đại khái theo như lời nói của hắn, hồn phách của hắn đã không còn ở bên trong con rối nữa.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67: Nghịch sát

Đêm đó trong thư phòng Tả phủ, Tả thừa tướng lên gặp Ngự tiền thống lĩnh Ngụy Phong.

Hai người sớm ở bốn năm trước cấu kết với nhau, đều có ý hướng đem Thái tử lập làm Hoàng đế. Nhưng hiện tại Thái tử không muốn cưới ái nữ của Tả thừa tướng, liền ngay cả nhìn đều không muốn liếc nàng một cái, hắn liền đem ý tưởng nhất nhất nói với Ngụy Phong.

Ngụy Phong nghe xong lắc đầu nói: "Thái tử tuy nói khả năng không theo ý chúng ta, nhưng Nhị hoàng tử kia làm người quá mức âm hiểm, sợ là ngày sau lên đế vị sẽ càng khó khống chế..."

Cửa lớn thư phòng đúng lúc này bị đẩy ra, hắc y nhân mang đầu lạp lên lút tiến vào, lãnh kiếm trong tay dính đầy vết máu, tay áo bên trái trống rỗng.

Tả thừa tướng thấy là thích khách hắn phái đi, nhăn mày nói: "Cầu nô tài, khi nào trở nên vô lễ như thế, ngay cả cửa đều không gõ, sự tình thế nào rồi?"

Ngụy Phong hỏi: "Tả đại nhân, người phái thích khách đi có chuyện gì vậy?"

Tả thừa tướng cười nhạt một tiếng: "Giết một cái đinh trong mắt, thay Nhân Nghi của ta diệt trừ nỗi lo về sau."

Trong lúc hai người nói chuyện thích khách lặng yên đi vào, Ngụy Phong cảnh giác mà đảo mắt: "Tả đại nhân đừng lo!"

Hắn nhanh chóng rút ra lợi kiếm từ eo, chém giết lại thích khách đánh úp, hai người này đều là cao thủ hiếm thấy, nhưng thích khách rốt cuộc bị chặt đứt một tay, ở thế thượng phong dần dần suy yếu xuống. Ngụy Phong rất nhanh chiếm thế thượng phong, đem lợi kiếm đâm vào ngực thích khách.

Tả thừa tướng nghe được tiếng động ngã xuống đất, run run rẩy rẩy bò ra từ gầm bàn, nhìn thấy là thích khách bị giết liền thư khẩu khí: "May mắn có Ngụy đại nhân tương trợ, nếu không Tả mỗ tất phải mất mạng, thích khách này phát cái điên khùng gì không biết, vì sao đột nhiên phản sát, ta muốn hắn tồn không ít bạc."

Ngụy Phong ngồi xổm xuống thăm dò ngực của thích khách, sắc mặt hết sức ngưng trọng: "Xem người này máu đã khô cạn, hắn là đã chết một canh giờ."

Tả thừa tướng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh: "Này này này...Sao có thể..."

Ngụy Phong nói: "Ta đoán hắn vô cùng có khả năng bị hạ vu cớ chi thuật, hơn hai mươi năm trước ở Đàm U quốc có loại vu thuật này, Tả đại nhân rốt cuộc là phái hắn đi ám sát người nào?"

Tà thừa tướng chỉ phải thừa nhận: "Một nữ tử thân mật của Thái tử mà thôi, hay là nàng ta biết thuật khôi tử hồi sinh?"

Ngụy Phong ở trong cung hành sự, tự nhiên biết người hấn nói là ai, hỏi: "Người muốn ám sát chính là Hoàn thượng cung, chẳng lẽ nàng ta sử dụng vu thuật, còn mê hoặc Thái tử?"

"Thuật khôi tử hồi sinh là mấu phi của Thái tử từng có, nếu nói là Thái tử làm cũng có chút khả năng. Tà mỗ mặc kệ ý tưởng của Ngụy đại nhân như thế nào, Thái tử này xem ra ta không thể nâng đỡ, chúng ta chính là châu chấu trên một sợi dây, người tự suy nghĩ đi, thứ cho Tà mỗ không thể tiến xa được." Tà thừa tướng khoanh tay mà đứng, chán ghét tránh đi thì thể, nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

...

Đã nhiều ngày, Hoàn Ý Như có chút tâm thần không yên, khi nằm ở đầu giường đều thỉnh thoảng căng ra mí mắt, ngó nhìn con rối nhỏ đặt ở tù đầu giường, như là sợ hãi lại như là chờ đợi.

Ngự Cảnh Đế thích chơi cờ ở trúc lâu phía sau hoa viên, thường thường sẽ gọi cớ sĩ nổi danh cả nước tới chơi, cùng luận bàn kì nghệ. Nhưng mà những cớ sĩ này đều bán khoán hấn là Hoàng thượng, cũng không dám sử dụng bản lĩnh thật, làm cho Ngự Cảnh Đế rất là tức giận.

Ngự Cảnh Đế lại đuổi đi những cớ sĩ dối trá đó, chỉ cùng Hoàn Ý Như sẽ không làm bộ chơi cờ, cho nên tới thời gian Ngự Cảnh Đế hạ triều, nàng đều tự giác đi tiểu trúc chờ hấn.

Ngày nọ không trùng hợp lắm, nàng ở trên đường gặp phải hai người đáng ghét, Nhị hoàng tử Cố Vô Phong cùng Tam hoàng tử Cố Giản Từ.

Cố Vô Phong thấy nàng mỹ mạo động lòng người, khuôn mặt thô thiển thò tới hỏi: "Tiểu mỹ nhân, ta chưa gặp qua người bao giờ, nói cho bọn hoàng tử người là tỷ nữ của phi tử nào?"

Hoàn Ý Như đối với hấn xa cách, lập tức đi đến phía trước, lại bị hấn đuổi tay ôm xuống dưới.

"Đừng thẹn thùng, người mỹ mạo như vậy ở trong cung rất đáng tiwocs, nếu không ta hướng phi tử kia xin người đem về phủ ta làm tiểu thiếp thứ mười bảy, thế nào?"

"Biến." Hoàn Ý Như không thể nhìn được nữa, mở miệng chửi lời thô tục.

"Nha, tiểu mỹ nhân mắng chửi người, bọn hoàng tử càng thích." Cố Vô Phong ra hiệu với Cố Giản Từ ở phía sau, ý bảo đem nàng kéo vào bụi hoa khuất người.

Cố Giản Từ vươn hai cánh tay béo ú ra sau lưng, muốn một tay bắt lấy nàng, nhưng Hoàn Ý Như lại vùng khụy tay về phía sau, chọc vào mắt của hấn, hấn vuốt đôi mắt tru lên một tiếng ngửa đầu ngã trên mặt đất.

Hai cái hoàng tử lười biếng thành tính, ngày thường không chăm chỉ luyện võ, thua ở trên tay nàng cũng không kỳ quái.

Cố Giản Từ quỳ rạp trên mặt đất bắt lấy một chân của nàng, Hoàn Ý Như trong lúc nhất thời không thể nhúc nhích, mắt thấy Cố Giản Từ lấy đoản đao từ trong tay áo, hùng hùng hổ hổ nhào về phía nàng.

Thân mình Hoàn Ý Như lệch sang một bên tránh thoát tập kích của hấn, một chaankhacs đập lên mặt Cố Giản Từ, đau đến mức tay hấn phải buông lỏng, chân nàng lại đạp hướng Cố Vô Phong. Hấn bị nàng nhấc chân đá vào ngực cũng ngã xuống.

"Đi từ xa đã nghe được tiếng ồn ào, hóa ra là hai người các người bị đánh thành như vậy." Ngự Cảnh Đế tuy đã bệnh lâu ngày, thanh âm vẫn trầm như chuông lớn. Tay chống quai trượng được thái giám nâng tay đi tới, thấy mặt béo phi của Cố Giản Từ in một dấu giày không khỏi cười to ra tiếng.

"Phụ hoàng, người phải làm chủ cho nhi thần." Cố Giản Từ ôm mặt ô ô khóc thút thít.

"Chính là nữ nhân này, câu dẫn không thành liền muốn hành thích nhi thần." Cố Vô Phong chặt vật đứng dậy, chỉ vào Hoàn Ý Như lớn tiếng nói.

Đôi mắt thâm thúy của Ngự Cảnh Đế hướng về phía Hoàn Ý Như hỏi: "Này rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?"

Hoàn Ý Như buông tay: "Vũ khí không ở trong tay ta, có phải ta hành thích hay không để thành thượng tới định đoạt đi."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rời Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Điều hòa

Cố Vô Phong đem đoản đao nâng lên, trừng mắt Hoàn Ý Như nói: "Phụ hoàng, nhi thần là vì tự vệ mới lấy ra đoản đao."

Ngự Cảnh Đế nói: "Nếu trầm nhớ không nhầm thì hoàng cung nghiêm cấm tự mang binh khí."

Cố Vô Phong lạch cạch một tiếng, đem đoản đao vút trên mặt đất, về mặt khóc tang: "Nhi thần...Nhi thần là quên mất..."

"Vô Phong, đầu óc người xác thật rất khôn khéo nhưng tâm địa lại quá gian xảo." Ngự Cảnh Đế nhìn hướng Cố Giản Từ, lắc đầu cười khổ nói, "Còn có người, ít cùng nhị ca người đi ra oai đi, đầu óc cũng đừng nhét đầy phi du."

Cố Vô Phong cùng Cố Giản Từ tron mắt há hốc mồm, nhìn Ngự Cảnh Đế chống quai trượng rời đi.

Ngự Cảnh Đế cũng không quay đầu lại, nói: "Còn ngồi ở đó làm gì, không mau lại đây."

Hai người ân cần mà chạy nhanh theo, kết quả bị Ngự Cảnh Đế một ngụm quát bảo dừng lại, Cố Giản Từ chưa kịp dừng lại, thân hình mập mập thiếu chút nữa làm Cố Vô Phong ngã trên mặt đất.

"Trẫm không phải nói hai người, Ý Như lại đây đi." Ngự Cảnh Đế không kiên nhẫn thúc giục, Hoàn Ý Như chỉ có thể nghẹn lại ý cười đi theo hấn rồi đi, lưu lại hai huynh đệ vô cùng xấu hổ.

Sau khi đi không bao lâu, Ngự Cảnh Đế cho những thái giám cung nữ xung quanh lui xuống, một mình cùng Hoàn Ý Như tản bộ ở Ngự hoa viên.

Thấy hai chân Ngự Cảnh Đế không tiện, Hoàn Ý Như liền tiến lên dìu hắn.

"Trẫm còn đi được." Ngự Cảnh Đế lắc đầu từ chối nàng, tập tễnh đi, đột nhiên đem quai trượng vút ở trên mặt đất.

Những hành động này làm Hoàn Ý Như giật mình không thôi, nhanh chóng nhặt lên quai trượng đuổi theo: "Thánh thượng, ngài đây là làm gì?"

Ngự Cảnh Đế gian nan mà bước đi, cái trán toát ra chút mồ hôi lạnh, khắp khiêng đi mấy chục bước, sau đó dừng lại hoãn khẩu khí nói: "Những người gây chân hẳng nằm ở tình huống thế nào mới có thể đứng dậy?"

Hoàn Ý Như nghe xong lời này không nói nên lời, ngăn người không trả lời.

"Nàng lúc trước như thế nào đứng lên, chỉ là vì Hoài Cẩn?" Ngự Cảnh Đế cười khổ một tiếng, thân mình hơi hơi lay động, "Khi đó nhất định là rất đau đi, trẫm hiện tại cũng rất đau..."

Cho dù hắn kiên trì không nhận quai trượng, Hoàn Ý Như vẫn im lặng không tiếng động đem quai trượng đưa tới trước mặt hắn.

"Chân này của trẫm là do bị mũi tên bắn trúng trên chiến trường gây ra, lúc ấy cũng không trị liệu chỉ là do nhớ tới nàng ấy, có lẽ làm thế có thể bồi thường chân của nàng đi." Ngự Cảnh Đế tiếp nhận quai trượng trong tay Hoàn Ý Như, hướng tiểu trúc chơi cờ chậm rãi đi đến.

Hoàn Ý Như nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn, bỗng nhiên cảm thấy hắn chẳng qua chỉ là lão nhân tuổi quá nửa trăm mà thôi. Quan hệ của hắn cùng Ngọc Vô Hà sau cái chết của Sur quý phi vẫn luôn trong trạng thái căng co.

Nhưng Ngự Cảnh Đế là nước cờ quan trọng nhất đối với việc Ngọc Vô Hà có bị cướp ngôi vị hoàng đế hay không, nếu có biện pháp làm hai người hòa hảo, nói không chừng có thể thay đổi vận mệnh của Ngọc Vô Hà.

Vì thế, Hoàn Ý Như hướng hắn tiến cử một người chơi cờ vô cùng cao siêu, nếu là Ngự Cảnh Đế đồng ý, buổi chiều ngày mai liền để người kia tới gặp hắn. Ngự Cảnh Đế là người quý trọng nhân tài, cười đáp ứng thỉnh cầu của nàng.

Ngày hôm sau, Hoàn Ý Như lấy danh nghĩa của thánh thượng, mời Ngọc Vô Hà đến Ngự hoa viên. Ngọc Vô Hà cùng Hoàn Ý Như tay trong tay đi đến tiểu trúc, thấy bên bàn cờ người đang sửa sang lại quân cờ là Ngự Cảnh Đế, ý cười trên mặt bỗng chốc thu hồi.

Ngự Cảnh Đế phát giác Hoàn Ý Như nói chính là Ngọc Vô Hà, sắc mặt cũng thập phần không tốt, lạnh lùng nói với Hoàn Ý Như: "Người có biết giả truyền thánh chỉ phải chịu tội thế nào không?"

"Không cần trách phạt Ý Như, coi như ta chưa tới là được." Ngọc Vô Hà đối với Ngự Cảnh đế làm hoàng tử chỉ lễ, chỉ nói tránh quấy rầy liền rời khỏi, bị Hoàn Ý Như nắm tay kéo lại.

"Nếu người đã đến rồi liền an vị chơi cờ đi." Ngự Cảnh Đế thái độ khác thường, cư nhiên muốn giữ Ngọc Vô Hà ở lại.

Chẳng qua chơi cờ mà thôi, Ngọc Vô Hà liền ở lại. Hoàn Ý Như bụng trà rót nước cho bọn hắn, sau đó an tĩnh thối lui sang một bên.

Cách đó không xa Hoàn Ý Như nhìn tình hình chiến đấu trên bàn cờ, phát hiện hai người trong lúc chơi cờ trước sau đều không nói một lời, ngay cả mỗi bước chơi cờ đều như muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

Mới đầu Ngự Cảnh Đế còn nắm chắc thắng lợi, nhưng nửa sau Ngọc Vô Hà lại đem cục diện kéo về cân bằng, sau đó bức cho hắn liên tiếp thất bại.

Ngự Cảnh Đế giờ quân cờ do dự ở trên bàn cờ, lại rất nhanh hối hận đem quân cờ một lần nữa nhặt lên, bị tay Ngọc Vô Hà bắt lại.

"Phụ hoàng là bị những cờ sĩ đó chiều hư đi, quân cờ đã hạ xuống là không thể thu hồi." Ngọc Vô Hà nhìn chằm chằm hai mắt của hắn, gần từng chữ một nói, "Cũng giống như những việc đã làm, lại hối hận cũng không thể quay lại, sai chính là sai, một bước sai, vạn kiếp bất phục."

Tròng mắt Ngự Cảnh Đế dần dần tan rã, thất thần cúi đầu nhìn quân đen trên bàn cờ chết không thể nghỉ ngơi, sau đó chính mắt thấy Ngọc Vô Hà đem một quân trắng hạ xuống, hoàn toàn đem quân của hắn giết đến không còn mảnh giáp.

"Trận này là nhi thần thắng, cáo từ." Ngọc Vô Hà ném xuống những lời này, đứng dậy bước nhanh ra khỏi tiểu trúc.

Hoàn ý Như vô thức mà đi theo, như thế nào cũng không đuổi kịp bước chân của hắn, một đến mức thờ dốc từng ngum từng ngum.

Ngọc Vô Hà đại khái không đành lòng nàng bị liên lụy như thế, dừng bước chờ nàng đuổi kịp, từ từ nói: "Nàng quá tự chủ trương."

"Thực xin lỗi, là tra quá tự chủ trương, làm hai hai người ngày càng xa cách." Hoàn Ý Như hốc mắt hơi hơi ẩm ướt, nhìn qua thân ảnh của hắn, tự giễu cười ra tiếng, "Ta hiểu biết tâm tình của người, chính là người chưa bao giờ hiểu ta. Ta chỉ là... Chỉ là muốn người bình an không có việc gì..."

Hoàn Ý Như nhìn bốn bề vắng lặng, liền đem sự tình mười sáu năm sau kể cho hắn từ đầu chí cuối, bắt đầu từ việc bị hầu gia phu nhân áp chế tạo ra con rối, đến Ngọc Vô Hà mang nàng đây vào huyết giềng kết thúc, những sự việc kể tiếp mới là cùng hắn trải qua.

Tất cả những việc này quá mức hư ảo, Hoàn Ý Như đoán hắn không muốn tin tưởng, thờ dài nói: "Ta không thuộc về nơi này, ta là bởi vì người mà tồn tại, chẳng sợ mệnh này..."

"Được rồi, đừng nói nữa." Ngọc Vô Hà đánh gãy lời nói của nàng, rốt cuộc chịu quay đầu lại nhìn nàng.

Hoàn Ý Như lại bối rối, hoảng loạn lau nước mắt, không nghĩ làm hắn nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của mình, một đôi tay từ phía sau đuổi tới ôm nàng lại.

"Ta ở đây, vẫn luôn ở bên cạnh nàng." Hắn sát lại bên tai nàng nhẹ giọng lại kiên định nói.

"Người có tin lời nói của ta hay không?" Hoàn Ý Như hỏi.

Ngọc Vô Hà dừng lại một lúc gật gật đầu, ôm nàng thật lâu sau cũng không nói lời nào.

Hóa ra người làm hắn ghen ghét không thôi lại chính là hắn, nhưng dù biết rõ như thế hắn vẫn có một chút không vui nho nhỏ, hắn càng muốn lấy phương thức hiện tại làm nàng từ đầu

đến cuối thuộc về hắn.

Sau khi Hoàn Ý Như tách khỏi Ngọc Vô Hà, suy sụp mà trở về phòng ngủ, đem con rối nhỏ ôm vào trong ngực, nhu nhu nói: "Người có thể tỉnh lại không, ta có thật nhiều chuyện muốn hỏi người."

Nàng lập lại vài lần lời này, con rối nhỏ vẫn là nằm không nhúc nhích. Trong lúc nàng sắp từ bỏ, một bàn tay nhỏ lạnh băng đặt trên bộ ngực nàng.

"Gọi ta như vậy là nhớ ta sao?"

Thanh âm réo rắt từ trong lồng trần ra, nàng kinh ngạc mà cúi đầu nhìn, thấy cánh môi tình xảo của con rối giờ lên, lót chân bò lên bộ ngực phồng lên của nàng, ôm chặt cổ thon dài của nàng.

Nàng nghe được chính mình trả lời: "Ta thật sự rất nhớ người..."

***

Editor: Ôi chương này dài quá các nàng ạ...

Các nàng thích con rối hay Thái tử hơn nè?

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 69: Hồi ức

Hoàn Ý Như rõ ràng cảm thấy con rối nhỏ cứng đờ một chút, một lát sau hắn nhẹ nhàng "ân" một tiếng, vòng lấy cổ của nàng càng thêm chặt chút.

Thật lâu sau con rối nhỏ mới buông lỏng nàng, Hoàn Ý như sợ hắn ngã xuống liền đem hắn ôm vào trong ngực.

Tâm tình của hắn dường như cực kỳ tốt, không hề bài xích nàng ôm chính mình, thương thức tóc đen trên vai nàng, mắt hẹp dài liếc nàng: "Nói đi, người rốt cuộc có chuyện gì?"

Hoàn Ý Như có thiên ngôn vạn ngữ muốn hỏi, lời nói đến bên miệng lại không biết hỏi như thế nào, sợ linh hồn hắn rất nhanh sẽ biến mất, chỉ có thể nuốt những việc quan trọng nhất hỏi: "Người trải qua những việc đó, hẳn là biến sau này phát sinh biến cố gì, ta phải làm chút gì mới có thể sửa đổi vận mệnh của người?"

"Kỳ thật ta cũng không biết trước những chuyện phát sinh sau này, bởi vì người tồn tại làm nhiễu loạn thời không này, giống như một viên đá rơi vào nước, có thể nổi lên một đợt gợn sóng, thậm chí có thể nhắc lên sóng to gió lớn.

Hoàn Ý Như cắn cắn môi nói: "Vậy người đưa ta tới đây có mục đích gì?"

Con rối nhỏ móc móc huyền ngọc từ cổ áo của nàng ra: "Mục đích của ta đã đạt được, không cần nóng vội, trước mang người đi một chỗ."

"Cái gì?" Hoàn Ý Như chưa kịp phản ứng đã bị hắn giơ tay che khuất mí mắt, tầm mắt chợt tối sầm, sau đó hôn mê.

"Ý Như, Ý Như, tỉnh tỉnh..."

Có người liên tục gọi tên của nàng, Hoàn Ý Như trong mộng lung tung lại, trợn mắt nhìn phía trước là một nơi tối tăm không có ánh sáng.

Lúc này nàng bị ôm trong lồng ngực không thể nói là quá nhiều ấm áp nhưng lại thấp phần làm người an tâm. Bên người một mảnh mơ hồ không rõ, chỉ có thể mơ hồ phân biệt được là hình dáng quen thuộc.

Bên tai là thanh âm trấn an của hắn: "Ta ở đây."

Hoàn Ý Như ngay tức khắc hiểu rõ, đây là Ngọc Vô Hà mười sáu năm sau, hắn như thế nào khôi phục nhân thân?

Ngọc Vô Hà ôm nàng bay lên trên không trung, tầm nhìn bốn phía sáng lên, có thể thấy được hắn một thân trường bào màu đen, tóc đen dài tới eo tản ra phiêu dật trong gió, phảng phất như tôn giả tới từ u minh Quỷ vực. Chỉ là khuôn mặt hắn quá mức tuấn mỹ không tỳ vết làm nhân thần phẫn nộ.

Lúc lên tới không trung, hắn thỉnh thoảng buông lỏng vòng tay ôm nàng.

Cử động này làm Hoàn Ý Như nhảy dựng, hai chân hoảng loạn khua ở trên không trung, trừng mắt nhìn hắn, một hồi lâu sau mới phát hiện thân thể có thể tự do trôi nổi.

Ngọc Vô Hà chế nhạo mà cười ra tiếng, chỉ vào địa phương tỏa sáng ở phía trước: "Xem đó là cái gì?"

Hoàn Ý Như theo ngón tay hắn nhìn qua, thể nhưng xuyên thấu qua vách tường nửa trong suốt của hắc ngọc nhìn thấy chính mình đang nằm ở trên giường ngủ say, con rối nhỏ nằm ở trên bộ ngực mềm mại của nàng.

Nàng kinh ngạc hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Ồ trong mặc huyền ngọc, người tiện tại là ở trạng thái linh hồn." Ngọc Vô Hà vung tay áo, vách tường kia biến thành một hình ảnh khác, tiểu nữ anh đáng yêu khóc nháo ở trong nôi, một nam tử bên cạnh đưa nôi, hát tiểu khúc dỗ nàng ngủ yên.

Nam nhân trẻ tuổi này không phải chính là sư phụ sao, hay là tiểu nữ anh này là chính mình?

Chỉ trong chốc lát, cảnh tượng trên vách tường lại thay đổi.

Đầu đường ở trấn nhỏ Nam Cương, một cái nữ oa nhi nắm tay sư phụ, đôi tay phỉ nhỏ dường như sợ rơi gắt gao nắm một cây đường hồ lô đỏ rực, mở ra cái miệng nhỏ liếm một viên

trên đó.

Sau đó là một chậu chậu thiếu nữ cầm một cái dao khắc gỗ, hướng một lão nhân hoa giáo thỉnh giáo kỹ xảo điêu khắc con rối, biểu tình chuyên chú lại nghiêm túc, khuôn mặt thanh thuần của nàng lại có vài phần động lòng người.

"Ta từng lo lắng tồn tại ở nơi này, bên trong có mấy trăm, thậm chí một ngàn oan hồn uống mạng, không cam lòng với nhân thế bị hút vào."

"Những hồn phách đó hiện tại ở nơi nào?"

"Oan hồn tiến vào nội tâm sẽ trở nên ô trọc, dựa vào ăn hồn để đạt được sức mạnh lớn hơn, ta muốn thoát khỏi nơi này, mà ta vừa không muốn bị ăn, chỉ có thể ngược lại cắn nuốt bọn họ."

"Sau khi người đem bọn họ toàn bộ ăn xong liền thoát ra khỏi mặc huyền ngọc, sau đó đối ta..."

"Ta bị vây trong địa phương tối tăm như mặc huyền ngọc này, suốt mười sáu năm." Ngọc Vô Hà duỗi tay đem nàng ôm vào lòng, thanh âm cực kỳ ôn nhu, "Nàng chính là ánh sáng duy nhất ta nhìn thấy, chính là nàng, Ý Như. Ta ảo tưởng qua vô số lần đụng vào nàng, ôm nàng, thậm chí chiếm hữu nàng. Ta ghen ghét với tình nghĩa sư phụ với nàng, chỉ muốn nàng vĩnh viễn chỉ có một mình ta, giống như ta cũng chỉ thuộc về nàng."

Hoàn Ý Như dựa vào ngực hắn, nhìn hình ảnh của chính mình, trong lòng hơi hơi xúc động: "Người hiện tại vừa lòng chưa?"

Ngọc Vô Hà chăm chú nhìn nàng thật sâu, ánh mắt xa xưa lâu dài: "Còn lâu mới đủ."

Nàng thở dài nói: "Bị người dây dưa không biết là hạnh phúc hay là bất hạnh."

Hắn càng ôm sát nàng: "Mặc kệ ý nguyện của nàng như thế nào, ta ở đây, vẫn luôn bồi bên cạnh nàng."

Mười sáu năm sau hắn nói những lời này, mười sáu năm trước hắn cũng từng nói qua những lời này. Hắn giống như không khí tồn tại bên người nàng, không có hắn nàng có lẽ không cách nào hô hấp, nàng thật sự khó có thể tưởng tượng những ngày không có hắn.

Hắn đặt một nụ hôn thật sâu trên trán nàng, ôn nhu lưu luyến nói: "Trở về đi."

Trước mặt Hoàn Ý Như hiện lên một kích bạch quang, mờ mắt ra phát hiện mình đã trở lại phòng ngủ, con rối nhỏ vẫn là không nhúc nhích nằm ở trong lòng ngực nàng, hồn phách của hắn đại khái là lại trở về đi.

Nàng chọc chọc khuôn mặt của con rối nhỏ, bắt đầu cười khổ một tiếng.

"Gia hỏa dễ tiện..."

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Tướng Công (Người Rối Tướng Công)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.